

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JILL SHALVIS



Aşk Geceleri



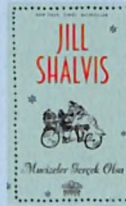
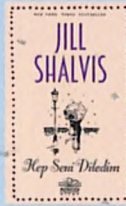
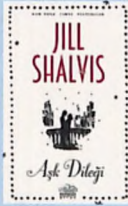


Önceki görevinde yaralandığı için kısa süreliğine tehlikeden uzak durması gereken Lucas, tanıdığı en ateşli, en zeki ve en güçlü kadın olan Molly'nin ilk davasında onu korumak ister. Ancak bu zorlu bir görevdir. Genç kadının başını beladan uzak tutmak ile kendini kanıtlamasına müsaade etmek arasında kalan Lucas, hayatını sonsuza dek değiştirebilecek bir karar vermek zorundadır.

Molly'nin hayaliyse sorumluluğun tamamen ona ait olacağı ilk davasını almaktır. Bu dava sayesinde kendini kanıtlayacak ve her zaman istediği geleceğe bir adım daha yaklaşacaktır. Üstelik aklını işle meşgul etmek, geceyi gizli aşkı Lucas'la geçirdiğinden bu yana daldığı hayallerden uzaklaşmasını sağlayacak tek şeydir. Çünkü aralarındaki duvarların yıkılmaya başladığı o gecenin ardından, aşkın alev alması için minik bir kıvılcım yeterlidir.



Serinin diğer kitapları:



nemesiskitap • norakitap • masalperestkitap
nemesiskitap.com • norakitap.com
www.kitap365.com



Aşk Geceleri

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 600

Aşk Geceleri Jill Shalvis
Kitabın Özgün Adı Hot Winter Nights
Çeviren Esra Çetin

Yayın Yönetmeni Serap Çakır
Yayın Koordinatörü Melih Günaydın
Editör Merve Mumcu
Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Pınar Şeker
Sosyal Medya Begüm Yağmurlu

© Nemesis Kitap, 2021 © Jill Shalvis, 2018

HarperCollins Publishers'ın alt markası olan Avon işbirliğiyle basılmıştır.
Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir
yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-7359-61-0

Baskı: Kasım 2021

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73 • Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

MATBAA

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 47939

JILL SHALVIS

Aşk Geceleri

Çeviren: Esra Çetin



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jill Shalvis

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı Jill Shalvis, çevresini sarmış ilginç karakterlerle birlikte Sierra'nın küçük bir kasabasında yaşamaktadır. Yine de romanlarında anlattığı ilginç karakterlerle komşuları arasındaki benzerliğin tamamen... TESADÜF olduğu söylenebilir. Evet, sadece tesadüf...

1. Bölüm

#YaramazVeyaUslu

Lucas Knight'ın, yatağında bir kadın olduğunu fark etmesi normalden uzun sürdü. Fakat dürüst olması gerekirse biraz akşamdan kalmaydı. Daha da kötüsü, dün geceyi hayal meyal hatırlıyordu ve bu durum onu hızlı bir değerlendirme yapmaya itti. Birincisi, yanında yumuşak ve tatlı kıvrımlardan oluşan bir beden vardı. İkincisi, ağrıyan başı onu bedeninden ayrılmakla tehdit ediyordu. Ve üçüncüsü, vücudunun yan tarafı... Vurulmuş gibi acıyordu.

Görev başında çapraz ateşe yakalanmasının üzerinden iki hafta geçmişti ve henüz ağır görevlere çıkmak için onay almamıştı. Ama şu anda mükemmel, sıcak ve kadınsı bir popoyu avuçluyor olduğu düşünülürse dün gece bu emri görmezden gelmeyi başardığı belliydi.

Düşün, adamım.

Beynini zorlayarak arkadaşlarıyla buluşmak için O'Riley's Bar'a gitmeden önce bir ağrı kesici aldığını hatırladı. Yakın zamanda milyonlarca dolarlık kurumsal casusluktan kurtulmasına yardım ettiği bir müşterisi de oradaydı. Adam, Lucas'a kadeh kaldırmak için içki ısmarlamıştı ve... Kahretsin. Lucas, ağrı kesici ilaçlarla alkolü karıştırmaması gerektiğini bildiğinden tereddüt etmişti ama herkes kadehini havaya kaldırmış halde onu bekli-

yordu. Tek bir kadehin hiçbir şeye zarar vermeyeceğini düşünerek içkiyi kafasına dikmişti.

Belli ki yanılmıştı ve bu hata onu mahvetmeye yetmişti. Yıllardır, erkek kardeşi Josh öldürüldüğünden bu yana, böyle bir şey yapmamıştı. Bunu başka bir zaman düşünmek –ya da asla düşünmemek– için kenara itip tek gözünü açtı, ama retinası pencereden içeri süzülen güneş ışığı tarafından saldırıya uğrayınca gözünü hemen tekrar sıkıca kapattı. Derin bir nefes alarak cesaretini topladı ve bu sefer iki gözünü birden açtığı anda iki gerçeğin daha farkına vardı.

Çırılçıplaktı ve üzeri tamamen açıktı.

Yanında yatan kadın, Lucas'ın yorganına bir dürüm gibi sarılmıştı.

Ne. Oluyor. Be!

Önceki geceden birkaç görüntü daha yavaş yavaş beynine akmaya başladı. Bilardo masasında herkesin canına okuyor, güvenlik uzmanı olarak çalıştığı Hunt Dedektiflik'in patronu Archer'dan iki yüz dolar kazanıyor...

Seksi bir esmerle dans ediyor...

Ve sonra yukarı çıkıyordu ama yalnız değildi.

Kafası başka bir şey hatırlayamayacak kadar şiddetle zonk-luyordu ama belli ki esmer sadece yukarı çıkmakla kalmamış, aynı zamanda gece yanında kalmıştı. Kadın, yüzü görünmeyecek kadar yanına sokulmuştu; zaten yorganın tamamına böylesi-ne sarınmışken bir yerinin görünmesi pek de mümkün değildi. Görünen tek şey, örtünün altından çıkan parlak kahverengi dalgalar yığınıydı.

Lucas nefesini tutarak yavaşça yana kaydı ve yataktan inip ayağa kalktı.

Esmerin saçları bile kıvıldamadı.

Genç adam rahatlamış bir soluk vererek kendisi için yere bıraktığı kıyafetleri üzerine geçirdi –cidden, bir daha asla ne ağrı kesici alacak ne de içki içecekti– ve kapıya yöneldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama bunu yapamayarak, kapıdan öylece çıkıp giden bir adam olamayarak durdu ve esmere kahve yapmak için mutfığa gitti. Kafein ikram etmek hoş bir jestti, değil mi? Evet, ama... Kahretsin. Kahvesi bitmişti. Hunt Dedektiflik'te önbüro müdürü olarak çalışan Molly birinci sınıf kahve yaptığından genellikle kahvesini işyerinde içerdi, bu nedenle evinde kahve olmaması hiç de şaşırtıcı değildi. Pacific Pier binasının dördüncü katında yaşamanın ve ikinci katında çalışmanın faydalarından biri de hayatı kolaylaştırması olduğundan kahve ustasına bizzat mesaj attı:

Servis asansörü aracılığıyla bir fincan kahve gönderme şansın var mı?

Birkaç saniye sonra, yatak odasından tanıdık olmayan bir ceptelefonu sesi geldi ve Lucas donup kaldı. Planı, garip sabah karşılaşmasından önce evden ayrılmaksa –ki plan *her zaman* buydu– sayılı dakikaları kalmıştı.

Molly'den cevap gelmediği için B planına geçti ve kısa bir not karaladı: *Üzgünüm, işe gitmem gerekiyordu, acele etme.*

Sonra tereddüt etti. Kadın, onun adını biliyor muydu? Hiçbir fikri olmadan ekledi: *Uber ya da Lyft için nakit bırakıyorum –Lucas.*

Notun yanma biraz para bıraktı ve hâlâ tam bir pislik olduğu için kendi kendine yüzünü buruşturdu. Sonra telefonuna baktı.

Molly'den hâlâ ses yoktu ki bu da günü kurtarmayacağı anlamına geliyordu. Molly zekiydi, akıllıydı ve işinde harikaydı ama bilinmeyen nedenlerden ötürü kimseyi memnun etmekle tam olarak ilgilenmiyordu. Özellikle de onu. Lucas kapısını kilitleyerek evden çıktı.

Pacific Pier binası bir asırdan çok daha eskiydi ve San Francisco'nun Cow Hollow bölgesinin merkezinde bulunuyordu. Yivli tuğladan, açıkta kalmış demir kirişlerden ve efsanevi bir çeşmenin etrafına inşa edilmiş büyük pencerelerden oluşan

beş katlı bir binaydı. Zemin ile birinci katı perakende satış yapan mağazalar ve işyerleri kaplıyordu; üçüncü ve dördüncü katlardaysa özel konutlar vardı. Beşinci kattaki çatı katı dairesi, binanın sahibi olan Spence Baldwin'e aitti.

Şu anda binanın her bir köşesi, Noel için bir Hallmark filminde yer alacakmış gibi dekore edilmişti.

Lucas, Hunt Dedektiflik'e gitmek için bina yöneticisinin de kâr amacı gütmeyen bir kuruluşun ofislerinin önünden geçerek ikinci kata indi. Masasında oturan Molly tarafından azarlanmaya tamamen hazırды; sadece attığı mesaj için değil, işe geldiği için de... Vurulduğundan beri izinli olduğu için önümüzdeki haftaya kadar işe geri dönmemesi gerekiyordu ve bu da doktoru onu temize çıkarırsa olacaktı. Ama Lucas bir gün daha evde kalamazdı ve bunun yatağındaki yabancıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Ya da en azından *tamamen* yatağındaki yabancıyla ilgili değildi.

Kendini inanılmaz derecede gergin hissederek tıraşsız çenesini eliyle ovuşturdu. Dün gece biriyle yatmış bir adamın bu kadar gergin hissetmesi hiç de mantıklı değildi.

Elf kılığına girmiş iki yaşlı kadının Hunt Dedektiflik'in önündeki bankta oturması da hiç mantıklı değildi.

Soldaki Noel çorabı örüyormuş gibi görünüyordu. Sağdakiyse görülemeyecek kadar küçük bir şey üzerinde çalışıyordu. Parlak kırmızı rujla kaplı dudaklarıyla onu gülümseyerek selamladılar. Soldaki elfin dişlerinde ruj lekesi vardı ve küçük elf şapkası beyaz saçlarının üzerinde titreşiyormuş gibi görünüyordu.

Sağdaki elf telefonunu çıkardı. "Az önce Louise'den bir mesaj aldım," dedi soldaki elfe. "Bu gece işe geç kalma. Noel Baba, Grinch'e dönüştü. SİY." Gözlerini kırptı. "S-İ-Y ne anlama geliyor?"

"Sadece işini yap," dedi soldaki elf.

"Ah, şükürler olsun," dedi sağdaki elf, elini kalbinin üstüne koyarak. "Seks İşe Yarayabilir anlamına geldiğini sanmıştım."

Lucas'ı görmeden önce ikisi de bunun üzerine kıkırdadılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Merhaba genç adam,” dedi soldaki elf. “Senin Molly olduğunu umuyorduk. Kötü bir Noel Baba’yla ilgili bir sorununuz var ve Molly onunla burada buluşmamızı söyledi.”

“Kötü bir Noel Baba,” diye tekrarladı Lucas, hâlâ yatakta olduğunu ve bugünle ilgili rüya görüp görmediğini merak etmeye başlamıştı.

“Evet, onun için çalışıyoruz. Açıkça görüldüğü üzere,” dedi sağdaki elf kendini işaret ederek.

“Siz... Noel Baba’nın elflerisiniz,” dedi Lucas yavaşça. “Ve onun için çalışıyorsunuz... Kuzey kutbunda?”

“Tamam,” diye homurdandı soldaki elf. “Biz de senin gibi şehirde, Soma’daki Noel köyünde, çok dar kostümler içinde çok az paraya çalışıyoruz. Tatlım, annen sana Noel Baba’nın gerçek olmadığını söylemedi mi?”

Tamam, yani gerçek elf olduklarına inanmıyorlardı. Çok şükür! Lucas’ın bazen kendini *Batman* sanan büyük bir amcası vardı, ama bu yalnızca ahbablarıyla sosyal güvenlik parasını içkiye yatırdığı gecelerde olurdu.

“Noel Baba bize kârın yarısını vaat etti,” dedi sağdaki elf. “Seçtiğimiz hayır kurumlarına gönderebileceğiz. Geçen yıl, büyük bir bağış yapmaya ve Vegas’ta uzun bir hafta sonu geçirmeye yetecek kadar para kazandık.”

Soldaki elf gülümseyerek başını salladı. “Davet edildiğimiz o büyük taklit partisindeki Elvis’in iç çamaşırları hâlâ bende, hatırlıyor musun, Liz?”

Liz başını salladı. “Ama bu yıl hiçbir şey alamıyoruz. Noel Baba, kâr olmadığını, masrafları bile zar zor karşıladığını söylüyor. Bu doğru olamaz çünkü kendine yepyeni bir *Cadillac* almış. Molly benim komşum, anlıyorsun ya.”

Lucas hiç anlamıyordu. Dünyadaki pislikleri arayıp bulmakla ve adaleti sağlamakla uğraştığı işinde olduğu gibi belirli şeylerde iyiydi. Birbirine sıkı sıkıya bağlı olan ailesine bakmakta iyiydi.

İsteddiği zamanlarda mutfakta da iyiydi. Ve aynı zamanda –ona sorarsanız– yatakta da iyiydi.

Ama sohbet etmeyi gerektiren sosyal durumlarda iyi değildi, özellikle de elf kılığına girmiş yaşlı kadınlarla. “Bu pek de Hunt Dedektiflik’in üstlendiği türden bir dava değil,” dedi.

“Ama Molly, ihtiyacı olan herkes için başarılı iz bulucular ve iş bitiriciler istihdam eden seçkin bir güvenlik ve araştırma firması olduğunuzu söyledi.”

Bu *tam olarak* doğru değildi. Aldıkları işlerin çoğu her zamanki şeylerdi; seçkin güvenlik sözleşmeleri, şüpheli takibi, dolandırıcılık tespiti ve kurumsal geçmiş araştırmalarıyla birlikte cezai, resmi ve sigorta alanındaki soruşturmalardı. Ancak bazen aldıkları adli soruşturmalar, ara sıra yaptıkları ödül avcılığı ve sözleşmeli hükümet işleri gibi hiç de sıradan olamayan durumlar da vardı.

Kötü bir Noel Baba’yı suçüstü yakalamak listede yoktu.

“Molly’nin ne zaman geleceğini biliyor musun?” diye sordu soldaki elf. Elindeki şişler ışık hızında hareket ederken Lucas’a baktı. “Onu bekleyeceğiz.”

“Programını bilmiyorum,” dedi Lucas. Gerçek buydu. Hunt Dedektiflik, şimdiye kadar tanıştığı en yetenekli baş belası tarafından yönetiliyordu. Archer Hunt, en iyinin de iyisinden oluşan bir ekip kurmuştu. Lucas o ekibin bir parçası olmaktan onur duyuyordu. Kendisi de dahil olmak üzere, hepsi birbirleri için kurşunun önüne atlardı ve bunu çoktan yapmışlardı.

Lucas’ın durumunda, bu *kelimenin tam manasıyla* doğrudu.

Aralarındaki tek kadın, başka yönlerden de olsa aynı derecede korkusuz olan Molly Malone’dü. Hepsini tetikte olmaya zorlayan oydu. Hiç kimse Molly’nin masasındaki özel alana girmeye ve programını kontrol etmek için eşyalarına dokunmaya cesaret edemezdi ama Lucas en azından etrafa sorabilirdi. “Gidip tahmini geliş saatini kontrol edeceğim,” dedi ve içeri girdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Archer ve Joe'yu dinlenme odasında çörek yerken buldu. Kendine de bir tane alarak Archer'ı başıyla selamladı, hem en iyi arkadaşlarından biri hem de iş ortağı olan Joe'ya baktı. "Kız kardeşin nerede?"

Joe omuz silktili ve başka bir çörek almaya gitti. "Onun bakıcısı değilim. Ne oldu?"

"Dışarıda onunla konuşmak için bekleyen iki elf var."

"Hâlâ mı?" Archer başını salladı. "Onlara bu işi almayacağı-mızı söylemiştim." Ön tarafa yöneldi. Lucas onu takip etti, çünkü Lucas'ın sosyal nezaket yeteneği berbat, Archer'ın sosyal nezaket yeteneği sıfırdı.

"Hanımlar," dedi Archer, elflere. "Daha önce de açıkladığım gibi sizin davanız bizim üstlendiğimiz türden bir dava değil."

"Ah, seni duyduk," dedi soldaki elf. "Sadece Molly'yi bekliyoruz. Eğer sen yapmazsan bize şahsen yardım edeceğine dair söz verdi."

Archer acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Burada hangi davaları alacağımıza Molly karar vermiyor. O sadece ofis personeli."

İki elf birbirine bakıp örgülerini çantalarına kaldırdılar. "İyi," dedi soldaki elf. "O zaman doğruca onun evine gideriz."

Archer, Lucas'a dönmeden önce yaşlı kadınlar asansöre bine-ne kadar bekledi. "Neden buradasın?"

"Vay canına, seni görmek de çok güzel, patron."

"Başka bir şekilde ifade edeyim," dedi Archer. "Yan tarafın nasıl? Bilirsin, KS olan yerin?"

"Artık bir kurşun yarası değil. Sadece bir çizik. İşe geri döne-bilecek kadar iyiyim."

"Hı-hı." Archer etkilenmemiş görünüyordu. Ve... Hâlâ kızgındı. Lucas şimdiye kadar cezasından kurtulmuş olmayı umuyordu ama görünüşe göre öyle değildi.

"Doktorundan işe dönebileceğine dair bir rapor almadım," dedi Archer.

Lucas yüzünü buruşturdu. Doktoru ona –defalarca– *en az* bir haftası daha olduğunu söylemişti. Ama bir hafta daha beklerse can sıkıntısından ölecekti. “Küçük bir fikir ayrılığı yaşıyoruz.”

“Kahretsin.” Archer eliyle yüzünü ovuşturdu. “Doktorundan izin çıkana kadar seni işe geri alamayacağımı biliyorsun.”

“Bir gün daha evde kalırsam aklımı kaybederim.”

“Vurulduğun ve seni hastaneye götürene kadar neredeyse kan kaybindan öleceğin günden bu yana sadece iki hafta geçti,” dedi Archer. “*Kıl payı* kurtuldun.”

“Neredeyse tarih oldu.”

Archer başını salladı. “Alakası yok. Sana görevi iptal etmeni söyledim. Ama sen, ekibi güvenli bölgeye gönderdin ve sonra sigorta ödemesi almak için gemiyi batırmaya çalışan pislikler yüzünden geminin yandığını bile bile içeri daldın.”

“Gemide hâlâ biri olduğu için içeri daldım,” diye hatırlattı Lucas. “Asıl şüphelinin çocuğu. Odasına saklanmıştı ve televizyon izlerken uyuyakalmıştı. Onu içeride bıraksaydım ölecekti.”

“Ve neredeyse *kendin* ölüyordun.”

Lucas bir nefes verdi. Bu tartışmayı hastanede de yapmışlardı. O zamandan beri iki kez yapmışlardı. Tekrar tartışmak istemiyordu. Özellikle de doğrudan bir emre itaatsizlik ettiğine pişman olmadığı için... “Bir masumu kurtardık. Aynı lanet şeyi sen de yapardın. Herhangi birimiz de öyle.”

Archer tüm bu konuşma boyunca sessiz kalan Joe’ya baktı.

Joe aynı şeyi yapabileceğini kabul edercesine omuz silkti. Archer da aynısını yapardı ve Lucas bunu çok iyi biliyordu.

“Siktir,” dedi Archer sonunda. “Tamam. Cezanı kaldırıyorum ama doktorundan tam kapasite çalışmaya hazır olduğunu bizzat duyana kadar sadece hafif görevlere izin veriyorum.”

Lucas gülümsemeye ya da zaferle havaya yumruk savurmaya cesaret edemedi. “Anlaştık.”

Sinirli halinden kurtulan Archer eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Sana hangi hafif görevi vereceğimi henüz bilmiyorsun.”

“Her şey evde kalmaktan daha iyidir,” dedi hevesle.

“Bunu söylediğini duyduğuma sevindim.” Archer başparmağıyla kapıyı işaret etti. “Molly o elfleri ciddiye almak isteyecektir. Aylardır bir davayı üstlenmek istiyor ama bizim görevlerimiz çok riskli.”

Lucas yara izini ovuşturdu. Kahrolası gerçek bu değil miydi? “Ve?”

“Ve *senin* ‘hafif görevin’ Molly’nin o elfleri geri çevirdiğinden emin olmak,” dedi Archer. “Molly henüz hazır değil.”

Joe bu konuda aynı fikirde olduğunu başıyla onaylayarak gösterdi. Lucas neşesiz bir kahkaha attı. Molly’nin patronunun ona neden bir davayı üstlenmemesini söyleyebileceğini anlıyordu ama ağabeyi daha iyi bilmeliydi. “Merhaba, onunla tanıştınız, değil mi?” diye sordu Lucas. “Kimse Molly’ye ne yapacağını söyleyemez.”

“Doğaçlama yap,” dedi Archer hiç istifini bozmadan. “Ve aklında bulunsun, benimle başın hâlâ dertte. Yani dikkatli ol.” Joe’ya baktı. “Bize bir dakika ver.”

Joe, Lucas’a baktı ve odadan çıktı.

“Söyleyecek başka bir şeyin mi var?” diye sordu Lucas.

“Evet. Bunu mahvetme. Ve onunla yatma.”

Doğrusu, konu kadınlar olduğunda Lucas hiçbir zaman bu kadar ayrımcı olmamıştı ama bahsettikleri kişi Molly’di. Dostunun ve iş arkadaşının küçük kız kardeşiymiş, bu da Molly’nin onun radarında *olmadığı* anlamına geliyordu. En azından gün içerisinde.

Ama geceler tamamen başka bir olaydı çünkü Molly, fantezilerinde birkaç kereden fazla rol almıştı. Nefes almaya devam etmek istediğinden dolayı bu sadece derin ve karanlık bir sırды. “Onunla asla yatmam.”

Archer, Joe’nun gittiğinden emin olmak için arkasına baktı. “Elle ve ben, seni dün gece barda onunla flört ederken gördük.”

Bu Lucas’ın tüm dikkatini çekmişti. “Ne?”

“Evet, hem ne düşünüyordun ki? Joe geç kaldığı için şanslıydın.”

Molly’le flört mü etmişti? Aklını mı kaçırmıştı? Aralarındaki gizli çekimi görmezden gelmeyi uzun zaman önce öğrenmişti, çünkü işle zevki birbirine karıştırmaya hiç niyeti yoktu ve Molly’yi incitmeyi aklından bile geçirmezdi.

Ve onu eninde sonunda *incitirdi*.

Bu gerçekleşektikten sonra Joe’nun ona ne yapacağından bahsetmiyordu bile. Eğer Joe bu yeni görevde başarısız olursa Archer onun işini seve seve bitirirdi ve ikisinin de buna her türlü hakkı olurdu. Ama Lucas bunu asla yapmayacaktı. İş, onunla o özel kişi arasına çoktan birkaç kez girmişti. Bu yüzden önceliklerini değiştirmişti. Hâlâ kadınları seviyordu ama sevdiği sadece tek bir kadın değildi. Bu durumla ve olduğu kişiyle herhangi bir sorunu yoktu.

Yalnızca... Bazen, mesela iki hafta önce iş başında neredeyse öldükten sonra görevden çekilmeye zorlandığında, kendini kandırıldığını biliyordu. Kendini, kabul etmek istediğinden çok daha fazla yalnız hissediyordu. Sevmeyi gayet iyi başaran Archer ve Joe gibi adamlara bakıp neyi yanlış yaptığını merak etti.

Derin bir nefes alarak iki kat yukarıda, yatağında yatan kadını düşündü. Belki de başlangıç olarak yattığı kadınların isimlerini hatırlamaya çalışmalıydı. “Güven bana,” dedi. “Dün gece Molly’le aramızda hiçbir şey olmadı.”

“Hı-hı.”

“Hayır, gerçekten. Görünüşe göre başka biriyle meşgulumuşum.”

Archer kaşlarını kaldırdı. “Bardaki yeni esmer mi?” Ardından Lucas’ın omzuna vurdu. “Bugün ölmek zorunda kalmayacağını duyduğuma sevindim.”

“Evet, tamam, Molly beni bebek bakıcılığı görevine verdiği öğrendiğinde ikimizi de öldürecek.”

“İşte bu yüzden öğrenmeyecek.”

Lucas, Archer’a baktı. İçini çok kötü bir his kaplamıştı. “Bunu ondan saklamam mı gerekiyor?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İşte şimdi jeton düştü.”

Lucas, uzun zaman önce başına kötü bir olay geldiği dışında Molly’nin geçmişi hakkında fazla şey bilmiyordu. Her ne olmuşsa Molly hâlâ topallıyordu. Joe, kendisinin ve Molly’nin zorlu çocukluğu hakkında ketum davranmıştı. Malone kardeşlerin bazı ciddi güven sorunları vardı. Lucas kasvetli bir şekilde başını salladı. “Bu, gözetleme görevinden *daha kötü*.”

“Ölmekten de mi daha kötü?” diye sordu Archer sakince.

Kahretsin. Lucas tekrar yukarı çıktı. Molly’yle yüzleşmeden önce bir duşa, temiz giysilere, sağlıklı düşünmeye ve ayrıca iyi bir hikâyeye ihtiyacı vardı. Görünüşe göre ona gerçeği söyleyemedi. Uzun ve sıcak bir düşün beynini inandırıcı bir şey bulmaya yetecek kadar temizlemesini umuyordu, çünkü Molly başka türlü bir şeydi... Aşırı zekiydi. Lucas yatak odasına sessizce girdi, duvardaki düğmeye bastı ve donup kaldı.

Esmer hâlâ yatağındaydı.

Kadın odayı aydınlatan parlak ışık karşısında nefesini tuttu ve yatak örtüsünü çenesine kadar çekerek doğruldu. Saçları yüzünün etrafında vahşi bir bulut gibi görünüyordu.

Ve bu yüz bir yabancıнын değil, *Molly’nin* yüzüydü.

Molly yatağındaydı ve Lucas’ın ilk düşüncesi *ah, kahretsin* oldu. İkinci düşüncesiye bunun hemen ardından geldi: Her şeye rağmen bugün ölecekti, hem de yavaş yavaş ve acı içinde.

2. Bölüm

#BildiğimiziBildikleriniBildiğimiziBilmiyorlar

Molly Malone, bu ertesi gün senaryosunda fazla deneyime sahip değildi. Dışarıya pek çıkmıyordu çünkü uzun bir çalışma gününden sonra tek yapmak istediği iş kıyafetlerini çıkarmak, dinlenmek ve üçüncü randevuya kadar sevişmesi gerektiğini düşünen bir adamla dışarı çıkmak için *giyinmemekti*.

Dün gece birkaç nedenden dolayı farklı geçmişti ve bunlardan biri; dağınık siyah saçları, seksi ve tıraşsız yüzündeki çatık kaşları ve belindeki elleriyle yatağın ayakucunda duruyordu. Dün gecekiyle aynı buruşuk kargo pantolonu ve tüm güçlü kaslarını sarmalayıp bir kadının ağzını sulandırabilecek o seksi siyah tişörtü giymişti.

Ama Molly'nin değil. Aksine Molly, onun sert sessizliği karşısında çenesini yukarı kaldırırdı. Lucas az konuşan bir adamdı. Sinirli bir soluk vererek Molly' nin tanıdığı herkesten çok daha fazlasını söyleyebilirdi. "Ne?" diye sordu Molly.

"Benim... Kafam karıştı."

Bu, her zaman ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilen bir adam için muhtemelen kolay bir itiraf değildi. Ama Molly, bu sert dedektifin başkalarının görmesine nadiren izin verdiği şaşkın haliyle karşılaşınca onunla uğraşmak istediğini kabul etmek zorundaydı. Evet, bazen tehlikeli bir şekilde yaşamayı severdi. "Kafan karıştı, çünkü..."

Lucas'ın sıcak, koyu kahverengi gözleri onunkilerle buluştu ama genç adam cevap vermedi.

“Dün gece kafan karışık görünmüyordu,” dedi Molly, hissettiğinden daha cesur konuşmuştu.

Lucas kaşlarını çattı ama daha da ilginç olanı, yüzü bembeyaz kesildi. Seksi ve bronz ten rengini Brezilyalı annesinden aldığı düşünülürse bu büyük bir başarıydı.

“Belki de bana dün gece olanları anlatmalısın,” dedi Lucas.

“Önce sen. Ne hatırlıyorsun?”

“Bardaydık.” Lucas kaşlarını çattı. “Sonra yatakta seninle uyandım.” Ah Tanrım... Hunt'ın kıdemli müşterilerinden biri gelip, “Kıcımı ve hayatımı kurtaran Lucas'a!” diye kadeh kaldırmış ve belli ki Lucas'ın da aynı şeyi yapmasını bekleyerek içkisini kafasına dikmişti.

Ki Lucas da bunu yapmıştı.

Bundan kısa bir süre sonra da Lucas'ın daimi sert mizacı yumuşamıştı, ancak bunu fark eden tek kişi Molly olmuştu. Molly, genç adamın yukarıya, evine sağ salim ulaştığından emin olmak için onu bizzat kendisi götürmüştü. Molly onu yatağına yatmaya zorlamış, Lucas da ona başka bir hayatta kötü hemşire Ratchet olup olmadığını sorarak hem ukalalık etmiş hem de tam bir baş belası gibi davranmıştı.

Aslında bu çok doğru bir tespitti çünkü Molly neredeyse tüm hayatı boyunca babasına karşı sert hemşire rolünü oynamıştı. Bunu yapmak zorundaydı.

“Molly,” dedi Lucas gergince, belli ki sabrı tükeniyordu.

Tamam. Demek neler olduğunu bilmek istiyordu. Kısa bir özet eğlenceli olabilirdi. “Eh, ilk olarak,” dedi Molly, “bana abayı yaktığını söyledin.”

“Saçmalık.”

Peki, tamam, bunu yapmamıştı. *Off*, bu acıtmıştı! “Bundan bu kadar emin misin?” diye sordu Molly, onun emin olmadığını

bilerek. Emin olamazdı. Onu buraya getirdiğinde, Lucas çoktan kendinden geçmişti. Onu, kendisini ve etrafındaki her şeyi yüzde yüz kontrol eder bir hal dışında görmemiş olduğundan Lucas için endişelenmişti.

Ve iki hafta önce iş başında vurulduğundan beri endişelenmeye devam ediyordu. O anın hatırası hâlâ kalbini sıkıştırıyordu. Archer ve Joe'ya göre, Lucas sürekli olarak "iyi" olduğunu iddia etmişti ama dün gece gözlerinin etrafında karanlık gölgeler ve Molly'nin çok iyi bildiği yeni bir boşluk vardı.

Derinlere gömülü bir acı.

Vurulmak Lucas için bazı kötü anıları geri getirmişti ve bunu Molly'den başka kimse anlamamıştı.

Mutsuz yüz ifadesiyle hâlâ yatağın ayakucunda duran Lucas, elleri belindeyken derin bir soluk verdi. "Başka neler olduğunu anlat."

Molly testosterondan ibaret bir evde büyümüştü. Sadece babası, abisi ve kendisi vardı; bu yüzden erkekleri nasıl idare edeceğini erkenden öğrenmişti. En iyi stratejisi her zaman mizah içeriyordu. "Söylemeli miyim bilmiyorum. Babaları tutmaya hazır görünüyorsunuz."

Lucas kaşlarını çatı. "Babaları tutmak mı?"

"Çocukların öfke nöbeti geçirmesi gibi ama çok daha kötüsü çünkü bunu yetişkin bir adam yaşıyor." Molly gülümsedi.

Öyle bir şey olduğu yoktu. Lucas'ın çenesindeki kaslar seğirdi. "Babaları falan tutmayacağım. Tam olarak ne söylediğimi bilmek istiyorum." Durakladı. "Ve ne yaptığımı."

Yani gerçekten de hatırlamıyordu ki bu hem bir hayal kırıklığı hem de bir fırsattı. "Dedin ki ve alıntı yapıyorum..." Lucas'ın kısık ses tonunu taklit etmek için sesini alçalttı. "Senin dünyanı sallayacağım, bebeğim."

Lucas gözlerini kapattı ve ölümüne ramak kalmış bir adam olmakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Ama Molly, Lucas'ın onunla sevişeceğinden şüphesi bile olmadığını fark etmeden duramadı. İşte bu ilginçti. Hatta belki... Heyecanlıydı. Gerçi bunun bir şeyi değiştirdiği yoktu. Molly onunla ilgilenmiyordu, nokta. İlgilenmek, kendini ortaya koymak ve düşmeye istekli olmak demekti. Bunları yapabilmesi için savunmasız olması gerekiyordu.

Böyle bir şey olmayacaktı. Bir daha asla.

Hayır, neredeyse yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen bu tür şeylerle işi bitmişti, çok teşekkürler. Ama bu, Lucas'ın tavrı karşısında biraz aşağılanmış hissetmesine engel değildi. "Sorunun ne olduğunu anladığımdan emin değilim," dedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Lucas'ın hırıltılı sabah sesi cehennem kadar seksiydi, lanet olsun. Bugün henüz hiç kafein almadığı belliydi.

Molly de almamıştı. Daha da kötüsü, ona dik dik bakan adam için hissettiği endişe ve stres yüzünden dün gece makyajını çıkarmamıştı, bu yüzden muhtemelen bir rakun gibi görünüyordu.

Yataktan kalktığında saçları berbat görünen bir rakun.

Molly, Lucas'ı görmezden gelerek yatak örtüsünü geriye attı. Gerçekten harika bir yatak örtüsüydü. Bu kaliteye yakın bir şeyin maliyetini karşılayabilmesi için Archer'dan zam alması gerekiyordu.

Aniden kendi tükürüğünde boğuluyormuş gibi görünen Lucas, onu başını eğip kendi üzerine bakması için harekete geçirdi. Molly sahip olduğu tek parti elbisesiyle uyumak istemeyerek... Dün gece Lucas'ın tişörtlerinden birini ödünç almıştı. Tişört neredeyse dizlerine kadar iniyordu ve şimdiye kadar sahip olduğu tüm tişörtlerden çok daha yumuşaktı. Gerçek şu ki Lucas onu geri alamayacaktı.

"O benim tişörtüm mü?" diye sordu Lucas.

"Evet." İşin komik yanı, Lucas isteyken istikrarlı, soğukkanlı ve sabırlı biriydi. Onu hiçbir şey rahatsız edemezdi, ona hiçbir şey işleyemezdi. O, "her şey yolunda" Lucas Knight idi. Şimdiye

hiçbir şey yolunda değildi. Geceyi birlikte geçirdiklerini sanıyordu ve bunu saklamakta harika bir iş çıkarsa da aslında ödü patlıyordu.

Lucas, boynunu uzatarak sandalyeye ve üzerindeki elbiseye baktı. Molly'nin topuklu ayakkabıları gelişigüzel bir şekilde yerde duruyordu ve şampanya rengi dantelli sutyeni de onların üstündeydi. Lucas gözlerini kapatarak elini kirli sakallı çenesinde gezdirdi. "Sadece vur beni."

Molly kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Lucas duraksayıp elini indirdi ve gözlerini onunkilere dikti. "Tam olarak ne kadar şeyden bahsediyoruz?"

"Vay canına," dedi Molly en mızız sesiyle. Ayıyı bu şekilde dürterek ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Lucas'ın birlikte olmaları düşüncesinden duyduğu bariz mutsuzluk ona bir hakaret gibi gelmişti.

"Sadece, lütfen Tanrım, bana her şeyin karşılıklı olduğunu söyle," dedi Lucas ciddi bir sesle. Aslında Molly onu ilk defa bu kadar ciddi görüyordu.

Pekâlâ, eğer ona kahramanca davranacaksa... Molly içini çekti. "Elbette akşamki her şey tamamen karşılıklıydı."

Lucas başını salladı ve Molly'nin elbisesinin durduğu sandalyeye çöktü.

"Hey," dedi Molly huysuzca. "Kötü olduğunu söylemedim."

"Hiç olmadı desek nasıl olur?"

Ah, hayır. Onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecekti. Molly tek kaşını kaldırdı. "Yoksa oldu mu?" Çaresizce yataktan kalkıp giyinmek istiyordu ama durum şuydu ki sabahları sağ bacağı özellikle zorluk çıkarıyordu. Bacağı dizinden uyluğuna kadar uyuşmuş oluyordu ve ayağa kalkması her zaman birkaç dakikasını alıyordu. Tabii bir de yatağının yanında tuttuğu ve yeşil sebzelerden bile daha çok nefret ettiği bir bastonu vardı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ki yeşil sebzelerden gerçekten nefret ederdi. Bacağını –işlevini yerine getirmesi için– esneyip gerinerek ikna etmeye çalıştığı bu süreç bir sürü sıızlanmayı ve acıyla nefesini tutmayı içeriyordu.

Ama bunu bir seyircinin önünde yaparsa lanet olundu. “Sanırım diğer odadan ceptelefonunun sesini duyuyorum,” dedi.

“Kahretsin.” Lucas kapıya döndü ama odadan çıkmadan önce parmağını ona doğrulttu. “Kımıldama.”

Tabii. O gittiği an Molly yataktan kalktı. Sağ bacağı tahmin ettiği üzere tutmadı ve dizlerinin üzerine düştü. “Lanet olsun,” diye fısıldadı, sağ uyluğunda bir dizi ağrı patlaması yaşanırken. “Lanet olsun...” Krampın neden olduğu acıyla yüzünü buruşturdu ve uzun zaman önce yapmayı öğrendiği gibi kısa soluklarla acıyı bastırarak yavaşça ayağa kalktı.

“Telefonum çalmıyordu...” Lucas aniden sustu ve sonra oradaydı, tam yanındaydı. Ellerini Molly’nin kalçasına koyarak ona destek oldu. “İyi misin?”

“Evet!” Molly, Lucas’ın ellerini belinden çekerek iri bedenini de geri itmeye çalıştı, ancak Lucas bir ağaç gibi yerinden kımıldamayarak ona destek olmaya devam etti. Sonunda Molly’nin lanet bacağı işlevini görmeye başladı. Hiç kabul etmek istemese de bastonu yanında olsaydı muhtemelen pes edip onu kullanırdı. “Ben hallederim,” diye mırıldanarak Lucas’ın ellerinden kurtuldu. Birden kendisinin ne kadar az giyinmiş ve Lucas’ın üzerinde ne kadar çok kıyafet olduğunu fark etti.

Daha da kötüsü, Lucas’ın gözlerindeki bakışın seksi zamanlarla değil, *acımayla* ilgisi vardı. “İyiym dedim.”

Lucas ellerini havaya kaldırdı. “Seni duydum, açık ve net.”

“Ama bana inanmıyorsun.”

“Acıdan bembeyaz kesilmiş olduğunda buna inanmak zor,” dedi Lucas. “Otur.”

“Hayır.”

“Molly,” dedi Lucas yine o usanmış sesle. Sonra Molly’yi şaşkına çeviren bir sesle, “Lütfen,” diye yalvardı.

Pekâlâ, lanet olsun. Molly yatağın ayakucuna oturdu ve bunu tam da bacağı tekrar işlevini yitirmeden hemen önce yapmış olması onun küçük sırrıydı.

“Seninle konuşmam gereken bir şey var.” dedi Lucas son derece ciddi bir şekilde.

“Dün geceki performansını değerlendirmeyeceğim.”

“Kastettiğim o değil...” Duraklayan Lucas’ın bakışları keskinleşti. “Bir dakika. Bu da ne demek?”

“Hiçbir şey.”

“Yani dün gece berbat *olduğumu* mu söylüyorsun?”

Molly buna gülmek zorundaydı. “Eh, eğer hatırlayamıyorsan ne kadar iyi olabilir sence?”

Molly elbette sadece dalga geçiyordu ama Lucas, sanki o ana kadar muhteşem olmama ihtimali aklından hiç geçmemiş gibi kaşlarını çattı. “Ne hakkında konuşmak istemiştin?” diye sordu Molly.

Hâlâ dalgın görünen Lucas başını salladı. “Bu sabah ofiste iki elf seni bekliyordu.”

Molly tek kaşını kaldırdı. “Hâlâ sarhoş musun?”

“Hayır, gerçekten. Komşun ve onun arkadaşı. Kötü Noel Baba’dan bahsediyorlardı.”

“Bayan Berkowitz,” dedi Molly hatırlayarak. “Soma’da küçük bir Noel köyünde çalışıyor ve orada kötü bir şeyler olduğunu düşünüyor.”

“Bu davayı üstlenemezsin, Molly. Onu geri çevirmelisin.”

Genç kadın kaşlarını kaldırdı. “Bana ne yapacağımı söylemedin, değil mi? Birlikte yatsak bile...”

Molly onun buna tepki vermesini istiyordu ve Lucas da yüzünü buruşturarak karşılık verdi. “Tamam, öncelikle bu,” –parmağını aralarında salladı– “*olmadı*.”

“Ve bundan çok eminsin, öyle mi?” diye sordu Molly.

Ağzının bir açılıp bir kapandığına bakılacak olursa Lucas şu anda hiçbir şeyden emin değildi. Şimdi ikisi de öfkelendiği için

Molly tekrar ayağa kalktı ve... Kahretsin, bacağı hâlâ acıyordu. Duraksadı ama kıyafetlerine ulaşınca kadar topalladığını Lucas'ın görmesine izin vermekten başka bir yol göremedi.

Bilginiz olsun, bu durumdan nefret ediyordu.

Molly, hareket ederken Lucas'ın sessiz bakışlarının son derece farkındaydı ama ona bakmadı. İşte *bu* yüzden ertesi gün muhabbetlerine gelemiyordu. Tamam, ertesi gün muhabbetlerine ve sabah nefesine.

"Her sabah böyle mi uyanıyorsun?" diye sordu Lucas sessizce.

"Hayır. Genelde iyi bir halde uyanırım ama sonra aptallara rastlarım."

"Bacağına kastetmiştim," dedi Lucas, çıkışmasını görmezden gelerek. "Acı çekiyorsun."

Molly içini çekti. Dürüst olmak gerekirse *her zaman* acı çekiyordu. "Ben iyiyim." Elbisesinin içine girip onu Lucas'ın tişörtünün altına çekti ve elbiseyi yerine yerleştirirken bir yerinin gözükmemesi için bir trapez sanatçısı gibi çalıştı. Tişörtü üzerinde bırakarak -onu asla geri vermeyecekti- kapıya yöneldi. "Gitmeliyim."

"Bekle." Lucas onu kapıda yakaladı. "Dün gece hakkında..."

"Biliyorum. Duyulmasını istemiyorsun falan filan."

"Dün gece her ne olduysa," dedi Lucas keskin gözlerle. "Bir daha olamaz."

Molly'nin derinlerinde bir şey titredi... Hayal kırıklığı mıydı? Olay şuydu ki dün gece yaşananları biliyordu. Hiçbir şey olmamıştı. Ama yine de duydukları karşısında kızarak burnundan soludu. "Merak etme. 'Dünyanı sallayacağım, bebeğim' gibi cümlelerden sonra kesinlikle bir daha olmayacak."

Lucas başını sallamaya başladı ama sonra durdu. "Ben... *Kahretsin.*" Endişeli gözlerle Molly'nin bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce bir an için iş botlarına baktı. "Senin için de iyi olmasını sağladım, değil mi?"

Bu düşünce karşısında her bir erojen bölgesinin titreşmesi Molly'yi çok sinirlendirdi. Sonrasında omuz silkti.

Lucas dehşete düşmüş görünüyordu. “Sağlamadım mı?”

Molly'nin eğer Lucas kafasına koyarsa çaba bile sarf etmeden onun için durumu mükemmelleştireceğinden şüphesi yoktu. Fakat böyle bir fırsatı olmayacaktı tabii ki. Evet, Lucas, akıllı, becerikli, özgüvenli ve inanılmaz derecede zeki biriydi. İşbaşındayken onu nadiren başarısızlığa uğratan jilet keskinliğindeki içgüdüleriyle saldırgandı, hiç şüphesiz tüm bunlar yatakta da ona yakışan özelliklerdi. Kadınlar onunla birlikte olacak kadar şanslıydı. Bunların hepsi bir erkekte çok seksi ve çekici özelliklerdi. Normal bir kadın için...

Ama Molly normal değildi. Bu yüzden Lucas'a son bir belirsiz gülümseme gönderdi ve kapıya uzandı.

Lucas bir elini ahşabın üzerine koyarak kapıyı kapalı tuttu.

“Çekil,” dedi Molly.

“Hâlâ benim tişörtümü giyiyorsun.”

Molly tişörtü işe giderken giyerse geceyi birlikte geçirdiklerini herkes anlardı. Molly tişörtü çekip çıkararak ona fırlattı ve sonra kapıyı çekerek açtı.

“Molly.”

Lucas'ın sesinde hafif bir öfke ve muhtemelen biraz da pişmanlık vardı. Her ikisi de Molly'nin onu yumruklamak istemesine neden olduğundan genç kadın yoluna devam etti.

“Elfler,” dedi Lucas onun arkasından. “Kötü Noel Baba davası. Kabul etmeyeceğini söyle.”

“Artık seninle konuşmadığım için bunu sana söyleyemem.” Molly merdivenlerden inip avluya çıktı, evcil hayvan dükkânını, ofis malzemeleri dükkânını ve yeni masaj salonunu geçerek doğruca Canvas'a yöneldi. Orada çalışan dövmecilerden biri olan Sadie, Molly'nin sahip olduğu tek dövmeyi yapmıştı ve bu deneyim sonrasında aralarında bir dostluk doğmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sadie ona el salladı. Yalnız değildi. Ivy de onunla birlikteydi. Ivy, binanın arka tarafındaki caddede *taco* kamyonu işletiyordu. Molly gibi Ivy de bazen akıl sağlığına kavuşmak için Canvas'a giderdi çünkü Sadie her zaman alaycılığının yanı sıra sakinliği de beraberinde getirirdi.

Her iki kadın da birbirlerini ezelden beri tanıyormuş gibi hissetmelerine rağmen yeni arkadaş olmuşlardı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Molly.

"İş günü olduğunu düşünürsek..." Ivy omuz silkti. Tezgâhtan indi ve kapıya yöneldi. "Siz iyi bir gün geçirmeye çalışın!" diye seslendi içeride kaybolmadan önce.

"Peki, ya sen?" diye sordu Molly, Sadie'ye.

Sadie, altında güzel bir hediye paketi yığınının bulunduğu dükkânın küçük Noel ağacına baktı ve içini çekti. "Eh, üzerinde ismimin yazdığı hediyelerin hiçbiri henüz havlamadı, bu da hayal kırıklığı yaratıyor..." Molly'nin kılık kıyafetini inceledi ve gözleri büyüdü. "Vay canına. Dur bir dakika. Seni son gördüğümde de aynı kıyafetleri giyyordun. Dün. En nadide yaratık olan Molly Malone'un daha önce hiç görülmemiş *Ertesi Sabah Utanç Yürüyüşü* yaptığına mı tanık oluyorum?"

Molly yüzünü buruşturdu.

Sadie sırtıttı. "Yaşasın, Noel benim için erken geldi. Uzuvarın nasıl çalışacağını hâlâ hatırlıyor mu?"

"Tamam, görüldüğü gibi değil."

"Tüh be," dedi Sadie.

"Banyonu kullanabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Sadie, mor gölgeli simsiyah saçları yüzünün etrafında uçuşacak şekilde başını sallayarak. "Ve bazı detaylar karşılığında sana kıyafet bile verebilirim."

Bu iyi bir anlaşmaydı çünkü Sadie'nin harika kıyafetleri vardı. Bugün dökümlü bir bluz, dar bir kot pantolon ve eğer dün gece ve bu sabah yaşadıkları yüzünden tamamen altüst olmasaydı Molly'nin

salyalarını akıtacak kadar havalı bir bot giymişti. “Detay falan yok,” dedi Molly kararlı bir şekilde. “Ama Advil’in varsa ilk mola da sana kafeden bir kahve ve kek alırım.”

Sadie çantasından küçük bir şişe çıkardı. “Evde ve çantada Advil’e sahip olmanın çok önemli olduğu yetişkinliğe hoş geldin. Kimdi o?”

“Kim?”

Sadie gözlerini devirince Molly iç çekti. “Söylemiyorum.”

Sadie başını eğerek onu inceledi. “Lucas.”

“Lanet olsun,” dedi Molly.

Sadie’nin gözleri neredeyse yuvalarından dışarı fırlayacaktı. “Ciddi misin? Haklı mıyım?” Büyük bir zevkle güldü. “Güzel seçim,” dedi onaylayarak.

“Hayır. Hayır, *güzel* bir seçim ya da herhangi bir seçim falan değil,” dedi Molly. “O...”

“Seksi mi?” diye sordu Sadie.

Peki, tamam. Evet.

“Mükemmel mi?” diye sordu Sadie.

“Hayır,” dedi Molly çabucak. “Mükemmel *değil*.”

“İyi,” dedi Sadie. “*Doğru kişi* asla mükemmel olmamalı.”

“Ve o doğru kişi de değil,” dedi Molly. “Bu çok saçma.” Pek çok nedenden dolayı, Lucas iş esnasında inanılmaz derecede ciddi olsa da iş dışındayken... Öyle değildi. Hiç durmadan şakalar yapardı ve kadınlar da onun bu çekici flört olayına akın etmeye bayılırdı. Ama Molly değil.

Asla.

Molly’nin... Bu tür adamlara karşı güven sorunları vardı, hem de çok.

“Tamam,” dedi Sadie başını sallayarak. “Doğru kişi için hazır değilsin. O zaman onu bir geceliğine doğru kişi yap. Biri gelip onu yakalamadan önce...”

Molly ağzını açtı, sonra ağzından bir şey kaçırmaktan korkarak tekrar kapadı. Mesela Lucas’ın başka bir kadınla yatması

fikrinden ne kadar nefret ettiği gibi ki bu hiç de rahatlatıcı bir farkındalık değildi. Kurtul bu düşüncelerden, dedi kendi kendine... Ve elini çabuk tut.

Yirmi dakika sonra Hunt Dedektiflik'in ofisinden içeri girdiğinde, Lucas'ın birlikte yattıklarını düşünmesine izin verme oyununun tüm eğlencesi kaçmıştı. Bayan Berkowitz artık onu beklemiyordu ama Lucas'ın sağlık sigortasının kapsamıyla ilgili Hunt'ın sağlık sigortası şirketiyle girdiği savaş da dahil olmak üzere milyonlarca başka şey sıradaydı.

Normalde işini severdi. Üniversiteye gidecek parası olmamıştı ve atletizm bursu alma planı da bacağını sakatladığında suya düşmüştü. Joe orduya katıldığında Molly de çaresizlik içinde yöneticilik işine girmişti. Joe eve dönüp Hunt Dedektiflik'te işe girene ve onu da gruba dahil edene kadar birkaç farklı yer gezip deneyim kazanmıştı.

Ama nbroda iki yıl geçirdikten sonra daha fazlasını istiyordu. Adamları fazlasıyla meşgul eden geçmiş araştırma ve sorgulama işlerini üstlenmesine izin vermesi için Archer'a yalvarmıştı. Archer da seve seve razı gelmişti. Molly yıl boyunca onlara üstün istihbarat sağlayarak harika bir iş çıkarmıştı. Evet, halihazırda bir bilişim teknolojisi personeli –Lucas– vardı ama biraz eğitimle Molly de onun kadar iyi olabilirdi.

Muhtemelen.

Her şekilde, araştırma kapısından içeri adım atmak hoşuna gitmişti ama bununla tatmin olmak yerine sadece daha fazlasını istiyordu.

Sahaya çıkmak istiyordu.

Archer, parlak zekası için gerçekten minnettar olmasına rağmen onun incinmesine izin veremeyeceğini açık açık söylemişti. Joe çok daha az diplomatik davranmış ve onunla bu konuyu tartışmayı bile kesinlikle reddetmişti. İşte o zaman, ona baktıklarında da harika bir dedektiflik çalışması görmediklerini, kırılğanlık ve

zayıflık gördüklerini fark etmişti. Sonunda anlamıştı. Dış görünüş güçlü bir izlenim bırakıyordu ve Molly'nin fiziksel görünüşü güçlü değil, zayıflığı gösteriyordu.

Bu konuda onların yanıldığını kanıtlamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Sigortacı onu otuz dakika hatta beklettikten sonra, "Bize evrakları faksalamanız gerekiyor," dedi. "Bunu size daha geçen hafta söylemiştim."

"Tamam," dedi Molly. "*DeLorean*'ıma atlayacağım ve faks makinemi almak için 1987'ye geri döneceğim. Sayfaları tarayıp gönderemez miyim?"

"Taramaları kabul etmiyoruz. Faks veya posta yoluyla gönderilmeleri gerekiyor."

Bunun için daha fazla kafeine ihtiyacı vardı. Görüşmesi bittikten sonra Archer'la yüz yüze geldiği personel odasına gitti. Parmağını ona doğrulttu. "Yardıma ihtiyacı olan o tatlı iki yaşlı kadını geri çevirdin."

"Bu tür davaları üstlenmiyoruz."

Molly ona dik dik baktı. "Yaşlıların davalarını mı kastediyorsun?"

Archer her zamanki tavrıyla kavgaya girmeyi reddetti. "Önümüzdeki beş ay boyunca doluyuz. Yeterli personel yok."

"Ya da ilgin..."

Archer iç çekmedi ama iç çekmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Bak, sıkıldığını biliyorum. Daha fazlasını yapmak istediğini biliyorum. Anlıyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum. Ancak doğru düzgün bir eğitim almadan ve saha deneyimi kazanmadan seni işlerin içine atmayacağım. Sonunda kendine ait bir sürü davan olacak. Sana söz veriyorum ama zamanı geldiğinde. Tamam mı?"

Genç kadın iç geçirdi. "Tamam."

"Sen bu şirketin değerli bir parçasısın, Molly. Seni geçiştirmeye çalışmıyorum. Senden tek isteğim, hazır olana kadar biraz daha sabırlı davranman."

“Tam tersi olmadığına emin misin? Sen benim için hazır olmayabilir misin?”

Archer bunun üzerine onu nadir gülümsemelerinden ve kısık sesli kahkahalarından biriyle ödüllendirdi. “Dünya sana hazır değil.” Sonra gülümsemesinin solmasına izin verdi. “Fakat olacaklar ve bu gerçekleştiğinde sen de hazırlıklı ve dolayısıyla da güvende olacaksın.”

“Peki ya bu esnada?”

“Sana araştırmalarına ve istihbaratına ihtiyacımız olan iki yeni dava veriyorum. Gelen kutunda seni bekliyorlar.”

Molly bunun bir sus payı olduğunu biliyordu ama yine de kabul edecekti. Güvenoyunu takdir etse de sabrını kaybetmemesi konusunda zorlanıyordu. Özellikle de birkaç dakika sonra Joe’yla karşılaştığında...

“Hiçbir davayı üstlenmiyorsun,” dedi abisi, ağzına kocaman bir sandviç tıkarırken. Tüm ekibin dahil olduğu bir görevden yeni dönmüştü ve başka bir görevde gözetleme yapmak için tekrar dışarı çıkmak zorunda kalmadan önce sadece üç dakikası vardı.

Abisinin işi mükemmeldi, kahretsin. “Yapmak istediğim her işi yapmaya hakkım olduğunu düşünüyorum,” dedi sakince.

Joe içini çekip sandviçini masaya bıraktı. Yemeğini elinden bırakması ender görülür bir şeydi ki bu, çok ciddi olduğunu gösteriyordu. “Molly, beni dinle. Sürekli tehlike içinde olduğumuz bu işte seni düşünemiyorum.”

“Ama *sen* yapıyorsun. Benim endişelenmediğimi mi düşünüyorsun? Ya da Kylie’nin?” diye sordu Joe’nun ruh eşine atıfta bulunarak.

“Sadece incinmeni istemiyorum,” dedi Joe inatla.

Dile getirmedeği kelime *tekrar* olmalıydı. Çünkü ikisi de Joe’nun *gerçekte* neyi kastettiğini biliyordu. Bu, abisinin dünyasına bir kez dahil olduğu ve neredeyse öleceği tek seferdi. O anın yaralarını hâlâ taşıyordu, hem içinde hem de dışında.

Joe kendini suçluyordu.

Ama Molly onu suçlamıyordu. “Bak,” dedi usulca, onun anlamasını ve bu tartışmaya kesin olarak son vermeyi isteyerek. “Ben zekiyim. Becerikliyim. Dayanıklığım.”

Joe başıyla onaylayarak Molly’nin içini biraz da ısıttı. “Hepsini senden öğrendim,” dedi Molly ve abisinin yüzündeki şaşkınlık ifadesine gülümseyerek elini sıktı. “Benimle her zaman ilgilendin, Joe. *Her zaman*,” diye tekrarladı şiddetle. “Bunun için müteşekkirim ve minnettarım. Ama ben iyiyim, tamam mı? İyiden de öteyim. Artık beni serbest bırakmanın, kendi kararlarımı vermeme izin vermenin zamanı geldi.”

“Bunu yapabilir miyim bilmiyorum,” diye itiraf etti Joe. “Ama deneyeceğim.”

“O zaman gerçekten çok dene,” diye önerdi Molly.

3. Bölüm

#KötüNoelBaba

Molly o akşam eve geldiğinde işi tamamen bitmişti. Trafiğin olmadığı güzel bir günde işe yaklaşık yirmi dakika mesafede olan Outer Sunset'te yaşıyordu.

Ama trafik hep vardı.

Evinin girişindeki birkaç basamağı çıktığında onu bekleyen üç elf buldu.

Görünüşe göre çoğalmışlardı.

En kısa elf, komşusu Bayan Berkowitz'di. Diğer elf, Bayan Berkowitz'in örgü arkadaşı Bayan White'dı. Molly diğer ikisinden on yaş daha genç olan üç numaralı elfi daha önce hiç görmemişti. "İyi akşamlar, hanımlar," dedi Molly, günün ilk gerçek gülümsemesini sunarak. "İyi görünüyorsunuz."

"Teşekkürler canım," dedi Bayan Berkowitz. "Fakat patronun davamıza bakmayacağını söyledi."

"Biliyorum. Duydum. Üzgünüm..."

"Gerçekten yardımına ihtiyacımız var. Noel Baba bizden çalışıyor."

Molly verandanın korkuluğuna yaslandı. "Gerçekten çaldığından emin misiniz?"

"Evet. Bize ödeyeceği bir kâr olmadığını söylüyor ama parası var. Bingo bile tek başına kâr getiriyor, para tomarlarını gördüm. Yardımına ihtiyacımız var," dedi. Bunu öyle ciddi söylemişti ki küçük elf kulakları titremiştir.

Molly başını sallayan Bayan White'a baktı. Sonra da üç numaralı elfe döndü.

"Bu Janet," dedi Bayan Berkowitz tatlı görünüşlü kadını tanıtarak. "Para hakkında konuştuğumuzu duydu ve davamıza katılmak istiyor."

"Davanız mı?" diye tekrarladı Molly.

"Evet, Noel Baba davası," dedi Bayan Berkowitz ifadesiz bir yüzle. "Bütün yıl çok çalıştık. Dolandırılmaya tahammülümüz yok, bu doğru değil."

Bu doğruysa gerçekten de düzeltilmesi gerekiyordu. Hayatındaki erkekler onun müdahale etme ihtiyacını anlamayabilirdi ama anlamalıydı. Kimse inanmasa dahi ahlaki açıdan doğru olanı yapmayı onlardan öğrenmişti. "Bu işin kökenine inip sorunu çözeceğiz," diye söz verdi.

Bayan Berkowitz rahatlamış görünüyordu. "Ah, teşekkür ederim, gerçekten minnettarız. Elbette size ödeme yapmak istiyoruz ama paramızı alana kadar..."

"Sorun değil," dedi Molly. "Ben zaten resmi olarak bir dedektif değilim ama bu davayı çözersek, patronumu gerçek bir dedektif olmama izin vermesi için ikna edebilirim. Yani görüyorsunuz ya aslında birbirimize yardım ediyoruz."

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Berkowitz hevesle. "Sen bir nimetsin."

Birkaç saat sonra, Molly yatağına oturup dizüstü bilgisayarına baktı. Noel köyünü, sahiplerini ve bingo salonunu araştırmıştı. Salonun kendisi, Noel köyüne bitişik arsayı ve park alanını kiralayan aynı şirket tarafından kiralanmıştı: Aziz Michael Bingo. Anlaşılabileceği gibi, adına rağmen, şirket herhangi bir kiliseye veya belirli bir hayır kurumuna bağlı değildi. Ve Bayan Berkowitz haklıydı. Yelp derecelendirmelerine ve diğer incelemelere göre bingonun birçok iş getirdiği ve son derece popüler olduğu görülüyordu.

Öyleyse Noel Baba neden elflerine ödeme yapmamıştı?

Ve neden Molly, Aziz Michael Bingo'yu işleten kişilerin isimlerini bulamamıştı? İnternet sitesi, çalışma saatleriyle adreslerden ve köyün resminden başka bir şey içermeyen bir sayfaydı. İletişim bilgisi yoktu, telefon numarası yoktu.

Molly, Bayan Berkowitz'i aradı. "Köyü ve bingo salonunu kim yönetiyor?"

"Noel Baba."

Molly gözlerinin arasındaki noktayı ovuşturdu. "Noel Baba'nın bir adı var mı?"

"Noel Baba."

Molly gülmek zorunda kaldı. "Noel Baba kostümünü giyen adam. Adı ne?"

"Ah. Biz ona Çılgın Nick diyoruz."

"Aziz Nikolas gibi mi?" diye sordu Molly.

"Hayır, Çılgın Nick gibi."

Tamam, pes ediyordu. "Onu çılgın yapan ne?"

"Eh, ilk olarak dört karısı var. Ondan nefret etseler bile hepsi de onun için çalışıyor. Onu çılgın yapan da bu. Adam her zaman huysuz. Eğer dört eski karım olsaydı, onların benim için çalışmasını istemezdim."

"Çılgın Nick'in bir soyadı var mı?" diye sordu Molly.

"Muhtemelen ama bilmiyorum. Bir sonraki vardiyamda eski karılarından birine sorabilirim. Şimdi kapatmalıyım canım. *Riziko* başlıyor."

Molly bağlantıyı kesti. Daha derine inmesi gerekiyordu ama bunun için iş bilgisayarına ve çok iyi programlara ihtiyacı vardı. Kendine erken kalkacağını söyleyerek yatağa gitti.

Ve dünyada en sevdiği şeyin –çikolatanın– rengi olan sıcak, koyu kahverengi gözleri hayal etti. O gözlere eşlik eden ahlaksız gülümsemeyi ve onu kendine çeken elleri hayal etti...

Lucas, ertesi öğleden sonra, zamanını dürbünüyle dışarıyı gözetlemek ve gizli bir dinleme cihazı yerleştirdikleri binadan canlı yayın yapan tabletinin ekranına bakmak arasında bölüyordu. Molly'yle yatmış olmasına rağmen bunun tek bir anını bile hatırlayamadığından dolayı hayatın ne kadar acımasız olduğunu düşünmek yerine işine yoğunlaşmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Genç kadının vücudu, her zaman giydiği o seksi iş kıyafetlerinin içinde görüldüğü kadar sıcak ve kırımlı mıydı?

Peki ya altında ne vardı? Dantel? İpek? Lucas'ın belli bir tercihi yoktu, hepsini severdi. Molly üzerindeki her şeyi yavaşça çıkarıp ellerini onun vücudunun her yerinde gezdirmiş miydi? Lucas ağzını onunkine bastırmış mıydı? Tadı tahmin ettiği kadar güzel miydi?

"Burası çok sıcak," diye mırıldandı Joe.

Adam saatlerdir şikâyet ettiği için Lucas cevap vermedi. Özellikle de hava gerçekten de çok sıcak olduğu için.

"Acıktım," dedi Joe.

Lucas dürbünü indirdi ve kulaklığının tekini çıkardı. "Başka bir şey var mı?"

"Kıçım uyuşmuş."

"Peki, tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Lucas.

"Sadece söylüyorum," diye mırıldandı Joe ve nefesini dışarı üfledi. "Saatlerdir buradayız."

Burada derken bir gözetleme minibüsünün içini kastediyordu. San Francisco'nun bir saat kuzeyinde, Sonoma'daki Sonoma Yarış Pisti'ndeydiler. Evet, aralık ayına göre hava alışılmadık derecede sıcaktı, çok sıcaktı ve birkaç saat önce yiyecekleri bitmişti.

Gözetleme yapmak ve herhangi bir kanıt kaydetmek için oradaydı ama olur da işler ters giderse Joe'nun desteğiyle birlikte harekete geçmekten uzak durması emredilmişti.

Lucas işe dönmüş olduğu için gülünç bir şekilde minnettardı.

"Sadece söylüyorum," dedi Joe.

“Neyi sadece söylüyorsun?”

Joe ona bir bakış attı. “Neden dinlemiyorsun?”

Çünkü kız kardeşini çıplak bir şekilde altımda yatarken ve adımları inlerken hayal ediyorum...

Joe kulaklığını çıkararak, “Bugün bir şey olmayacak,” dedi. “İstihbarat yanılttı.”

Bugünkü gözetlemeyle ilgili istihbarat, Lucas’ın didik didik ettiği araştırmadan, Molly’nin araştırmasından gelmişti. “İçgüdülerim aksini söylüyor,” dedi Lucas. Ve içgüdüleri neredeyse her zaman haklıydı. İçgüdülerini, beş yıl boyunca gizli görevde çalıştığı Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi’ndeki eski işinde geliştirmişti. Davalarının birçoğu sigorta sahtekarlığını içeriyordu ve bu, dolaylı yoldan da olsa Lucas’a hayatının aşkına mal olan işlerden biriydi.

Ama şimdi o konulara girmeyecekti.

Her halükarda, *bu* iş de türünün klasik örneklerinden biri olacaktı. Büyük bir otomobil üreticisi olan müşterilerinin bir sorunu vardı. Tekerlek mili kayıp da bir kamyonun aksının yere düşmesine neden olduğunda, şirketin çalışanları fazla mesaiydi. Yedi kişi, kimse darbe almamasına rağmen çeşitli yaralanmalar olduğunu iddia ediyordu. Çalışanlardan üçü işe geri dönmüştü. Dört çalışansa hâlâ izinliydi ve otomobil üreticisine karşı bir hukuk davası açmıştı.

Lucas derinlemesine araştırmış ve bu dört çalışanın birbirini çok eskiden beri tanıdığını hatta hayatlarının birlikte tatile gidecek kadar iç içe olduğunu keşfetmişti. Aslında bunu Molly’nin yardımıyla yapmıştı. Her birinin çalışamayacaklarını söyleyen doktor raporu vardı ama yine de Molly, dördünün de arka arkaya üç hafta sonu Sonoma Yarış Pisti’ne geldiğini gösteren kredi kartı kayıtlarını takip etmişti.

Dördü de yarış arabası dersi alıyordu.

“Belki bu gece için haklısındır,” diye mırıldandı Joe, iki araba park yerine girerken. Her bir arabadan iki adam çıktı; dör-

dü de “yaralı” çalışanların eşkâline ve fotoğraflarına uyuyordu. “Kahretsin,” dedi Joe, fotoğraf makinesinin merceğinden bakarken. “Bunu kayda alıyor musun?”

“Evet,” dedi Lucas, adamların girişlerini çekerken. “Hâlâ gitmek istiyor musun?”

“Kapa çeneni.”

Adamlar yarış pistinde gözden kaybolunca, Lucas ve Joe daha iyi menzil almak ve adamların gerçekten yarış arabalarına bindiğinden emin olmak için araçlarından çıktılar.

“Onun ne kadar iyi olduğunu hep unutuyorum,” diye mırıldandı Joe, seyirci olarak tribünlerde yerlerini alırlarken. “Molly’nin.”

Lucas cevap vermedi. Çünkü Molly’nin ne kadar iyi olduğunu asla unutamazdı.

Pekâlâ, geçen gece hariç...

4. Bölüm

#Hilekâr

Lucas ve Joe, sözde yaralı çalışanların yarış arabalarına binerken çektikleri görüntülerini ekipteki herkese gösterebildiklerinde ertesi gün öğleden sonraydı. Tüm ekip operasyon sonrası düzenlenen bir konferans toplantısındaydı; Archer, Joe, Lucas, Max, Reyes, Porter ve Max'in elli kiloluk köpeği Carl. Herkes hâlâ son görevdeki kıyafetlerini giyyordu yani hepsi, sorunsuz bir şekilde sonlanan önemli bir yakalama görevinden çıkıp geldikleri için tam teçhizatlıydılar.

Lucas göreve aktif olarak katılmamıştı ama bir kez daha gözetleme minibüsünde kalmakla görevlendirilmişti ki bu saçmalıklı. Fakat Archer, bir hafta daha işe geri dönemeyeceğini söyleyen doktorundan tamamen izin çıkıncaya kadar hafif işlerde çalışması konusunda kararlıydı.

Lucas, Molly'nin, doktorunu aramasını ve ona birkaç gece önce yatakta *bolca* hareket gördüğünü söylemesini sağlamayı düşündü, ama Lucas'ta bu şans varken doktora kesin bu hareketin gösterdiği çabaya değmediğini söylerdi.

Şimdi ekipteki herkes görevle ilgili sözlü bir rapor veriyordu.

“Aferin,” dedi Archer, yapılan her şeyi duyunca. “İstihbarat konusunda senin yardımların olmasaydı bu görevi bu kadar hızlı sonlandıramazdık.”

Lucas teşekkür etmek için ağzını açtı fakat Archer'ın Molly'le konuştuğunu fark etti.

Molly, patronundan gelen nadir iltifat karşısında gülümsedi ve Lucas, bir kez daha Archer ve Joe'nun onun kanatlarını kesmeye çalışmakla yanıldığını düşünerek başını iki yana salladı.

Toplantı sona erdiğinde herkes işgününün sonunda eve gitmek için dışarı çıktı. Lucas, rapor yazmak onun işi olduğu için dizüstü bilgisayarını açarak olduğu yerde kaldı. Doktorundan nefret etmek için bir sebebi daha olmuştu. Annesinden gelen aramayla telefonu çaldığında yazmaya devam edebilmek için cevapla tuşuna basarak görüşmeyi hoparlöre aldı.

"Lucas Allen Knight," dedi annesi. Kırk yıldır Amerika'daydı ama hâlâ anavatanı Brezilya'dan gelen hafif bir aksanı vardı. Sesinin tınısı, Lucas'ı her zaman gülümsetiyordu.

Eh, genellikle.

"Beni görmezden geliyorsun," dedi annesi.

Lucas bir iç çekti. "Merhaba anne. Seni görmezden gelmiyorum, sadece uzun saatler boyunca çalışıyorum..."

"Tatlım, deneme bile. Bu işin –son işinin aksine– seni haftalarca ulaşılmaz yapmadığını biliyorum."

Annesinin dediği doğrudu ve yeniden bir hayata sahip olmasının bir nedeni de buydu. Ancak Lucas bu hayatı hak ettiğinden tam olarak emin değildi.

"Peki, nasılsın bebeğim?"

Lucas, ona vurulduğunu ya da saha görevlerinden alıkonulduğunu söylememişti. Eğer söyleseydi, annesi ve ablası Laura, kemiğe saldıran köpekler gibi onun üzerine atarlardı. Tatlı, sevgi dolu köpekler ama yine de... "Ben iyiyim, yemin ederim. Seni bu hafta sonu arayacağım."

"Yani bu hafta sonu beni görmeye geleceksin."

Lucas bir homurtu sesi duydu ve arkasını döndüğünde Molly'nin orada durmuş konuşmasına arsızca kulak misafiri ol-

duğunu gördü. “Anne.” Ellerini göz çukurlarına bastırdı. “O kadar çok işim var ki. Bana biraz sempati göster.”

“Sana sempati göstereceğim; oğulları tarafından ziyaret edilmeyen diğer tüm anneler adına... Margaret Ann Wessler’ın oğlunun onu ziyaret ettiğini biliyor muydun? Sally Bennett’in oğlu da onu ziyaret ediyor...”

“*Seni ziyarete geleceğim,*” dedi ve seğiren gözüne parmağını bastırdı.

“Gelecek hafta sonundaki Noel partimiz için.”

“Anne...”

“Herkes orada olacak, Lucas. Eski kocam bile.”

“Babamı mı kastediyorsun?” diye sordu alayla. Ebeveynleri yirmi yıla yakın bir süre önce boşanmıştı ve hâlâ arkadaşlardı. Eh, çoğunlukla. Her şeye rağmen mümkün olduğu zamanlarda birlikte tatil kutlamaları yapıyorlardı.

“Evet,” dedi annesi içini çekerek. “Eğer burada olmazsan insanlar bana *oğlumun* neden ziyarete gelmediğini soracaklar.”

Şimdi iki gözü birden seğiriyordu. “Evet, tamam. Noel partisi. Orada olacağım.”

“Ondan iki hafta sonraki Noel Arifesi ve Noel sabahı için de çünkü...”

“Anne...”

“Sakın bana çalışacağını söyleme. Eğer söylersen patronunu bizzat kendim arayacağım. Yapmayacağımı sanma.”

Annesinin onu şikâyet etmek için Archer’ı aradığını hayal etti ve gerçekten gülümsedi. “Orada olacağım.”

“Tamam o zaman.” Annesinin sesi yumuşayarak ısındı, istediğini elde ettiği için öyle olması da gerekiyordu zaten. “Partiye yanında birini de getir...”

“Üzgünüm,” dedi Lucas. “Seni duyamıyorum, kötü bağlantı...”

“Lucas!”

“Bir tünelden geçiyorum...” Bağlantıyı kesmeden önce boğazından statik bir ses çıkardı.

“O statik sese biraz daha balgam katman gerekiyor,” dedi Molly açıkça eğlenerek. “Annene hep yalan mı söylersin?”

“Ne zaman yakayı ele vermezsem.” Lucas dizüstü bilgisayarını uzaklaştırdı ve Molly’nin bakışlarına karşılık verdi. “Akıl sağlığını korumak için annene ya da babana ara sıra da olsa küçük bir yalan söylemedin mi hiç?”

“Aynen bunu söylüyorum.”

“Hadi ama,” dedi Lucas inanamayarak. “Hiç mi?”

“Şey, babam yalan söyleyeceğin türde biri değil. Şu birinci sınıf içsel yalan detektörlerinden birine sahip,” dedi Molly şakağına dokunarak. “Ve annem... Uzun zaman önce vefat etti.”

Lucas donup kaldı ve sonra kendi aptallığı karşısında başını salladı. “Ben bir aptalım. Üzgünüm.”

“Bilmiyordun.”

“Bilmiyordum ama yine de üzgünüm.”

Molly omuz silkti ve gitmek için arkasını döndü.

“Molly...”

“Burada işin bittiğinde ışıkları kapat,” dedi Molly. “Ofisi kapatıyorum.”

“Molly.”

Molly ona döndü.

“Elfler sana geldi mi?” diye sordu Lucas.

Molly tereddüt etti. “Evet.”

“Peki, onlara ne söyledin?”

“Yardım edeceğimi,” dedi Molly, Lucas kalın kafalıymış gibi bakarak.

Molly odadan çıktı ve Lucas derin bir nefes aldı. Annesi meraklı, otoriter ya da manipülatif olabilirdi, hayatına karışmaktan kendini alamıyormuş gibi görünebilirdi, ancak aynı zamanda sevgi dolu ve koruyucu biriydi. Kendine ait olduğunu düşündüğü herhangi biri için ölümüne savaşırdı. Onun olmadığı bir dünyayı bile hayal edemiyordu.

Ama Molly bunların hiçbirine sahip değildi çünkü annesi ve-fat etmişti.

Lucas, Joe'nun –her ne kadar iyi bir arkadaş olsa da– nadi-ren içini açmasına ve aile yaşantısından *hiç* bahsetmemesine bir kez daha küfretti. Lucas her halükarda son birkaç dakikayı geri alabilmeyi dilerdi. Kahretsin, zamanı geri sarmaya başladığı takdirde, birkaç gün geriye, ağrı kesicilerle burbonu karıştırdıktan sonra Molly'le yattığı anın öncesine gitmek isterdi.

Gerçi Molly'le yattığı kısmı hatırlayabilseydi, o anı hafızasından silmeyi asla istemezdi...

Lucas ışıkları söndürdü ve koridora yöneldi.

Archer, Molly'nin masasının kenarına oturmuş bir dosyaya bakıyordu. Joe ve Reyes önkapının yanında durmuş konuşuyorlardı.

“Çıkıyor musun?” diye sordu Archer.

“Henüz değil. Raporu bitireceğim.”

Reyes, Lucas'a baktı. “Geçen gece hangi hatunla çıktığını hiç söylemedin.”

Lucas donup kaldı. Yaşamanın ya da ölmenin, bir sonraki hamlesine bağlı olduğu pek çok zaman olmuştu ama o anda tüm becerileri onu terk etmişti.

“Dur tahmin edeyim,” dedi Reyes. “Barın sonundaki esmer, değil mi? Buralarda yeni, onu daha önce hiç görmedim.”

Lucas, esmeri hatırlamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Molly olmayan esmeri. Molly'ye baktı ve onu kanarya yutmuş bir kedi gibi sırtırtken buldu.

“Bilardo masasındaki ateşli kızıl da olabilir,” dedi Joe.

Bu bir çıkmazdı. Bir kere, Lucas'ın tanığı tam karşısında oturuyordu, ama parmağını ona doğrultamazdı. Bunu asla yapmazdı; sadece kendi ölümü anlamına geleceği için değil, kiminle yattığı kimseyi ilgilendirmediği için. “Evet,” dedi Lucas. “Elbette.”

“Hangisine evet?” diye sordu Reyes. “Bardaki esmer mi yoksa bilardodaki bebek mi?”

Molly, şimdiye kadarki en büyüleyici gösteriyi izliyormuş gibi çenesini ellerine dayadı.

“Her ikisi de mi?” diye sordu Joe umutla.

“Domuz,” dedi Molly, omuz silken abisine.

“Sonuçta bekâr,” dedi Joe. “Artık onun aracılığıyla dolaylı yoldan yaşamak zorundayım.”

“Kylie’nin, böyle düşündüğünü bilmesini sağlayacağımdan emin olabilirsin,” dedi Molly. “Ayrıca bilardo masasındaki o ‘ateşli kızılın’ bir adı var. Adı Ivy ve son derece harika biri.”

“Doğru,” dedi Reyes, Molly’yi işaret ederek. “Ivy *taco* kamyonunun sahibi piliç. Köşeye park etmiş yeni tako kamyonunu biliyor musun? Harika yemekler yapıyor.”

Kimse cevap vermedi çünkü herkes Lucas’a bakıp onun cevabını bekliyordu.

“Sizi ilgilendirmez,” dedi odaya.

Archer nadir görülen bir kahkaha attı ve Molly’nin masasından kalkıp ofisine yöneldi. “Elle’in oyu, sonunda geceyi kimseyle geçirmemiş olmandı.”

Lucas ağzını açtı, Molly’nin bakışlarını yakaladı ve sonra ağzını tekrar kapadı. Elle, kadınları kafasında yaratan bir ezik olduğunu düşünmek zorunda kalacaktı ve bunun nedeni Joe ve Archer’m onu öldürecek olması değildi. Molly’yi hiçbir şey için ispiyonlamayacağı içindi.

Joe ve Reyes vedalaşıp ayrıldılar ve Molly de hemen ayağa kalkıp çantasını kaptı, aniden işi çıkmış gibi görünüyordu.

Lucas, ondan kaçınmak için acele ettiğine bahse girerdi.

“İyi akşamlar,” dedi Molly.

“Kaçabilirsin ama saklanamazsın,” dedi Lucas sessizce.

Molly güldü ama yine de gitti. Kapı arkasından kapandığında, Lucas onu takip etmek için bir adım attı ve sonra birinin onu izlediğini fark etti.

Archer geri dönmüştü ve kapı pervazına yaslanmış halde onu izliyordu. “Pekâlâ... Gerçekte neler yaşandı?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lucas, onun bugünkü görevi sormadığını biliyordu ama rol yapmaya değerdı. “Dışarıda olmak iyi geldi. İşe geri dönmeye fazlasıyla hazırım.”

“Bunu bilmek güzel,” dedi Archer. “Şimdi sorduğum soruya cevap ver.”

Lucas derin bir soluk verdi ve ona dürüstçe cevap verdi. “Molly’nin kötü Noel Baba davasını almaktan caydırılabileceğinden emin değilim. Yaşlı hanımlar onun sempatisini kazanmak için epey sert oynadılar.”

“Bana birkaç yaşlı kadının oyunda senden daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hiç de bile.”

“İyi,” dedi Archer. “Çünkü senin için yeni bir işim var.”

“Neden bunun için heyecanlanamıyorum?” diye mırıldandı Lucas.

“Benden veya Joe’dan yardım istemeden elflerle iş yapmaya kalkarsa...”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Lucas. “Senden yardım istemeyecek. Kimseden yardım istemeyecek ve bunu çok iyi biliyorsun.”

“Evet,” dedi Archer. “Bu yüzden ona yardım etmeyi *teklif edeceksin* ve bu sırada onu güvende tutacaksın. Hayatıma değer verdiğim için bu görevi sana benim verdiğimi ona söylemeyeceksin.”

“Yani... Eğer öğrenirse ölecek tek kişi ben miyim?”

“Doğru,” dedi Archer.

Kendi kıcı dışında herkesin kıcının korunduğunu bilmek güzeldi. Lucas ofisine geri döndü. Şu anda hayatının gidişatı hakkında pek de iyi hissetmiyordu. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve tavanı inceledi. Vurulmadan önce işler çok daha az karmaşıktı. Koruması ve güvende tutması gereken kadınla yatmadan önce...

Çoğu gün işten çıktıktan sonra spor salonuna gidiyor ya da koşuya çıkıyordu. Ama doktoru bunların hiçbirini yapabileceğini söylememişti. Doktoru, Molly’le yaptıkları da dahil olmak üzere, ona hiçbir şey için izin vermemişti.

Dur bir dakika...

Vahşi ve çılgın bir seks yaşamış olsaydı böğrü bir orospu çocuğu gibi acımaz mıydı? Karın kaslarını oynattı. Hafif bir sancı vardı, evet ama gerçek bir acı yoktu. Bir sonuca varamamıştı, kahretsin. Çünkü seks için her türlü acıya göğüs germesi çok olasıydı.

Hımm. Dizüstü bilgisayarını açtı. İş arkadaşlarının dosyalarına erişememesi gerekiyordu. Kimsenin bunu yapmaması gerekiyordu. Ancak Lucas bilişim teknolojisindeki su götürmez becerileri nedeniyle işe alınmıştı, bu yüzden Molly'nin ev adresini bulması zor değildi.

Genç adam ofisten ayrıldı ve her kapı aralığı ile pencere çerçevesinde parıldayan beyaz ışıklarla birlikte yaprak dökmeyen çelenklerle dekore edilmiş avludan geçti. Binanın girişi ile sokak arasında duran kocaman Noel ağacından bahsetmeye gerek bile yoktu. Ara sokağa girdi ve beklediği üzere yaşlı Eddie'yi ters çevrilmiş boş bir sandığın üzerinde otururken buldu. Adam, Einstein'inki gibi karmakarışık olan uzun beyaz saçlarıyla altmışlı yıllardan fırlamış gibi görünen nostaljik biriydi. Binanın sahibi ve Eddie'nin gerçek torunu olan Spence Baldwin de dahil herkes yaşlı adamı sokaklardan kurtarmaya çalışmıştı. Tüm çabalar tatlı ama çelik gibi bir direnişle karşılanmıştı. Bugün Eddie telefonunda bir oyun oynuyordu ve muhtemelen karşısındaki başka bir sandıkta oturan adamla yarışıyordu.

Caleb son derece pahalı görünen bir takım elbise giyyordu ama yine de sokakta evindeymiş gibi görünüyordu.

"Siktir," dedi Eddie sevecenlikle.

Caleb homurdandı. "Senin sorunun kalbinle oynaman, yaşlı adam."

"Doğru," dedi Eddie. "Senin bir kalbin olmadığını unutmuşum."

Caleb oyununu oynamaya devam ederek Lucas'a hızlıca bir baş selamı verdi. Caleb bir risk sermayedarı, bir tür teknoloji dehasıydı ve uzun süredir de Hunt Dedektiflik'in müşterisiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lucas birkaç kez adamı korumakla görevlendirilmişti ve bu olaylardan biri, Caleb'in karma dövüş sanatlarına benzeyen etkileyici hareketlerle kendini koruduğu –neredeyse tesadüfi olmayan– bir soygunu içerdiğinden, Lucas'ın ona saygı duymaktan başka seçeneği yoktu.

“Geçen gecekinden daha iyi hissediyor musun?” diye sordu Caleb.

“Evet, dostum. Çünkü acayip kafayı bulmuş gibi görünüyordun,” dedi Eddie. “Muhtemelen bu yüzden ofisindeki o sevimli şey seni yatağa kadar taşıdı.” Sinsi sinsi güldü. “Sabaha kadar yanından ayrılmadı, bu yüzden senin için iyi bir gece olduğunu tahmin ediyorum.”

Caleb kaşlarını kaldırdı ve sonunda Lucas'a bakmak için oyunundan vazgeçti. “Bir dakika, Molly mi? Geceyi Molly'le mi geçirdin? Canına falan mı susadın sen?”

Onun gibi bir şey. Caleb'i şimdilik görmezden gelerek Eddie'ye, “Bu hikâyenin hiçbir bölümünü tekrar etmemek için ne kadar istiyorsun?” diye sordu. Caleb için endişelenmiyordu, adam sırların değerini biliyordu ve kendine ait de pek çok sır saklıyordu. Fakat Eddie hiçbir şeyi iyi bir dedikodu kadar sevmez ve tapmazdı.

Yaşlı adam bunu kanıtlayarak sinsice gülümsedi ve elini uzattı. *Kahretsin.* Lucas cebinden bir yirmilik çıkardı.

Eddie gülümsemeye devam etti.

Lucas ikinci bir yirmilik ekledi.

Eddie elini uzatmaya devam etti.

Bunun üzerine Lucas üçüncü ve ardından dördüncü bir yirmilik daha ekledi.

“Bu kadar yeterli,” dedi Eddie.

“Enayi,” dedi Caleb başını sallayarak.

5. Bölüm

#İyiTanımla

Lucas, radyoya ve Cal futbol maçına odaklanmaya çalışarak Molly'nin evine gitti. Cal State Berkley'de okumuştı çünkü oradan burs kazanmıştı. Ayrıca babası da oraya gitmişti; öğrenci olmayan ama kampüs kafelerinden birinde çalışan annesiyle de orada tanışmıştı. Lucas okul konusunda pek de tutkulu değildi ama futbol konusunda kesinlikle öyleydi. Babası gibi ön çapraz bağlarını kopartıp ameliyat olmadan önce, çoğunlukla yedek kulübesinde oturmasına rağmen bir yıl boyunca top tutucu olarak oynamıştı ama yine de oyunu seviyordu.

Ancak o sevgi bile Cal yayınına odaklanabilmesine yetmiyordu. Bunun yerine, Molly'yi en iyi nasıl idare edeceğini bulmaya çalışıyordu. Ondan bir şey saklamak tam bir aptallıktı ama gerçeği söylemek, genç kadını yalnızca kendi başına gizli göreve çıkmaya zorlardı. Lucas bunu riske edemezdi, onu riske atamazdı.

Molly, San Francisco'nun en kalabalık bölgesi olan Outer Sunset'te yaşıyordu. Sokaklar dar, binalar eski, yıpranmış ve aşırı doluydu ama bakımlıydı.

Onun binası da bir istisna değildi. Dördü giriş katında ve yoğun sis yüzünden neredeyse görünmez olan, dördü de ikinci katta olmak üzere toplam sekiz daire vardı. Molly, zemin kattaki sokağa bakan dairelerden birinde yaşıyordu. Işıkları açıktı ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lucas kapıyı çaldığında cevap veren olmadı. Molly'nin komşusunun –elflerden biri değildi– perdenin arkasından gözlerini kısarak ona baktığını fark edince kadına zararsız olduğunu umduğu bir gülümseme gönderdi ve Molly'nin kapısını tekrar çaldı.

Kapı hâlâ açılmamıştı ama gizli bir hoparlörden Molly'nin sesi geldi. “Ne istiyorsun?”

“Seninle konuşmak.” Lucas etrafına bakındı ve veranda ışığının üzerinde küçük bir kamera gördü. Molly onu şaşırtmayı hâlâ başarıyordu. “Akıllıca,” dedi. “Şimdi aç şu kapıyı.”

“Hiç sanmıyorum.”

Lucas kameraya baktı. “Konuşmamız gerek.”

“Konuş o zaman.”

“Elf olmayan komşun elinde telefonuyla bana bakarken olmaz.”

“O sadece Bayan Golecky. Simsiyah SWAT kıyafetinle kötü bir adama benzediğin için muhtemelen polisi arıyordur.”

Lucas başını kapının ahşabına dayadı.

“Senin yerinde olsam polisler gelmeden önce konuşmaya başladım,” dedi Molly.

“Gerçekten bunu bana burada mı söyleteceksin?”

Sessizlik.

“Tamam,” dedi Lucas. “Peki. Bunu senin yönteminle yapacağız ama dikkatli ol, Bayan Golecky az önce penceresini açtığı için her şeyi duyacak.”

Daha fazla sessizlik... Molly'nin inatçılığını hafife aldığı asla söylenemezdi.

Lucas derin bir soluk verdi ve elf davasında ona yardım edeceğini söylemek için ağzını açtı ama ağzından çıkan bu değildi. Bunun yerine, “Geçen gece ne olduğunu bilmem gerekiyor,” dedi. Çünkü tam bir aptaldı.

Kapı açıldı ve Molly kaşlarını çatmış bir halde karşısına dikildi. “Duyamak istediğine emin misin? Demek istediğim... Diyelim ki gerçekten kötüydün. Çok çok kötüydün.”

“Değildim.” Lanet olsun. “Öyle miydin?”

“Eh, hatırlaması biraz zor,” dedi Molly. “Çünkü bir dakika bile sürmedi.”

Lucas’ın arkasından, Molly’nin ve komşusunun ön kapıları arasındaki çalıların içinden, Bayan Golecky’nin alaycı kahkahası duyuldu.

Bu durumdan usanan Lucas, Molly’yi bir kenara itip içeri girdi.

Lucas kapıyı kapatıp kilitledikten sonra yüzünü döndüğünde Molly ona sırtıyordu. “Kendinden oldukça memnun görünüyorsun,” dedi.

Molly omuz silkti. “Performansın dikkate alındığında, bu sorgulamada bu kadar ısrarcı olmana şaşırdım.”

“Bana hakaret etmeye devam mı edeceksin yoksa doğruyu mu söyleyeceksin?”

Molly güldü ve kahretsin... Bu, Lucas’ın duyduğu en güzel sestti. “İkisini de yapamaz mıyım?” diye sordu Molly.

Lucas başını iki yana sallayarak etrafına baktı. Molly’nin evi küçüktü. Aslında minicikti ama derli toplu ve sıcaktı; rahat görünen mobilyalar, resimler, kitaplar ve yemyeşil bitkiler gibi birçok kişisel dokunuşla doluydu.

Lucas hayatında hiçbir bitkiyi canlı tutamamıştı. Carrie’yle birlikteyken, gizli görevde olmadığı zamanlarda aynı evi paylaşmışlardı. Carrie de bitkileri severdi ve Lucas’m olumsuz mizacının onları öldürdüğünü iddia ederek onlara dokunmasını yasaklamıştı.

Lucas bir daha bir kadınla birlikte yaşamamıştı.

Ve bitki sahiplenmemişti.

“Geçen geceyle ilgili,” diye hatırlattı Lucas.

“Ne olmuş?” Molly’nin gözleri keyifle parlıyordu. Bu durumdan zevk aldığı belliydi.

“Ben...” Lucas, Molly’nin mutfak masasını görünce sustu. Orada oturmuş çay içen üç elf vardı.

“Bana bunun bir çay partisi olduğunu söyle,” diye mırıldandı.
“Ve onların kötü Noel Baba sorunlarını zmediğini...”

“Elbette onların sorununu çözmeye çalışıyorum. Onlara yardım edeceğimi söyledim.” Lucas işte o zaman birbirlerine hayal bile edemeyeceği kadar çok benzediklerini fark etti.

Molly ilk kadını işaret etti. “Komşum Bayan Berkowitz’le ve onun örgü arkadaşı Bayan White’la tanıştın. Bu da iş arkadaşlarından biri olan Janet.”

“İşte,” dedi Bayan Berkowitz, buharı tüten bir fincan ayı Lucas’a doğru uzatarak. “Bu ginkgo biloba. Hafıza probleminde sana yardımcı olacaktır.”

“Akılda kalıcı olmama sorunun için de kava kava ve Hint ginsengi alabilirsin,” dedi Janet.

Sonra –Lucas kafasını duvara vurmamak için elinden geleni yaparken–hepsi kıkırdadı. “Yeni bir gelişme var mı?”

“Seni ilgilendirmez,” dedi Janet.

Harika. Müthiş. Archer’ın emrini –Molly’ye göz kulak ol, ona bir şey olmasına izin verme– aklında tutarak genç kadını bir kenara çekti ve diğerlerinin işitme menzilinden çıktığını umdu. “Eğer bu konuda ciddiysen...”

“yleyim,” dedi Molly. Artık glmsemiyordu, gerçekten çok ciddi görünüyordu. “Bir şey daha var.”

“Ne?”

“Bana yardım edeceksin.”

Ki buraya tam olarak bunu yapmak için gelmişti ama Molly’nin neden yardım istediğini merak ediyordu, üstelik bu konuda bir hayli şüpheliydi. Aslında Molly yardımını falan istememişti, yardım etmesini söylemişti. Ne de olsa Joe’nun kardeşiydi. “Sana böyle düşündüren ne?” diye sordu Lucas.

“nk yardım etmezsen Archer ve Joe’ya bizden bahsederim.”

Lucas derin bir nefes aldı. “Yani benden nefret ediyorsun ve lmemi istiyorsun.”

Molly güldü. “Hayır.” Gülümsemesi soldu. “Aptal değilim, Lucas. Ya da pervasız. Ayak işlerini de yapabilirim ama köye gidip ortalığı kolağan etmek istiyorum. Yer hakkında bir fikir edinmem ve konuşacak birilerini bulmam gerekiyor, özellikle de Çılgın Nick’in soyadını bilen birini. Arkamı kollayacak birine ihtiyacım var. Bir ortağa. Akıllı, becerikli ve birkaç kuralı çiğnemekten korkmayan birine...”

“Dikkatimi çektin,” dedi Lucas.

Molly gülümsedi. “Kendinden başka bu özelliklere sahip başka birini tanıyor musun?”

Kahretsin. Lucas, güzel ama bıçak gibi keskin ela gözlere baktığı an mahvolduğunu biliyordu.

Molly ondan uzaklaştı ve masadaki hanımların yanma oturmak için oturma odasını geçerek mutfığa gitti. Sağ bacağının hâlâ ağrıdığı belliydi. Lucas geçmişte birkaç kez ona bunu sormayı denemişti ve Molly de her zaman onun endişelerini görmezden gelip aynı zamanda bunun kendisini ilgilendirmedğini açıkça belirtmişti.

Molly’den daha gururlu ya da inatçı kimse yoktu.

Eh, belki onun dışında.

Ama zaman geçtikçe, Lucas kendini sadece ona ne olduğunu bilmek isterken değil, bilmeye *ihtiyaç duyarken* buldu. Kötü bir şeyler yaşandığını hissediyordu ama kendi geçmişi de tam olarak mutlu anılarla dolu olmadığı için onu asla zorlamamıştı. Çünkü bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Onun geçmişini araştırmayı istemişti. Hunt’ta en iyi arama programlarına sahiplerdi. Bazıları o kadar güçlü ve saldırgandı ki Molly’ye hamile kalındığı günü ve o sırada babasının ağzında kaç tane çürük olduğunu bile bulabilirdi. Lucas, konu işe ve dünyadaki pislikleri temizlemeye geldiğinde bu programları pişmanlık duymadan ya da vicdan azabı çekmeden kullanmıştı.

Fakat Molly'nin geçmişini deşmeye asla cesaret edememişti. Onun mahremiyetine yapılacak bir saldırıyı haklı gösteremezdi, kendine bile.

Tabii bunların hiçbirini merakını azaltmadı.

Ne zaman pes edeceğini bilen Lucas, masadakilere katıldı. Bayan Berkowitz önüne bir fincan çay itince Lucas fincana baktı. Çay yeşildi, içinde bazı parçacıklar yüzüyordu. Harika. Lucas çaydan bir yudum aldı ve dili yandı. Bu da yetmezmiş gibi çay çok kötü kokuyordu. "Tamam hanımlar. Konuşun benimle."

Herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

Lucas başını iki yana sallayarak bir elini havaya kaldırdı. "Birer birer. Sen," dedi ve Bayan Berkowitz'i işaret etti.

"Bütün yıl çalışıyoruz," dedi Bayan Berkowitz telefonunu çıkararak. "İşin ayrıntılarıyla ilgili bir defterim var. Bir dakika, gözlüğüm nerede?"

"Başının üstünde," dedi Bayan White.

"Aaa. Doğru." Bayan Berkowitz gözlüğünü burnuna yerleştirdi. "Daha iyi. Her neyse, bildiğin gibi bize düzgün bir şekilde ödeme yapılmadı ve Noel Baba'nın dolandırıcılık ile kara para aklamadan suçlu olduğunu düşünüyoruz."

"Kanıtınız var mı?" diye sordu Lucas.

"Sizin ve polisin her zaman kanıtı ihtiyaç duymasının olayı nedir?" diye sordu Bayan Berkowitz. "Bu sizin işiniz değil mi?"

"Yani polise gittiniz," dedi Lucas.

"Evet ama herhangi bir kanıt olmadan bize yardım etmezlerdi. Mesele şu ki haklı olduğumuzu biliyorum. Bir de Noel Baba'nın erkek kardeşinin her zaman etrafta olduğu ve yetkiliymiş gibi davrandığı gerçeği var."

"Bunda ne sorun var?" diye sordu Lucas. "Belki de aile işidir."

"Aile işi," dedi Bayan Berkowitz. "Kırk yıl önce Noel Baba'nın erkek kardeşi bir mafya babasıydı."

“Kafandaki gözlüğü nereye koyduğunu unutmuşken kırk yıl öncesini nasıl hatırlıyorsun?” diye sordu Lucas.

Bayan Berkowitz gözlüğünün üstünden ona baktı. “Oğlum, uzun süreli hafızam çelik bir tuzak gibidir.”

Molly, Lucas’a küçük, eğlenceli bir bakış attı. Lucas, Noel Baba’nın yardımcılarında birine hakaret etmişti. Bu sene kesinlikle yaramazlar listesindeydi.

“Bu adamın gerçek bir adı var mı?” diye sordu Lucas.

“Erkek kardeşin mi? Tommy Thumbs,” dedi Bayan Berkowitz. “Eskiden, eğer ona yanlış yaparsan başparmağını kesip evcil yılanına yedireceğine dair bir söylenti vardı. O zamanlar sadece alt düzey bir mafya üyesiydi ama hırsırları vardı. Saygı görmek istedi.”

Lucas başını iki yana salladı. “Tommy Thumbs seksenlerde gerçekten de alt düzey bir mafya üyesiydi ama doksanların başında bir depo patlamasında öldü. Efsanesi, başparmaklarını kaybetme tehdidiyle insanları hizada tutmak için onun gibi davranan eski tefeciler tarafından yaşatıldı.”

“Yanlış,” dedi Bayan Berkowitz. “O ölmedi.”

Lucas çok çabuk ciddileşti. “Tommy Thumbs’ı yıllardır kimse görmedi ve inan bana, bir grup insan onu arıyordu. Neden o olduğunu düşünüyorsun? Onu tanıdın mı? Ve nasıl?”

“Ah, şey, doksanların sonlarında onunla birkaç kez yattım.” Bayan Berkowitz hafifçe gülümsedi. “Belki yeni yüzyılda da bir ya da iki kez. Ne?” dedi çünkü Bayan White ve Janet ona şok olmuş bir şekilde bakıyorlardı. “Eskiden, bir pisliği tanımakta biraz daha yavaşım.”

Lucas, Bayan Berkowitz ve Tommy Thumbs’ın sevişen görüntülerinin zihnine dolmasını engellemek için elinden geleni yaptı ama tam olarak başarılı olamadı. Avuç içlerini gözlerine bastırıp derin bir nefes aldı. “Siz hâlâ...” Kahretsin. Söyleyemiyordu bile.

* (İng.) Thumb, başparmak anlamına gelmektedir. (ç.n.)

“Yapıyor muyuz?” diye sordu Bayan Berkowitz gülümseyerek. Omuz silkti. “Bugünlerde eskisi kadar değil. Her şeyden önce, benim yaşıma gelen erkekler çıplakken pek de iyi görünmüyor, bilmem anlatabiliyor muyum?”

Lucas anlamıyor olmayı diledi.

“Ama hayır, artık Tommy’le yatmıyorum,” dedi Bayan Berkowitz. “Yaşlandı, huysuzlaştı ve bir yılın kadar kötüleştı. Böyle bir şeyi sindiremem. Ben bir feministim, biliyorsun.”

Lucas şakaklarını ovuşturdu.

“Başın mı ağrıyor?” diye sordu Molly.

Daha kötüsüydü. Çünkü Tommy Thumbs hâlâ hayattaysa ve parmaklarını bu Noel köyünün zor kazanılmış bingo parasına buluşturmuşsa işte o zaman sıcımışlardı. Bu elflerin aslında gerçek bir davası vardı ki bu da Lucas’ın, Molly’nin fikrini değıştirme ve onu bundan uzaklaştırma şansının sıfır olduğu anlamına geliyordu. Archer ve Joe’nun şu anda onları bu işle ilgili bilgilendirmediğı için çıldıracaklarını biliyordu. İşini seviyorsa yapılacak en akıllıca şey buydu ki işini seviyordu. Ama aynı zamanda destek kuvvet olmadan bu davanın üstesinden gelebileceğini ve Molly’yi güvende tutabileceğini de biliyordu. En azından şimdilik. Dahası, eğer destek kuvvetleri çağırırsa Archer ve Joe’nun hemen gelip sert oynayacaklarından ve Molly’yi de davadan hemen uzaklaştıracaklarından şüphesi yoktu.

Molly onu asla affetmezdi.

Bu yüzden ne olursa olsun, kötü Noel Baba davasının Molly’nin sırrı olmasına izin verecekti ki bu, onun da sonuna kadar bu işin içinde olduğu anlamına geliyordu. Lucas –Archer bunu yapmasını istediğı için değil– Molly’ye elinden geldiğince yardım edecekti ve ne pahasına olursa olsun onu güvende tutacaktı.

Bunu yaparken de işini kaybetmemeyi umuyordu.

Ya da başparmaklarını.

Molly’nin her şeyi gören bakışlarıyla karşılaştığındaysa, ya da kalbini diye düşündü.

6. Bölüm

#Mutlu-Elfli-Noeller

Molly, elfleri dinleyen Lucas'ın yüzünü izledi. Geçerli bir davaları vardı ve Lucas bunu biliyordu. Onun hakkında bildiği bir şey varsa, o da her zaman doğru amaç için savaşılmaya istekli olduğuydu.

Hanımlar geç saate kadar kaldılar, akşamlarını Molly'nin masasında örgü örerek geçirmekten mutlu görünüyorlardı. Lucas da iyice yerleşmişti; çelik gibi bakışlarından, biraz sohbet etmek için elflerin gitmesini beklemeyi planladığı belli oluyordu.

Fakat Molly sohbet edecek havada değildi.

Böylece savaş başlamıştı. Şansına, Lucas'ın iş telefonu akşam on gibi çaldı. Genç adam ona anlaşılabilir bir bakış attı ve ayağa kalkmadan önce başıyla kapıyı işaret etti. Görünüşe göre onun takip edeceğinden emindi.

Elbette Molly de bunu yaptı.

Lucas, onu dışarıdaki verandaya çekti ve her şeye burnunu sokan üç çift meraklı gözden kaçmak için kapıyı kapattı. Sonra onu duvara yasladı ve çenesini yukarı kaldırarak gözlerinin içine baktı. "Tamam," dedi. "*Pes ediyorum.*"

Lucas'ın sıcak ve sert vücudunu üzerinde hisseden Molly'nin meme uçları çok mutlu oldu. "Pes mi ediyorsun?"

"Evet," diye mırıldandı Lucas, gözlerini Molly'nin dudaklarına dikerek. "Pes ediyorum. Senin gibilerin dengi değilim. Bu işte ben de varım."

Molly muzaffer gülümsemesini içinde tutmaya çalıştı ve başarısız oldu.

Lucas başını salladı. “Sen sana söylemiştim demeden önce, bir anlaşma yapacağız.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedi Lucas kesin bir tonda.

“Nasıl bir anlaşma?” diye ihtiyatla sordu Molly.

“Bensiz harekete geçmeyeceğin türden. Bu davada ortağız Molly, yoksa bu iş yatar.”

Molly o gece onun yatağında yattığında Lucas bir fırın gibi sıcacıktı. Bedeni, zihninin kabul etmek istemediği şeyi, Lucas’ı istediğini biliyormuş gibi iki kez ona sarılmış bir halde uyanmıştı. Her iki seferinde de kendini uzaklaşmaya zorlamıştı.

Bu gece de aynı derecede sıcaktı. Güçlü kaslarla kaplı bedeni çok sertti. Molly, ona tekrar sarılmaması gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı. “Ya kabul etmezsem?” diye mırıldandı.

Lucas’ın bakışları hiç titremedi. “O zaman Archer’ı devreye sokarım ve görevi o devralır. Joe’ya da söylerim.”

Molly, blöfüne meydan okumak istedi ancak durumu riske atamayarak ona baktı. Lucas sözünün eri biriydi. Söylediğini yapardı. Molly’yi anında ispiyonlardı ve Archer da onu görevden alırdı. Genç kadının bundan hiç şüphesi yoktu. “İyi,” dedi. “Anlaştık.”

Lucas başını sallayarak bir adım geriledi ve Molly’nin vücudunu can sıkıcı bir şekilde yoksun bıraktı. Adamın bakışları yüzünde gezinirken dudaklarında bir an için durakladı. Molly’nin dudakları büyülenmiş gibi titreyerek açıldılar.

Lucas’m sıcak bakışları onunkilere kaydı ve ardından hafifçe kıvrılan dudaklarıyla ortadan kayboldu.

Molly o gece sonunda uykuya daldığında, asla sahip *olamaya-acağı* bir adamla kurduğu bir geleceği hayal etti.

Molly ertesi sabah erkenden kalkıp spor salonuna gitti. Fizik terapisti tarafından kendisine verilen ve zayıf düşmüş bacağındaki gücü korumak adına tasarlanan belirli bir rutini vardı.

“Hazır mısın?” diye sordu arkasından bir erkek sesi.

Molly ayağa kalkıp alındaki teri sildi ve yüzünü Caleb’a çevirdi. Caleb, Hunt Dedektiflik’in müşterisi olmasının yanı sıra bir tür teknoloji dehası, bir risk sermayedarı ve... Molly’nin gizli egzersiz ortağıydı.

Caleb’in bu sırrı saklamak için kendi nedenleri vardı. Kapalı bir kitap gibiydi, herkes için tam bir gizemdi ve düşüncelerini kendine saklardı.

Molly, Caleb’in ona yaptırdığı egzersizden kimseye bahsetmemişti. Son ameliyatından sonra gücünü yeniden kazanmak için çalışmaya başlamıştı ve bu onun için neredeyse kutsal bir görev haline gelmişti. Çok özel bir görev. Fiziksel olarak güçlü kalmak, onu zihinsel olarak da güçlü tutuyordu. Ona kimse dokunamazdı.

Ya da o böyle düşünmekten hoşlanıyordu.

Caleb’la ringe adım atarken gülümsedi.

Genç adam kaşlarını yukarı kaldırdı. “Bugün kıcımı tekmelemek için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyorsun.”

“Evet, sabırsızlanıyorum.”

Caleb genizden gelen bir sesle güldü ve Molly üzerine saldırdığında tüm ağırlığını yere verdi. Molly, adamın ayaklarını yerden kesti ama Caleb son anda bir kolunu baldırına dolayarak onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti.

“Kahretsin,” dedi Molly nefes nefese, sırtüstü yattığı yerden.

“İyi bir hamleydi,” dedi Caleb. Ağırlığını üzerinden çekti ve onu ayağa kaldırmak için bir elini aşağı uzattı. “Ama gözlerinle kendini ele verdin, bu yüzden ne zaman ve nereye saldıracağını gördüm.”

Molly gözlerini Caleb’in gözlerine dikerek başını salladı ve... Tekrar üzerine saldırdı.

Bu sefer Caleb bir çuval gibi yere düştü ve yüzünü buruşturarak yerde yatmaya devam etti.

“Ah, kahretsin,” diye soludu Molly ve hemen Caleb’in yanına çöküp elini göğsüne koydu. “İyi misin...”

Cümlesinin geri kalanı, Caleb onu yuvarlayıp yere yapıştırırken bir “off” sesiyle kayboldu.

“Bu çok acımasızcaydı,” dedi Molly gülerek.

“Gerçek hayat bu,” dedi Caleb ciddi bir şekilde. “Yumuşak biri olduğun için iyi niyetinden faydalanılmasına müsaade etme.”

“Hey!”

“Yani iyi anlamda söylüyorum,” dedi Caleb ve sadece gerçekten fit insanların yapabileceği o hareketlerden birini yapıp ellerini kullanmadan ayağa fırladı.

Alçak bir ıslık sesi ikisinin de yana dönmesine neden oldu. Sadie ringin yan tarafında duruyordu. “Bu spor salonunu tavsiye ettiğiniz için teşekkürler. Sadece bir günlük giriş bileti aldım.” Ardından Caleb’a baktı, gözleri gölgelenmiş ve belirsizleşmişti.

Caleb da ona baktı ama tek bir kelime etmedi ki bu da başlı başına etkileyiciydi. Molly’nin bildiği kadarıyla ikisinin birbiriyle pek fazla etkileşimi yoktu ki *bu*, etkileşimi daha da büyüleyici kılıyordu.

“Sadie,” dedi Caleb onu hafifçe selamlayarak.

“*Takım elbiseli*,” dedi Sadie, selamını onunki kadar hafif tutmayarak.

Şu anda, Caleb son derece gelişmiş vücudunun üzerine basketbol şortu ve dar uzun kollu bir tişört vardı, ancak spor salonundan uzaktayken takım elbise dışında bir şey giyerken nadiren görüldüğü doğrudu.

“Bu hakaret gitgide eskiyor,” dedi Caleb, Sadie’ye.

Sadie omuz silkti. “Takım elbiselerinden birinin muhtemelen bir yıl boyunca San Francisco’daki tüm evsiz nüfusu besleyeceğini fark ettiğinden emin oluyorum sadece.”

Caleb'in gözlerinden ateş fışkırdı ve bu, hiç de iyi anlamda değildi. "Benim hakkımda varsayımlarda mı bulunuyorsun?" diye sordu sessizce.

Sadie omuz silkti.

Caleb uzun bir süre onu inceledi. "Belki bu küçük oyuna baştan başlayabiliriz. Böyle bir şansımız var mı?"

"Hiç olmadığını söyleyebilirim," dedi Sadie ve ağırlıklara yöneldi.

"Vay canına," dedi Molly, onun gidişini izlerken. "Normalde çok sabırlıdır. Onu bu kadar kızdıracak ne yaptın?"

"Nefes almaya devam ettim."

Molly buna bir an bile inanmadı. Belli ki geçmişlerinde bir şeyler yaşanmıştı. Bunu Molly'den daha iyi kimse anlayamazdı. Kendi geçmişi de onu büyük ölçüde etkilemişti ki duş alıp işe giderken bunu düşündü.

İki otoriter erkekle büyümüştü, bu yüzden haliyle saldırgan, her zaman karşı koymaya istekliydi. Aslında, ne zaman geri adım atacağını bilememek, on dört yaşında zor yoldan öğrendiği bir ders olmuştu.

Joe, içlerinden biri Molly'nin ilk aşkı olan bir grup serserinin arasına karışmıştı. On sekiz yaşındaki Darius çok çekiciydi ve Molly için bir hayli büyüktü ama genç kızla flört etmişti. Molly de ona gülünç bir şekilde vurulmuştu. Molly'nin bilmediğiye Darius'un arkadaşlarının Joe'nun onlar için bir araba çalmasını istediği ve Joe reddettiğinde onu zorlamaya karar verdikleriydi.

Molly'yi kaçıracak.

Molly, ilk başta durumunun ciddiyetini anlamamıştı. Onu okuldan eve dönerken sokakta yakalamışlardı ve Darius da aralarındaydı. Ağlamayı ya da korkusunu göstermeyi reddederek dudağını ısırığında aldığı kanın tadını ve o an yaşadığı dehşeti hâlâ hissedebiliyordu. Onu bir minibüse itip terk edilmiş bir eve götürmüş ve oturup çenesini kapalı tutmasını emretmişlerdi.

Bu, Molly'nin yapabileceği bir şey değildi.

Uysal biri olarak programlanmamıştı. Kelimenin tam anlamıyla kendi hayatını kurtarmak için bile çenesini kapatamayan şımarık bir gençti. Mutlaka karşı koyması *gerekiyordu*.

Bu onun için pek de iyi gitmemişti. Tüm hatıraları derinlere itmişti ama aradan yaklaşık on beş yıl geçmişti ve o hâlâ karşı koyuyordu.

Yarım saat sonra Pacific Pier Binası'ndaydı, güne başlamak için Hunt Dedektiflik'in ofisinden içeri giriyordu.

Üç dakika geçmeden kapı açıldı ve Archer ile tüm alfa sürüsü, gelişmekte olan bir ulusu korumaya yetecek kadar silahla kuşanmış ve siyah giyinmiş bir halde içeri girdiler.

Başka bir sigorta dolandırıcılığını araştırıyorlardı; bu, bileşim ilaçların üretimi ve dağıtımıyla ilgili karmaşık bir dolandırıcılık davasıydı. Dolandırıcılık, sağlık sigortası şirketlerine maddi açıdan yanlış beyanları ve işbirlikçilerle tıp uzmanlarına yasadışı ödemeleri içeriyordu. Söz konusu dolandırıcılıkla beş milyon dolardan fazla gelir elde edilmişti.

Molly, her biri kendi başına tehlikeli ve tehlikeli derecede seksi olan, tam teçhizat giyinip kuşanmış ve gerçekten fit bir grup adamın etkileyici görüntüsüne doya doya bakmak için bir dakikasını ayırdı.

Özellikle içlerinden biri gözüne çarpmış olsa bile...

"Sağlam istihbarat," dedi Archer, Molly ona baktığında. "Aferin."

Vay canına. Bir haftada iki iltifat alan Molly, gururla dolup taştığını hissetti. "Hunters Point'te yolunuzu bulmakta sorun yaşadınız mı?"

Hunters Point, San Francisco'nun radyoaktif bodrum katıydı. Hizmete kapatılan Hunter's Point Donanma Tersanesi ve tersane çevresi, her köşesini ve her karanlık noktasını bilmeden gitmek isteyeceğiniz türden bir yer değildi.

Orada büyüdükleri için hem Joe hem de Molly bunu çok iyi biliyordu. Aradıkları depo, her biri diğerinden daha tehlikeli bir köşede bulunan depolardan oluşan gerçek bir labirentin içindeydi.

“Gerçek bir sorun yaşamadık,” dedi Archer.

Bu bir cevap sayılmazdı ama orada her ne yaşandıysa görünüşe göre üstesinden gelmişlerdi. Yine de Molly, sahada da değerli olacağını biliyordu. “Sizinle gelmeme izin verseydin, Joe dışında orayı avucunun içi gibi bilen fazladan bir çift gözün daha olurdu.”

“Belki bir dahaki sefere,” dedi Archer.

“Yalancı.”

Bu ona nadir bir gülümseme daha kazandırdı. “Sana doğru davayı bulacağız.”

Molly gülümsemeye karşılık verdi. Doğru davayı çoktan bulmuştu... Archer’ın yanından geçerken bir yığın mektubu onun göğsüne çarptı.

Archer’ın arkasında Lucas vardı ve ona bakmak için masasına gelirken yavaşladı.

Molly de onun bakışlarına karşılık verdi. Başında siyah örgü bir bere, geniş göğsünü saran siyah, uzun kollu bir tişört, uzun bacaklarında siyah kargo pantolon ve ayağında botlar vardı. Bedeni rahattı, gergin değildi; kahve gözleri keskin ve belki biraz temkinliydi. Uzun boylu, karanlık ve sinirli görünüyordu; Molly’nin bir erkekte isteyebileceği her şeyin tam tersiydi –tabii eğer bir erkek istiyor olsaydı– ama bu bile kalbinin teklemesini engellemedi.

Lucas’ın seksli ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı ve Molly, damarlarında titreşen ısıyı hissetti.

Joe, Lucas’ın arkasındaydı ve telefonla konuşuyordu. Başını kaldırmadan, ortağını yolundan çekilmesi için itti. Lucas yerinden kıpırdamadı; tam bir erkek gibi davranıp kendisi isteyene ve hazır olana kadar hareket etmeyeceğini açıkça belirterek yerinde kaldı. Amacına ulaştığında da Joe’nun yolundan çekildi.

Molly, kendine işte olduğunu ve Lucas'a bakmaması gerektiğini hatırlatarak dikkatli bir nefes almak zorunda kaldı.

"Hey," dedi Joe kaşlarını çatarak. "Yüzün kıpkırmızı olmuş."

Molly ellerini yanaklarına koydu. "Ben... Egzersiz yapıyordum."

Joe'nun arkasındaki Lucas tek kaşını kaldırdı ve Molly bakışlarını ondan kaçırdı.

Archer ofisinden başını uzattı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Hasta mısın?"

Joe, alnına dokunmak için uzandı ve Molly, abisinin eline vurarak onu kendinden uzaklaştırdı. "Hasta falan değilim!" dedi, belki de bağırdı.

"Çok sıcaklamış," dedi Joe.

Lucas öksürdü ve Molly, bunun lanet bir kahrkabayı gizlemek için olduğunu biliyordu. Sıcaklamıştı evet; onun yüzünden sıcaklamıştı ve kahretsin ki Lucas da bunu biliyordu. Ellerini beline koydu ve patronuyla abisine sert bir bakış attı. "Beni dikkatle dinleyin, sizi Neandertaller. Hasta falan değilim. İşten önce spor yapıyordum ve..." -Lucas'ın bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti-"vücut ısım hâlâ düşmedi."

"Sen spor yapıyorsun, öyle mi?" diye sordu Joe şüpheyle.

Molly ellerini havaya savurdu. "Biliyor musunuz? Ölüp doğrudan cehenneme gitseydim, artık işte olmadığımı anlamam bir haftamı alırdı! Şimdi gidin ve beni rahat bırakın. Hepiniz."

Archer ve Joe çeşitli mırıltılar çıkararak oradan ayrıldılar. Lucas yerinden kıpırdamadı.

Molly ona baktı.

Genç adam da bakışlarına karşılık verdi. "Spor mu yapıyorsun?"

İçini çeken Molly, "Evet. Ben tam olarak hepinizin sandığı gibi korkak, narin, küçük bir kar tanesi değilim," dedi.

Lucas, Molly'nin karnında kelebekler uçuşturacak kadar boğuk bir kahrkaha attı. "Sen birçok şey olabilirsin" dedi. "Çoğu da epey harika ama korkak ve narin küçük bir kar tanesi onlardan biri değil."

Molly isteksiz bir gülümseme gönderdi. “Bu, birinin bana söylediği en güzel şey olabilir,” diye itiraf etti.

“Peki, ne tür egzersizler yapıyorsun?”

Molly hâlâ ona baktığı için Lucas’ın bu soruyu sormasına neden olanın endişe ya da şüphe değil, gerçek bir merak olduğunu görebiliyordu. “Van Ness Bulvarı’ndaki spor salonuna gidiyorum,” dedi. “Ağırlık kaldırıyorum ve vaktim olduğunda çeşitli dersler alıyorum.”

“Van Ness? Caleb’in orada bir spor salonu var.”

“Biliyorum,” dedi Molly. “Bazen onunla çalışıyorum.”

Lucas bir an için şaşırdı. “Caleb dövüş sanatları ustası olmasının yanında başlı başına bir baş belası.”

Molly gülümseyerek omuz silkti. “İyi bir antrenman arkadaşı.”

Lucas’ın bakışları, genç kadının dalga geçip geçmediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi vücudundan aşağı inerek sağ bacağına kaydı. “Bana bebek muamelesi yapmıyor,” dedi Molly imalı bir şekilde.

Bunun üzerine Lucas’ın gözlerinde bir şeyler değişti ve Molly gerçeği bilmeseydi bunun kıskançlık olduğunu söylerdi.

“Ne yapıyor peki?” diye sordu Lucas, sesi boğuktu ve gözleri de birazcık... Alev alevdi.

“Beni çok çalıştırıyor.”

Gözlerinde yine o parıltı vardı. Aman Tanrım, bu kıskançlıktı. Bu, Molly’yi fazlasıyla memnun etmişti. Kendini beğenmiş gülümsemesini saklamak için bilgisayarına döndü.

“Bu gece müsait olduğumu bilmeni istedim,” dedi Lucas arkasından, sesi hâlâ biraz keyifsiz geliyordu.

Molly, Lucas’m, yüzünü göremediğinin farkında olarak muzafer bir edayla gülümsedi. “Çok tatlısın,” dedi neşeyle. “Ama seninle çıkmayacağım.”

“Kastettiğimin bu olmadığını biliyorsun.”

Evet, biliyordu. Belki de bu yüzden hâlâ bu oyunu oynuyor, aralarında hiçbir şey olmadığını saklamaya devam ediyordu. Çünkü içten içe o gecenin gerçek olmasını diliyordu fakat Lucas bu duyguya karşılık vermiyordu. Molly, onunla yüzleşmek için sandalyesinde dönerken incinmiş bir ifade takındı. “Yani şimdi birlikte olduğumuza göre benimle işin bitti mi? Artık beni görmek istemiyor musun?”

Lucas yüzünü buruşturdu ve yalnız olduklarından emin olmak için arkasına baktı; bire onluk stres ölçeğinde yaklaşık on iki seviyesindeymiş gibi görünüyordu. “Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?”

Molly güldü ve bilgisayarına geri döndü. Evet, bu çok acımasızcaydı ve çok yakında ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktı ama... Bugün değil.

Lucas gelip tam arkasında durdu ve ağzı kulağına değene kadar eğildi. “İntikamım acı olacak, Molly.”

Molly, bu tehdit karşısında titreyen bedenini görmezden geldi ve kendini işe dönmeye zorladı. Ya da en azından çalışıyormuş gibi yapmaya. Ama bu, pes edip hızlıca bir göz atmadan önce yaklaşık üç dakika sürdü.

Lucas gitmişti.

Ama genç kadını bekleyen dumanı üstünde bir fincan kahve vardı.

Güzel hamleydi.

7. Bölüm

#ÇarkEtmek

Öğle yemeğinde Molly'nin arkadaşları ofise geldi. Elle, Sadie, alt kattaki barı işleten Finn'in karısı Pru ve Hunt Dedektiflik'in iki kapı aşağısındaki göz doktoru Haley. Elle, yeryüzündeki cennet gibi kokan ve Molly'nin ağzını sulandıran bir çanta taşıyordu.

“Öğle yemeğine çıkamayacak kadar meşgul olduğuna dair mesaj attın,” dedi Elle. “Ama bu binanın yöneticisi ve patronunla yatan kişi olarak onun emirlerinden daha üstün geliyorum.” Güldü. “Ya da sadece *onun için* geliyorum.”

Sadie yüzünü buruşturdu. “Hiçbir şey alamayan bizlere merhamet et, olur mu?”

“İstedğin kişiyi elde edebileceğini hepimiz biliyoruz,” dedi Pru. “Sadece çok seçicisin.”

Sadie omuz silkti. “Bir erkek dramına ihtiyacım yok.”

“Üzgünüm ama kadınlar da aynı derecede dramatik,” dedi Haley, kadınlarla çıktığı için bunu bilmesi gerekirdi tabii.

“Tamam, bu muhtemelen doğru,” dedi Sadie. “Ama demek istediğim, önemli biri olmadan pantolon giymek zorunda değilim. Yine de birine sarılmayı özlüyorum. Bazen sadece öpülmeye ve kucaklanmaya ihtiyacım var, anlıyor musunuz? Bunu hak ediyorum, ben iyi bir insanım, geri dönüşüm yapıyorum.”

Herkes onun iyi bir insan olduğu ve sarılmayı hak ettiği konusunda hemfikir di.

“Bahse girerim bunun için bir uygulama indirebilirsin,” dedi Haley.

“Evet,” dedi Sadie. “Ama Amazon Prime’a borcum var.”

Molly’nin ağızı, Elle’in getirdiği yiyecek torbasından gelen kudan sulanmıştı. “Ögle yemeğinde ne var?”

Elle gülümsedi. “Buna bayılacaksın. Fırınlanmış kepekli buğdayın üzerine yayılmış baharatlı domates püresi ve organik krema.”

Molly gözlerini kırptırdı. “Pizza mı demek istiyorsun?”

“Eh, teknik terim kullanmak istersen,” dedi Elle ve pizzayı torbadan çıkardı.

“Aman Tanrım,” diye inledi Molly, pizzayı ağızına tıktırarak. “Kahvaltı etmemiştim.”

“İnsanlar yemek yemeyi nasıl unuttur anlamıyorum,” dedi Pru. “Nasıl olur da insan yemek yemeyi unuttur?”

Açık konuşmak gerekirse Pru yaklaşık yirmi aylık hamile gibi görünüyordu ve sürekli açtı. “Stres yüzünden,” dedi Molly.

Pru başını iki yana salladı ve tabağını üçüncü ve dördüncü dilimlerle yeniden doldurdu.

Avludaki evcil hayvan dükkânının sahibi Willa, kafeden aldığı bir kutu kekle içeri girdi. Hayatın sırrını bulmuş gibi hepsi hemen üzerine atladılar.

“Bunu neye borçluyuz?” diye sordu Elle, Willa’ya.

Willa gülümsedi. “Keane ve ben bir düğün tarihi belirledik.”

İkisi ezelden beri nişanlı oldukları için hepsi sevinçle ciyaktadı.

“Bunu tetikleyen neydi?” diye sordu Elle.

Willa gülümsedi. “Mutfağı yeniden yapıyoruz ve yeni şeyler istiyorum.”

Elle gülümsedi. “Şuna bak, geleceği düşünüyorsun. Seninle gurur duyuyorum.”

Sadie başını iki yana salladı. “Bence evlendiğinde misafirlerine *sen* hediyeler vermelisin. Yani, ömür boyu aşkı buldun, değil

mi? Bu, bir mikseri senden çok daha fazla hak ettiğim anlamına geliyor.”

Willa sırtıttı. “Bunu aklımda tutarım.” Bir kek daha aldı ve içini çekti. “Keşke her şey şişmanlamak kadar kolay olsaydı.”

Hepsi bu bilgece yoruma katılıp kendi işlerine geri döndüler. Molly’nin öğleden sonrası hızla uçup gitti. Yangınları söndürdü, telefonlara cevap verdi, raporları dosyaladı, geçmiş ve güvenlik kontrolleri yaptı. Saat beş olduğunda, erkeklerin çoğu hâlâ başka işlerdeyken yön değiştirdi ve kendi kişisel dizüstü bilgisayarını ortaya çıkardı.

Kötü Noel Baba Görevi zamanıydı.

Noel köyünün internet sitesine yeniden baktı ama yeni bir bilgi öğrenmedi. Ancak Facebook, Craigslist ve bunun gibi birkaç yerde daha köydeki bingo oyunlarının reklamlarının yanı sıra bu oyunlardan elde edilen tüm kârın hayır kurumlarına gittiği iddiasını buldu. Reklamlardan biri, özel partiler için ek bilgilerin özel istek üzerine sağlanabileceğini belirtiyordu. Hımmm. Molly reklamda verilen numarayı aradı. “Özel bir partiyle ilgileniyorum,” dedi, bir adam cevap verdiğinde.

Kısa bir sessizlik oldu. “Bingo gecesi mi?”

Hiçbir fikri yoktu. “Evet. Kiminle görüşüyorum?”

“Benimle.”

“Tamam,” dedi Molly. “Peki, siz kimsiniz?”

“Önemli değil. Nasıl bir şey arıyorsunuz?”

Konuya dair hiçbir fikri olmadığı için telefonu kapattı. Sonra numarayı araştırdı. Nicolas King adına kayıtlıydı. Az önce Çılgın Nick’i bulup bulmadığını merak etti. Ama bu ismi araştırınca duvara tosladı.

Öyle bir adam yoktu.

“Eh, bu hiç de şüpheli değil,” dedi ve olaya farklı bir açıdan yaklaşarak Tommy Thumbs’ı araştırdı. Asıl adı Thomas Russolini’ydi. Molly bunu öğrendikten sonra turnayı gözünden

vurdu. Lucas'ın da söylediği gibi adam gerçekten de ölü sanılıyordu ancak ölmeden önce dolandırıcılık, kara para aklama ve zimmete para geçirme suçlarından beş farklı eyalette aranıyordu.

Molly arkasına yaslandı. *Düşün. Ne biliyorsun?* Pekâlâ, Noel Baba ve Tommy'nin kardeş olduklarını biliyordu... İçinden gelen bir sesle, Tommy'nin erkek kardeşinin adının olabileceğini tahmin ettiği şeyi yazdı: *Nicolas Russolini*.

San Francisco'da tek bir Nicolas Russolini vardı. Kayıtlı adres, Noel köyünün çok yakınındaki Soma'daydı. "Sen ve ağabeyin çok kötü çocuklar oldunuz," diye mırıldandı zaferle gülümseyerek. "Kesinlikle yaramazlar listesindesiniz."

"Bana böyle gülümsemi ni sağlayacaksa yaramazlar listesine seve seve girerim."

Molly arkasını döndüğünde Lucas'ın kapı pervazına yaslanmış ve kollarını kavuşturmuş bir halde onu izlediğini gördü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir randevumuz var, unuttun mu?" diye sordu Lucas; sesi kısık, seksiydi ve... Alaycıydı.

Ah bir bilseydi. Molly bilgisayarına geri döndü ve bulduğu her şeyi kaydetti; bu arada adamın, her hareketini izlediğinin inanılmaz derecede farkındaydı.

"Ne buldun?" diye sordu Lucas.

"Çılgın Nick'in adresini. Belki."

Lucas kapıdan uzaklaşıp yanına geldi. Elini uzatarak dizüstü bilgisayarı açtı ve ekranı okumak için onun üzerine eğildi.

Molly hareketsizleşti. Lucas'ın elleri iki yanından uzanarak masanın üzerine kondu. Molly başını çevirirse ağzı onun koluna değecekti ki bu, karnını titreten bir gerçektir. Çalışmaya şafak sökmeden önce başlamasına rağmen hâlâ bu kadar lezzetli kokmayı nasıl başarıyordu?

Genç adam, Molly onu itmek için kendini toplayamadan çok önce doğruldu ve ona baktı. "Planın nedir?"

“Köye gidip etrafa göz atmak.”

Lucas başıyla onayladı. “Benimle birlikte.”

Molly akıllıca hareketin bu olduğunu biliyordu ve onsuz gitmeye gerçekten hiç niyeti yoktu. Ama Lucas’ın ona hatırlatmak zorundaymış gibi –belki de gizlice kaçıp tek başına gidecek kadar aptal olduğuna inanıyormuş gibi– hissetmesi Molly’yi sinirlendirmişti.

“Molly,” dedi Lucas, onun sessizliği karşısında. “Ya bunu benim yöntemimle yaparız ya da seni Archer ve Joe’ya teslim ederim ve birbirinizle savaşmanıza izin veririm.”

Molly tehdit edilmeyi reddediyordu. “Lanet bir anlaşmamız var ve ben sözümden dönmüyorum, o yüzden sen de sözünü tutsan iyi edersin. Onlara bu davayı aldığımı söylersen, ben de herkese birlikte olduğumuzu söylerim.”

Lucas’m çenesindeki bir kas seğirdi ki bu büyüyeliyordu. Molly, geçen geceye kadar bunu yaptığını hiç görmemişti. Belli ki onun sınırlarını zorluyordu.

“Biz birlikte olmadık,” dedi sonunda.

Molly sadece gülümsedi. “Kendine bunu söyleyip duruyorsun.”

Lucas başını eğerek ensesini ovuşturdu. “Bak, seni tehlikeye atmak yerine itiraf etmeyi tercih ederim.”

“Tamam,” dedi Molly memnuniyetle. “Yani onlara geçen gece olanları anlatacak mısın?”

“Hiçbir şey olmadı.”

“HI-hı. Hayaların üstüne bahse girmeye hazır mısın?”

Lucas derin bir iç çekti. “Keşke hayalarımın alıp veremediğinin ne olduğunu bilseydim.”

Genç kadın buna güldü. “Dikkatini çekerim, masamda oturmuş seni bekliyordum. Yani rahatlayabilirsin, asker.”

Lucas gözlerini kısıtı ve bir yalan belirtisi arar gibi onunkilere dikkatle baktı.

“Bunu birlikte yapıyoruz,” dedi Molly ve ilk gerçek davasını düşününce içinde bir adrenalin dalgası hissetti.

En azından kendi kendine heyecanının bundan kaynaklandığını söylüyordu.

Ayağa kalktı, ardından derin bir nefes alarak ağırlığını sağlam bacağına verdi. Diğer bacağı her zamanki sinir bozucu şeyi yapmış ve uyluğunun dış kısmından başlayıp dizine kadar inen çılgık attıracak kadar şiddetli bir sinir sıkışması yaşamıştı.

Lucas ona yardım etmek için uzandı. Molly kendine gelir gelmez onu bırakıp geri çekildi.

Molly, onun, üzerine titremesine, üzerine düşmesine hazırdı ama daha iyisini bilmeliydi. Lucas öyle biri değildi. Aslında, hayatındaki herkesten farklı olarak Lucas ona ne acır gibi bakmış ne de cevaplamak istemediği sorularla onu terletmişti.

Bu hoşuna gidiyordu.

Lucas ne zaman iyi olup olmadığını bildiği konusunda ona güveniyordu ve Molly bundan da hoşlanıyordu. Hem de çok. Bir yatağı paylaşmışlardı ve o gece ayık olan Molly’ye, özellikle de çok uzun zamandır bir erkekle aynı yatağı paylaşmadığı gerçeği göz önüne alındığında, şaşırtıcı derecede samimi gelmişti. Molly, ondan etkilenmişti ve Lucas da ondan etkilenmişti ve... Lanet olsun. Geçen gece *sahip olmadığı* şeyi istiyordu.

“Bana bir tuhaf bakıyorsun,” dedi Lucas.

Muhtemelen onu ne kadar çok istediği konusunda kafası karıştığı içindi. Tamam, bu birdenbire olmamıştı ama yine de inkâr onun arkadaşıydı ve şimdi arkadaşı onu terk etmişti. “Hayır, bakmıyorum.”

“Evet, bakıyorsun. Şey gibi...”

Molly ona sırtını döndü ve *tam olarak* nasıl baktığını bilerek yüzünü buruşturdu. “Senin varlığından rahatsız olmuşum gibi mi?” diye sordu.

“Akşam yemeğiymişim gibi.”

Molly gözlerini kapattı. “Ah, lütfen,” dedi neşesiz bir kahkahayla. “Seninle çoktan yattım. İnan bana, tekrara ihtiyacım yok.”

“Bunu söyleyip duruyorsun.”

Lucas’ın sesi şimdi kulağında çınılıyordu. Adam yerinden kıpırdamış, göğsü tüm omurgasına değecek kadar yaklaşmıştı. Onun sıcaklığını hisseden Molly neredeyse inleyecekti. *Neredeyse*. Ama kendini tuttu. Lucas’ın vücut ısısı onu içine çekiyordu, Molly kendini ona geri dönmek isterken buldu. Lucas harika kokuyordu, hâlâ iş kıyafetlerini giyiyordu ve bu sersemletici bir şekilde tahrik ediciydi. Tıpkı sesinde duyduğu seksi gülümseme gibi.

Ki bu hiç de mantıklı değildi. Cinselliğinin farkına vardığı ve kaçırılmasının tüm yükünü hâlâ üzerinde taşıdığı zamanlardan beri, yalnızca cezbeden ve kovalayan *kendisi* olduğunda rahat hissetmişti. Zaman zaman, abisinden ve Lucas gibi adamlardan çok farklı olan erkeklerle çıkmıştı. Hepsi... Beta erkeği idi. Pısırik değillerdi ama herhangi bir tehdit teşkil etmiyorlardı. Hoş ve tatlılardı. Duygusal açıdan müsaitlerdi.

Lucas’ın tam tersiydi.

Gerçek şuydu: Kimse onun için gerçekten emek harcamamıştı ve Lucas’ın da emek harcayan bir tip olduğundan emin değildi. Aslında öyle olmadığından son derece emindi ama yine de genç adam onu kovalıyormuş gibi hissediyordu ve bununla ne yapacağından hiç emin değildi.

“Bana gecemizi anlat,” dedi Lucas. “Anlatmak istediğini biliyorsun.”

“Aslında, o kadar çabuk bitti ki gerçekten hatırlayamıyorum.”

Lucas boğuk bir kahkaha attı ve onu kendine çevirdi. “Henüz gözlerimin içine bakıp ne kadar kötü olduğumu söylemeyi başaramadın. İşte şansın, Molly. Ver onu bana.”

İşte, olay buydu. *Bunu* istiyordu, hem de çok. Çıplakken... Ahh. Bunun olacağını gerçekten tahmin etmemişti ama o da

herkes gibi eğlenmeyi hak ediyordu, değil mi? Lucas'ın dudaklarına baktı, çaresizce kendi dudaklarında hissetmek istiyordu. Sonra vücudu bir şekilde fanteziyi gerçeklikle karıştırdı çünkü parmak uçlarında yükseldi ve... Onu öptü. Dudaklarına yumuşak bir şekilde, nazikçe ve biraz da tereddütle dokundu ama kesinlikle bir öpücüktü.

Lucas donup kaldı. Molly bunun korkudan mı, yoksa şoktan mı olduğunu bilmiyordu. Belki ikisi yüzündendi. Bunu anlamak için hafifçe geri çekildi ve ona baktı.

Lucas'ın gözleri kapalıydı ama o an açıldılar; Molly nefesini tutarken koyu kahverengi gözler onunkileri esir aldı. Elinin altında, Lucas'ın kalbinin düzenli, emin ve belki biraz da hızlı atışlarını hissedebiliyordu.

"Molly," diye soludu Lucas ve alnını onunkine dayayacak şekilde yer değiştirdi. Ellerini saçlarının arasına kaydırıp ve parmak uçlarını saç diplerine bastırarak onu sabit tuttu. "Bunu bir daha yap," diye emretti, sesi yumuşak çelik gibiydi.

Molly rahatlamış bir soluk vererek geri çekildi ama Lucas ondan önce davranarak aradaki mesafeyi kapattı. Dudaklarını kalbini durduran bir öpücükle esir aldı. Bu öpücük, Molly'nin içinde vahşi bir şeyi, derinlerde kilitli tuttuğu bir şeyi serbest bıraktı. Birden ona yeterince yaklaşmadığını, tenine yeterince temas edemediğini hissetti.

Lucas geri çekildi; bir eli hâlâ Molly'nin ensesindeydi, diğeri ise uzun kazağının altında, belinin o kadar aşağısındaydı ki genç kadının tam olarak anlayamadığı bir bakışla bakarken resmen poposunu avuçluyordu.

"Ne?" diye fısıldadı Molly.

Lucas yavaşça başını salladı. "Birlikte olmadık."

Molly gözlerini kırptırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu asla unutamazdım."

8. Bölüm

#PaylaşmakÖnemsemektir

Kalbi hâlâ göğsünde gümbürdeyen Lucas, Molly'nin biraz sersemlemiş yüzüne bakarak ondan bir cevap beklerken hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Çünkü lanet olsun. O öpücük...

Karşısında başka biri olsaydı, şimdiye kadar ikisini de çıplak bırakmış ve çoktan tatmin etmişti. Ama karşısındaki başka biri değildi, Molly'di. Joe'nun tehditleri epey etkili olmuştu ancak onu tutan, Molly'nin, yakın arkadaşının küçük kız kardeşi olması değildi. Ya da iş arkadaşı olması değildi. Sadece bir kereliğine sahip olduktan sonra –ki bugünlerdeki olayı buydu– çekip gidemeyeceğini bildiği biri olduğu için de değildi. Evet, bunların hepsi ondan uzak durması için yeterliydi ama gerçek şuydu ki hiçbiri onu durdurmuyordu.

Onu tutan, Molly'nin onu kendi tarafında sanmasıydı. Ondan yardım istediği, daha doğrusu ona şantaj yaptığı için yardım ettiğini sanmasıydı; ancak işin aslı şuydu ki Lucas işi bu olduğu için ona yardım ediyordu. Daha da önemlisi, Hunt ekibi bile sahada yalnız değilken onun orada tek başına kalmasından endişe ettiği için ona yardım ediyordu. Her zaman takım olarak çalışıyorlardı ve bu işi yapmanın tek yolu buydu.

Molly bunların hiçbirini umursamıyordu. Lucas'ın ona bakıcılık yaptığını sanıyordu ve bunu ona önceden söylememesine

bozuluyordu. Lucas çok iyi anlıyordu ama ona gerçeği söyleyemezdi, yoksa Molly kendini bu davanın dışında bulurdu. Lucas, ona en azından bunu borçlu olduğunu düşündü.

Her şeyin ne kadar karmaşık olduğu göz önüne alındığında, bunu... Duygularla daha fazla karmaşık bir hale getirmezdi...

Bu yüzden suları bulandırmaması gerekiyordu. Onu bu kadar çok istememesi gerekiyordu. Hepsinden önemlisi, ellerini, ağzını ve vücudunun diğer çeşitli kısımlarını ondan uzak tutması gerekiyordu.

Ki bunun sahip olabileceği en zor iş olacağını biliyordu. “Bana yalan söyledin,” dedi.

Molly geri çekilmeye başlayınca Lucas onu sıkıca tuttu ve gözlerine bakabilmek için dizlerini kırdı. “Neden? Neden birlikte olduğumuzu düşünmeme izin verdin?”

Molly gözlerini kapattı.

“Konuş benimle, Molly.”

“Konuşmak iyi olduğum bir alan değil.”

“Saçmalık,” dedi Lucas. “Seni kızlarla nefes almadan saatlerce konuşurken gördüm.”

“Hey,” dedi Molly ve sonra içini çekti. “Tamam, bu doğru olabilir. Ama... Duygular hakkında konuşmak iyi olduğum bir alan değil.”

“Yine de dene.”

Molly düşünceli bir şekilde ona baktı. “Geçen geceye dair ne hatırlıyorsun?”

Lucas omuz silkti. “O gün, vurulduğumdan beri ilk kez koşuya çıkmayı denedim ve çok acı çekerek eve döndüm. İki ağrı kesici aldım. Sonra bara inmemi söyleyen bir mesaj geldi çünkü bir müşteri bizimle buluşmak için bekliyordu ve ben bunu unutmuştum. Adam hepimize içki ısmarlayarak bana kadeh kaldırdı ve ben de içtim.” Kafasını iki yana salladı. “Aptalca bir karardı ama hepsi bu. Seninle sarmalanmış bir halde uyanana kadar hatırladığım tek şey bu.”

“Seni sarmalamadım...” Lucas tek kaşını kaldırınca Molly cümlesini yarıda kesti. “Tamam,” dedi. “Sana sarıldım, çünkü uyurken lanet bir fırın gibiydin ve ben de üşüyordum, hepsi bu.”

“Ya da,” dedi Lucas.

“Ya da ne?”

“Bilmiyorum Molly, sen söyle. Gerçeği istiyorum. Seks yapmadık, çünkü o öpücük...” Bunu düşünmek bile her yerine yine ateş basmasma neden olmuştu. “Bu kesinlikle ilk öpücüğümüzdü. Başka bir öpücük olsa onu hatırlardım, ardından gelen her şeyi de hatırlardım.” Onunla göz göze gelene kadar bekledi. “Sen de öyle.”

Molly kızardı ama aynı zamanda gözlerini devirdi. “İyi. Biz... Bir şey yapmadık,” dedi. “Senden asla bu şekilde yararlanmazdım.”

Lucas, bu beklenmedik yorum karşısında duraksadı, şaşırdı.

“Sen geldiğinde ben zaten bardaydım,” dedi Molly. “Alkol alana kadar iyi görünüyordun. Sonra solgunlaştın ve güçsüz düştün; sana iyi olup olmadığını sorduğumda yatmak istediğini söyledin. Bar ağzına kadar doluydu ve herkes ya bardo ve dart oynuyor ya da dans ediyordu. Kimse senin sağ salım yukarı çıkman konusunda endişeli görünmüyordu, ben de sana eve kadar eşlik ettim.”

Lucas uzanıp çenesini kavradı ve yüzünü kendine yaklaştırmak için yukarı kaldırdı. “Ve sonra...”

“Seni yukarı çıkardım.”

Lucas devam et dercesine başını salladı.

Molly yüzünü buruşturdu. “Kendini yatağa bıraktın ve beni de seninle birlikte devirdin.”

Lucas donup kaldı. “Seni yatağıma yatmaya mı zorladım?”

“Hayır! Hayır, öyle bir şey değildi,” dedi Molly aceleyle. “Seni yatağa yatırıp üzerini örtmek istediğimle ilgili şakalar yapıyordun ve bir anda gözlerini kapatıp sızdın. O kadar hızlı oldu ki beni korkuttu. Bu yüzden olduğum yerde kaldım.”

“Yatağımda.”

“Evet,” dedi Molly.

“Çünkü benim için endişelendin.”

“Evet.” İçtenlikle başını salladı.

“Yani ben... Bir şey yapmayı denemedim.”

Molly dudağını ısırdı.

Yüce Tanrım... Denemişti. Archer tarafından yavaşça öldürüldüğüne dair görüntüler kafasına dolarken, Molly’nin, “Sen değildin, bendim,” dediğini duydu.

Ağzından rahatlamış bir kahkaha kaçarken kaşlarının yukarı kalkarak saçlarının arasında kaybolduğunu hissetti. “*Sen* mi bir şey yapmayı denedin?”

“Hayır, bir şey yapmayı denemedim. Ben sadece... Yapmak istedim.”

Lucas, dudaklarının bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldığını hissetti ve Molly onu hafifçe itti. “Ciddi olur musun?”

Genç kadının samimiyetiyle ilgili bir şey Lucas’ı çok etkiledi. Molly ona değer veriyordu. Lucas da ona değer veriyordu. Bu sadece eğlence ve oyun değildi, genç kadına karşı dürüst olması gerekiyordu. Çünkü bedeni ne isterse istesin, Lucas bedeni tarafından yönetilmiyordu ve bu olmayacaktı.

Asla.

Molly hislerini belli ederek ona bakarken yaptığı itiraflardan yarı utanmış ve reddedilmeye yarı hazır görünüyordu. Lucas’ın savunmasını geçerek duvarlarını yıkan şey de buydu.

Lucas alnını onunkine yasladı. “Yapamayız.”

Molly gözlerini kapatarak geri çekildi ve ondan uzaklaştı. “Doğru. Tabii ki yapamayız. Bu aptalca olurdu. Çok aptalca. Ne düşündüğümü bilmiyorum. *Düşünmüyordum.*” Çantasını kaptı ve kapıya yöneldi.

Lucas onu elinden tutup tekrar içeri çekti.

“Sakın bana acıdığını söylemeye cüret etme,” diye çıkıştı Molly.

Lucas parmağını genç kadının şakağında gezdirerek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve konuşurken onun kendisine baktığından emin oldu. “Sana acımıyorum. Kaçıracaklarım için kendime üzülüyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Molly, Lucas’ın elinden kurtularak. “Çünkü dünyanı sallardım. Şimdi davamı çözmeye gidiyorum.”

Lucas başka bir şey söyleyemeden kapı çarpıp kapandı. Epey etkilendiğini kabul etmek zorundaydı. Onu aptal yerine koyabilecek çok fazla insan yoktu.

Ama Molly bunu zahmetsizce başarmıştı.

Lucas onu takip etti. Normalde işten sonra avluya çıkan merdivenleri kullanırdı ve orada Ivy’nin *taco* kamyonunda ya da bar da akşam yemeğini yerdı. Sokakta yeni bir sandviç dükkânı ve son derece iyi bir yemek kamyonu da vardı.

Ama Molly asansörü çağırmıştı. Bu, bacağıнын onu özellikle rahatsız ettiğinin bir başka göstergesiydi. Lucas onu asansöre kadar takip ederek yüzünü inceledi.

Molly istediği zaman saklanmakta iyiydi ama yüzündeki belli belirsiz acı Lucas’tan kaçmadı. Molly başını kaldırıp onu bakarken yakaladığında, Lucas telefonunu çıkarıp ekrana baktı.

“Fark etmemiş gibi yapmana gerek yok,” dedi Molly, asansörün kapıları avluya açılırken. Buz gibi soğuk bir geceydi ama Molly doğruca gecenin içine dalarak sandığının üzerinde oturan yaşlı Eddie’ye el sallamak için yavaşladı. Eddie bu sefer Caleb’la değil, yeni bir kadınla birlikteydi. Kadının saçları açık maviye kaçan gümüş rengindeydi ve teninin dokusu bir elma bebeğinki gibiydi. O ve Eddie içlerinden birinin söylediği bir şeye gülüyorlardı.

“Bu Virginia,” diye tanıttı Eddie. “Yeni kız arkadaşım. Özel ökseotumdan almak için uğradığında tanıştık.”

Eddie’nin “özel” ökseotu büyük ihtimalle esrardı ve Archer yaşlı adamı ot satarken yakalarsa her yıl yaptıkları gibi o ve Spence birbirine girecekti. “Ökseotu satmayı bırakmayı kabul ettiğini sanıyordum,” dedi Lucas.

Virginia, Eddie'ye gülümsedi. "Benden para almıyor. Bugün bizim hafta dönümümüz."

Eddie ona göz kırptı. "Gör bak, en iyi malı ikinci haftaya saklıyorum." Molly'ye baktı ve Lucas'ı işaret etti. "Bu adam sana iyi davranıyor mu?"

Molly, Lucas'a hızlı bir bakış attı. "Ah. Aramızda öyle bir şey yok."

"Hah." Eddie, Lucas'a hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. "Bu konularda daha yetenekli olduğunu sanıyordum."

"Yetenek mi?" diye sordu Virginia gülerek. "Tatlım, dün gece beni öperken aynı anda osurdun."

"Yemek kamyonundaki *taco* yüzünden. *Taco* gaz yapar. Ama hey! Hâlâ öpüşebiliyorum, değil mi?"

Molly gülerek yürümeye devam etti. Lucas onu takip etti ve bir dakika sonra avludaki süs havuzunun önünde yavaşladı. Havuz, 1800'lerin ortalarından, Cow Hollow'da gerçekten ineklerin olduğu günlerden beri buradaydı. Bina onun etrafına inşa edilmişti ve efsaneye göre, suyun önünde durup samimi bir kalple gerçek aşkı dilerseniz dilediğiniz gerçek olurdu.

Efsane, bu binada yaşayan ya da çalışan ve efsanenin kendileri için gerçekleştiğini iddia eden birkaç çiftle devam ediyordu ki bunlardan bazıları Lucas'ın iyi arkadaşlarıydı. Bu nedenle çeşmeden uzak durmayı tercih ediyordu.

Elbette Molly havuzun önünde durdu.

Bir dakika boyunca suya baktı. Elleri, birkaç madeni paranın şingirtisinin duyulduğu ceplerindeydi. Aşk mı dileyecekti? Lucas bunu yapmamasını umuyordu ama düşünceleri yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü Molly tek kaşını kaldırdı.

"Gergin misin?" diye sordu.

"Tabii ki değilim." İş için gerekli *bir numaralı beceri* yalan söylemekti.

"Hiç âşık oldun mu?" diye sordu Molly.

Lucas duraksadı, o konulara girmek istemiyordu. Ama sonunda, onun gerçek bir cevabı hak ettiğini düşündü. "Evet," dedi.

Genç kadının yüzündeki ifadeden beklediği şeyin bu olmadığını anlayabiliyordu. “Şaşırdın,” dedi.

“Evet.”

“Duygularımın olmadığını mı sanıyorsun?”

“Onları çok sık itiraf ettiğini sanmıyorum.”

“Etmiyorum.” Lucas omuz silkti. “Ama bu olmadığı anlamına gelmez.”

Duyduklarının önemini kavrayan Molly başını yana eğdi. “Demek âşık oldun. Ne yanlış gitti?”

“Âşık olduğum kadın bir araba kazasında öldü.”

“Aman Tanrım!” Molly başını iki yana salladı. “Çok üzgünüm. Ne kadar önce?”

“Sekiz yıl.”

Molly başını sallayıp ona bir adım yaklaştı. “Bu yüzden mi ciddi ilişkiler yaşamıyorsun?”

Lucas omuz silkti. “Bazı kayıplarım oldu ama değer verdiğim insanları da yüzüstü bıraktım. Bu duygudan hoşlanmıyorum, bu yüzden sanırım kendimi belli bir seviyeden sonra önemsemeye şartlandırımdım. Senin gibi.”

“Benim ne yaptığımı ya da yapmadığımı nereden biliyorsun?” diye sordu Molly.

“İki yıldır birlikte çalışıyoruz,” dedi Lucas. “Kendine yatırımlar yaptığını hiç görmedim. Haksız mıyım?”

Molly tereddüt etti ve sonra başını salladı. “Değilsin.”

“Molly!”

Her ikisi de arkasını döndüğünde, kahve dükkânından çıkan Molly’nin arkadaşlarının onu çağırdığını gördüler.

Kadınlar yaklaşıp Molly’nin yüzüne bakarken, Sadie, “Vay canına,” dedi. “Cildin ışıltıyor.”

Molly, Lucas’a hızlı bir bakış atarak, “ışıldama” suçunu ona yükledi.

Sadie şüpheci bakışlarını Molly'den Lucas'a kaydırđı ve genç adama uzun süre baktı. Ondan pek bir şey kaçmazdı. Gözlerinde, Lucas'ın çok iyi anladığı bir uyarı vardı.

Onu incitirsen yavaş yavaş ve acı çekerek ölürsün.

Lucas anlıyordu ama Sadie'nin, Molly'ye zarar verirse onu öldürmeyi bekleyen insanların olduğundan haberi yoktu ve Archer ile Joe'nun arkasından sıraya girmesi gerekecekti.

Molly ellerini yanaklarına koymuştu. "Ben ısıldamıyorum. Bu çok garip olurdu."

"Garip değil," dedi Haley. "Bu iyi. Güzel görünüyorsun. Aynı zamanda... Farklı görünüyorsun, hepsi bu. Uzun zamandır böyle parlamamıştın."

"Sadece rüzgâr yanığı."

"Biraz da ben yansam hiç fena olmazdı," dedi Haley efkârla.

"Akşam yemeğı yiyeceğiz," dedi Pru, kocaman olan karnını ovuşturarak. "Bize katılmak ister misiniz?"

"Hâlâ çalışıyorum," dedi Molly.

Sadie gülümseyerek elini sıktı. "Ağırdan al, tamam mı?"

"Merak etme, ben iyiyim," dedi Molly ve ardından iki kadın uzun uzun baktı.

Lucas o bakışlardan bir anlam çıkarmak için elinden geleni yaptı, ama bir kız kardeşı ve annesi olmasına rağmen kadın dilinde hiç acııcı değildi. İnsanların bazen Molly'yi kırılğan küçük bir çiçek olarak gördüğünü biliyordu ama onun zihninde Molly bir çiçek kadar kırılğan değildi. Uzaktan yakından alakası yoktu. Molly... Bir bomba kadar kırılğandı.

"Bu sabah spor salonunda kendimi biraz fazla zorladım, hepsi bu," dedi Molly.

"Bir ara benimle yoga yapmaya gelmelisin," dedi Elle.

"Belki," dedi Molly. "Sadece eşofman giyip yere uzanabileceksem neden olmasın."

Elle güldü. "Terlemek bir yardım çığığıdır."

“Hey, bir yardım çılgılığının konforlu olmaması için hiçbir neden yok. İyi akşamlar, çocuklar.” Molly arkadaşlarının yanından uzaklaştı ve Lucas da tüm gözleri üzerlerinde hissederek onu takip etti. Fakat Molly onları ikinci kez düşünmüş gibi görünmüyordu.

Birkaç dakika sonra Lucas’ın telefonu çaldığında arabaya yerleşiyorlardı. Lucas, arayanın Joe olduğunu görünce, konuşmanın aracın içinde yankılanmaması için Bluetooth bağlantısını kapatıp, “Konuş,” dedi.

Molly kaşlarını kaldırarak ona baktı. Her zaman erkeklerden, telefonla konuşma tarzlarından şikâyet ederdi ama gerçek şu ki genellikle aceleleri vardı ve verimli olmaya çalışıyorlardı. Lucas bunda ne sorun olduğunu göremiyordu.

“Kylie’yle bardayım,” dedi Joe. “Molly’le avludan geçtiğini gördüm. Telefonuma cevap vermiyor. Neler oluyor?”

Kahretsin. Neler oluyordu? Pekâlâ, bakalım. Bir numaralı gerçek: Neredeyse kendi adını unutana kadar Molly’yi öpmüştü. İki numaralı gerçek: Molly de onu öpmüştü. Üç numaralı gerçek: O öpücük –hayır, bir kereden fazla olduğu için öpücükler demesi daha doğrudur– son zamanlarda başına gelen en iyi şeydi ve tek düşünebildiği, onu konsolun üzerinden çekip kucağına almak, tatlı bir şekilde sunduklarından çok daha fazlasına sahip olmaktı. “Seni daha sonra aramam gerekecek,” dedi.

“Olumsuz,” diye yanıtladı Joe. “Şimdi anlat.”

Peki. Tamam, o zaman. Bir dakikaya ihtiyacı olduğunu belirtmek için Molly’ye parmağını kaldırarak arabadan indi ve kapıyı kapattıktan sonra duyulmamak için birkaç metre uzaklaştı. “Archer’a zaten söyledim. Molly davayı kabul etti ve onu durdurmak imkânsız,” dedi sessizce.

Joe bir an sessiz kaldı, sonra boğuk bir sesle bir şeyler söyledi. Lucas, Archer’la konuştuklarını fark etti.

Harika.

Joe geri geldi. “Ve sen de ona neyin peşinde olduğunu söylemeyeceksin.”

“Ne bu şimdi, altıncı sınıfta mıyız?” diye sordu Lucas. “Neden onun arkasını kollamak için burada olduğumu söylemiyorsunuz?”

“Çünkü o zaman ona güvenmediğimizi düşünecek.”

“Zaten güvenmiyorsunuz.”

“Durum karmaşık,” dedi Joe.

Hadi ya!

“Bak, ona göz kulak ol, tamam mı? Çok basit.”

Basit değildi. Bu konuda hiçbir şey basit değildi. Molly de değildi. O... Kuantum fiziği kadar basitti. “Ona neler olduğunu anlat.”

“Neden?”

Lucas burnunun kemerini sıktı ve derin bir nefes aldı. İki kardeş, ikisinin de inanmak istediğinden çok daha fazla birbirine benliyordu. “Bak, onu güvende tutmamı istiyorsan onu güvende tutacağım ama burada bazı önemli bilgileri kaçırıyorum.”

Joe bir süre sessiz kaldı. “Uzun hikâye,” dedi sonunda. “Ve benim hikâyem değil. Ama incinmesinin nedeninin... Ben olduğumu söyleyebilirim. İyi bir koşucuydu. Olimpiyatlara katılmak istiyordu. Bu onun hayaliydi, çıkış yoluydu ve hiçbiri olmadı. Yani evet, tekrar incinebileceğini düşündüğümde biraz çıldırıyorum. Bunu biliyorum.”

Bu bir özür değildi, zaten Lucas’ın da bir özre ihtiyacı yoktu. Suçluluğu anlıyordu. Sevdığı birinin incinmesi ihtimaline karşı hissedilen iç burkucu, yürek parçalayıcı korkuyu anlıyordu. “Benimle güvende,” dedi kısık bir sesle. “Bunu biliyorsun. Ona göz kulak olacağım.”

Ya olacaktı ya da bunu denerken ölecekti. Joe, Lucas’ın ağzını ve ellerini Molly’nin üzerine koyduğu gerçeğini bilseydi... Onu gördüğü an –ortağı ve iyi arkadaşı olduğunu düşünmeden– pişmanlık duymadan öldürme ihtimali çok yüksekti. Lucas daha azını beklemiyordu.

9. Bölüm

#YolBoyuncaÇıngırdat

Molly, Lucas'ın görüşmeyi sonlandırmasını ve ardından direksiyona geçmesini izledi.

“Planın nedir?” diye sordu Lucas, telefon görüşmesinden bahsetmeye hiç niyeti olmadığı belliydi. Her zamanki sakin, amansız benliğine bürünmüş olmasına rağmen görüşme onu tedirgin etmişti.

Bu, listeye öpüşmeyi eklemiş olsalar da tam anlamıyla arkadaş ya da sevgili olmadıklarına dair bir hatırlatmaydı.

Tamam.

“Planım,” dedi Molly. “Noel köyüne bir göz atmak ama önce kötü Noel Baba'nın ev adresini kontrol etmek istiyorum. Çaktırmadan. Sadece adamın nasıl biri olduğunu anlamak istiyorum. Bir şeyler tuhaf geliyor.” Molly ona adresi verdi ve Lucas arabayı sürmeye başladı.

Molly, kararlı bir şekilde pencereden dışarı baktı çünkü bugünü geçirmenin tek yolu buydu, onun yüzüne bakmamak. Öpücük öncesine nasıl geri döneceğini bilmiyordu, Lucas'ı istemeye nasıl son vereceğini bilmiyordu.

Lucas birkaç dakika sonra sessizliği bozarak onu ürküttü. “Bir sorum var,” dedi.

Molly biraz endişelenerek tereddüt etti. “Tamam.”

“Bacağın soğuk günlerde seni daha çok rahatsız ediyor gibi görünüyor.”

Molly, arabanın iç ışıklarının loşluğunda şaşkınlıkla ona baktı. Onu yıllardır tanıyan insanlar bile bunu anlamamıştı. “Evet. Öyle.”

“Ne oldu? Acı çekmemen için ne yapılabilir?”

“Bu birden fazla soru etti,” dedi Molly pencereye dönerek.

Lucas burnundan gürültüyle bir soluk çıkardı ve bu ses, Molly’nin gülümsemek istemesine neden oldu ama kendini tuttu. Çünkü bu konuyu onunla konuşmak istemiyordu. Ya da herhangi biriyle. Asla.

“Bilmek istiyorum,” dedi Lucas sessizce, sesindeki keyif tınısı kaybolmuştu. “Çünkü senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum.”

“Sana hakkımda daha fazla bilgi vermeye çalıştım ve geri çevrildim.”

“Bu hiç adil değil,” dedi Lucas yumuşak bir sesle.

Tamam, o konuda haklı olabilirdi. Molly omuz silkti. “Hey, yirmi soru oyunu oynamak istiyorsan ben varım. Ama önce ben başlayacağım.”

“Tamam. Sor bakalım,” dedi Lucas.

“Sevdiklerini yüzüstü bıraktığını söylemiştin. Nasıl?”

Lucas ona baktı ve sonra dikkatini tekrar yola verdi. “Orduda doktor olarak göreve başladım ama bundan nefret ettim, bu yüzden Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi’ne girdim. Çok fazla gizli göreve gittim ve evden hep uzaktım. Evde olduğum zamanlardaysa hayatımdaki insanların yanında olmak konusunda iyi değildim.”

“Yani onları böyle mi yüzüstü bıraktın? Bir işkolik olarak mı?”

Lucas başıyla onayladı.

“İşkolik olmak kötü bir şey değil,” dedi Molly.

“Eğer birini seviyorsan öyle,” dedi Lucas. “Benim sıram. Sana ne olduğunu söyle.”

Aslında bacağından değil, sırtından yaralanmıştı. Yıllar önceki o büyük kaçıışı gerçekleştirirken camdan düşerek belini üç

yerden kırmıştı. Birden fazla omurga ameliyatı geçirmişti ama sağ bacağındaki sinirler hâlâ düzelmemişti. Bıçak gibi saplanan, yakan, sürekli sızlayan sinir ağrıları hafiflemiş ama yerine... Bir hiçlik bırakmıştı. Sağ bacağı dizinden kalçasına kadar tamamen uyuşmuş haldeydi. Dişçiye gitmiş de anesteziyle uyuşturulmuş gibi...

Bu onu çıldırtıyordu ama devamlı acı çekmekten çok daha iyiydi. Acı hissettiği tek zaman, çok sevdiği topuklu ayakkabılarını giyecek kadar aptal ve kibirli olduğu ya da çok uzun süre oturduğu zamanlardı. Ya da çok uzun süre ayakta kaldığı zamanlar. Ya da esneme hareketlerini her gün yapmayı unuttuğu zamanlar. Ya da yanlış bir hareket yaptığı zamanlar.

Başka bir deyişle, nefes aldığı her andı.

Bu artık onun için sadece bir yaşam biçimiydi. Çoğunlukla kendine sakladığı bir şeydi. Bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu, ayrıca insanların ona acımasından nefret ediyordu. Bununla ilgili çok ciddi bir sıkıntısı vardı. İlk erkek arkadaşı, merdivende bacağına burkup bir hafta yürüyemediğinde, resmen kafayı yemişti. Bunu atlatmışlardı, ta ki erkek arkadaşı yatakta ameliyat izlerini görüp tekrar dehşete düşene kadar. Üstelik geleceğinde, artık dejeneratif olan ve muhtemelen daha da kötüleşmeye devam edecek bir duruma yardım edeceği garanti edilmeyen daha fazla ameliyat olduğunu bile bilmiyordu.

İkinci erkek arkadaşı daha da hızlı kaçmıştı.

Bu onu, kendini çıplak ya da başka bir şekilde çok fazla gözler önüne serme konusunda temkinli davranmaya itmişti. İşin garibi, her şeye rağmen kendini hâlâ tastamam hissediyordu. Çoğunlukla... Ama kendisi bedeniyle barışık olsa da başka birinin öyle olmasını bekleyemezdi. “On dört yaşımdayken geçirdiğim eski bir yaralanmadan kalan sinir hasarı.”

“Ne oldu?” diye sordu Lucas.

“Aptalca davrandım.” Molly ön camı işaret etti. “Bir sonraki ışık yerine buradan dönersen daha hızlı gideriz.”

Lucas konu değişikliğinden dolayı hüsrana uğramış görünüyordu ama ışıktan dönerken daha fazla yorum yapmadı. En parlak dönemi uzun zaman önce gelip gitmiş gibi görünen bir binanın önüne park etti. “Hangi daire?”

“105, alt kat.” Molly arabadan indi ve Lucas’ın ona elini uzatacak kadar hızlı hareket ederek yanına gelmesine hiç şaşırmadı. Bacağını düzelttikten sonra tüm ağırlığını ona vermeden önce bir dakika beklediğinde de Lucas hiçbir şey söylemedi. Ancak başıyla onayladığında hemen geri çekildi.

Apartmanın dik merdivenleri, Molly’yi, bacağını gitmek istemediğı yere zorla sürüklemek gibi mutsuz bir durumda bıraktı. Lucas’ın, adımlarını onun adımlarına uyacak şekilde belirlediğı belliydi; bu gururunu kırsa da gerçek gerçektir. Bugün kötü bir gündü ve bununla başa çıkmayı uzun zaman önce öğrenmişti. Hâlâ kabullenmeye çalışıyordu.

Gece çökmüştü ve sokakta ışıklar yanıyor olmasına rağmen binanın kendisi karanlık görünüyordu. Molly, çevresinin farkında olmaya çalışarak etrafına bakındı ama Lucas yanında olduğu için minnettar hissetti. “Küçük bir eskiz gibi görünüyor.”

“Bütün sokak öyle.” Lucas, Molly’nin elini tuttu; önden yürümesine bakılacak olursa koruyucu modda olduğu belliydi. Molly için hava hoştu, korku filmlerindeki aptal kızlardan olmayacaktı.

“Arkadan dolaşalım,” diye mırıldandı Lucas, binanın yan tarafına doğru ilerlerken. Arka tarafta dar bir sokak ve birkaç karanlık pencere vardı, pencerelerden bir tanesi aydınlıktı.

Işık yanan pencere aniden açıldı ve bir kadın başını dışarı çıkardı. Hiç değilse yüz yaşındaydı ve altmış yıldır sigara içiyormuş gibi bir sesi vardı. “Siz ikiniz ne işler karıştırıyorsunuz?”

“Bir arkadaşı ziyarete geldik ama evde yok,” dedi Lucas sakince. “105 numarada.”

“Aziz Nick mi?” diye sordu kadın.

“Evet,” dedi Molly. “Onu tanıyor musunuz?”

“Köyde bingo oynuyorum ama henüz kazanamadım, o piç kurusu... Onu yakalamak için iyi bir zaman değil. Muhtemelen uyuyordur. Tam bir gece kuşudur. Ve dün gece en son sevgiliyle birlikte uzun bir gece geçirdi.”

“Uzun bir gece mi?” diye sordu Lucas.

“Evet. Ya yatakta çok iyi ya da kadının kendisiyle aynı fikirde olmasına bayılıyor. Hem de çok.”

Lucas yüzünü buruşturdu, kadına teşekkür etti ve Molly’yle birlikte sessizce arabaya doğru yürüdü.

“Altmış yaşındaki bir Noel Baba’nın benden daha fazla götürmesi benim hakkımda ne söylüyor emin değilim,” dedi Molly.

“Para mı, seks mi?”

“Muhtemelen ikisi de.”

Lucas arabayı sürerken yorum yapmayacak kadar akıllıydı ama Molly, onun eğlendiğini hissetti. Lucas’ın telefonu gelen aramayla çaldığında, genç adam ekrana baktı ve nefesini dışarı üfledi. “Üzgünüm,” dedi. “Buna da bakmalıyım. Sıkı dur.”

Molly nedenini soramadan, Lucas çağrışı kabul etti. “Selam anne. Hoparlördesin.”

“Bana selam falan deme. Sen de hoparlördesin.”

“Merhaba Lucas,” dedi başka bir kadın sesi.

“Kardeşim,” dedi Lucas.

“Neredesin?” diye sordu annesi. “Sakın işteyim deme!”

“Tamam, demem.”

“Sen berbatsın,” dedi kız kardeşi. “Daha kötüsünü söyledim ama yeğenin şu anda üzerimde uyuyor ve çok hassas kulakları var.”

“Laura,” diye azarladı Lucas’ın annesi ve Molly, onun kulaklara çok hoş gelen Portekiz aksanını yakaladı. “Bugünün oyun gecesi olduğunu unutmadığını biliyorum,” dedi Lucas’a. “Bana gerçeği söyle. Sırf bundan kaçınmak için başka bir davayı mı üstlendin?”

Lucas, Molly’ye evet anlamında başını salladı ama annesine, “Elbette hayır,” dedi.

“Tamam,” dedi annesi. “Anladım. Oyun gecesinden nefret ediyorsun. Ama Laura, birkaç hafta önce arabayı ödünç aldığı zaman bagajında *Cards Against Humanity* oyununu gördüğü söylüyor. Onu bize bırakır mısın?”

“Başka oyunlarınız da var. Bütün bir dolap dolusu.”

“Biz onu istiyoruz.”

“Ya da bu bir yalan ve sadece beni görmek istiyorsun.”

“Sen annene yalancı mı diyorsun?” diye tatlı tatlı sordu annesi.

Lucas ofladı. “Tamam ama kalamam.”

“Bebeğim, yemek yemelisin.”

“Bu gece olmaz, üzgünüm.”

“*Cozido à portuguesa* yaptım.”

Lucas inledi. “En büyük kozunu oynuyorsun.”

“Hayır, en büyük kozum tatlı olarak yaptığım *bolo de bolacha*. Eğer gelmezsen, Laura ve torunumun hepsini eve götürmesine izin vereceğim.”

“Sen iliklerine kadar kötüsün.”

“Bunu unutma. Yine de beni seviyorsun.”

“Seviyorum.” Lucas, Molly’den tarafa baktı ve Molly, kulak misafiri olmuyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. “Beş dakika uzaktayım ama kalamam, gerçekten işim var.” Bağlantıyı kesti ve derin bir soluk verdi.

“Benim yüzümden gitmemelik etme,” dedi Molly. “Annenin ne pişirdiğini bilmiyorum ama kulağa harika geliyordu.”

“Portekiz güveci ve bisküvili pasta.”

Molly’nin ağzı sulandı. “Eh, bu ziyafeti kaçırmanın sebebi ben olmak istemem.”

Molly yemek yapabiliirdi. Eğer zorundaysa. Fakat bundan hiç hoşlanmıyordu ve ay sonu geldiğinde parasının az olması ya da bir zombi kıyameti gerçekleşmesi gibi şeyler yüzünden başka bir seçeneği kalmadığı sürece yemek yapmamak için çok uğraşıyordu. Joe yemek yapıyordu ama sırf kadınların mutfaktaki bir

erkeğin seksi olduğunu düşündüğünü keşfettiği içindi. Molly yemek yapmaya karşı olan hoşnutsuzluğunu, yemek yapmayı *Chef Boyardee* konservesini açmak sanan babasından miras almıştı. “Çok hoş ve normal bir ailen varmış gibi görünüyor.”

Lucas, Molly’ye döndü ve onu da kendisine bakarken yakaladı. Dikkatini tekrar yola çevirdiğinde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Molly başka bir şey söylemeyince, tekrar dönüp ona baktı. “Bu kişisel bir soru muydu?”

Öyle miydi? “Hayır.” Yalancı... “Belki.”

“Pekâlâ, öncelikle, ailemi tanımlamak için tam olarak ‘normal’ kelimesini kullanmazdım,” dedi Lucas. “Yüksek sesle severler ama aynı zamanda yüksek sesle de kavgâ ederler. Annem her an ayakkabısını sana fırlatabilir veya sana sarılabılır. İyi durumda olup olmadığını öğrenene kadar onun fazla yaklaşmasına izin vermek her zaman hesaplanmış bir risktir.”

Molly gülümsedi. “Kulağa harika geliyor.”

Lucas tekrar ona baktı. “Sen ve Joe çok yakınsınız.”

Genç kadın omuz silkti.

“Bir keresinde onun kafasının arkasına o kadar sert bir şekilde vurduğunu gördüm ki neredeyse dilini yutacaktı,” dedi Lucas. “Ama aynı zamanda abin yaralandığında senin yüzünün aldığı ifadeyi de gördüm. Geçen yıl görev başında kafasına sopa yediğinde, neredeyse kendini kaybettin. Elbette bu son derece anlaşılır.”

Molly’nin hayatındaki en korkunç anlardan biriydi ve bu kesinlikle bir şeyler söylüyordu. Joe tamamen iyileşmişti ama resmen kıl payı kurtulmuştu ve bunun hatırası, abisinin ölebileceğine ve onu bu dünyada babasından başka kimse olmadan yapayalnız bırakabileceğine dair hissettiği yürek burkan korku, onu dehşete düşürmüştü. “Evet, yakınız,” dedi. “Ama bu farklı bir yakınlık. Hayatta kalmak için yakın olmak zorundaymışız gibi.”

Lucas ona baktı. “Anlıyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.”

Ona bakma sırası Molly'deydi ama Lucas yola odaklanmıştı. Birkaç hızlı dönüş yaptıktan sonra, içinde yaşanmış ama hepsi son derece bakımlı olan, birçoğu Noel için çobanpüskülü, çelenk ve parıldayan ışıklarla süslenmiş, iyi aydınlatılmış, eski Viktorya dönemi evleriyle dolu bir sokağa ulaştılar.

Lucas, çimlerin üzerindeki ren geyiği süsleriyle tamamlanan, baştan aşağı ışıklandırılmış bir evin önünde durdu. Garaj yolunda altı araba duruyordu. Ren geyiklerinin durduğu çimlerin üzerinde iki araba daha vardı. Sokak arabalarla doluydu.

"Vay anasını!" dedi Molly.

Lucas, ren geyikleri ile arabaların arasına sıkıştı. "Aile oyunu gecesi epey popülerdir."

Molly sokaktaki bütün araçlara baktı. "Ailende kaç kişi var? San Francisco'nun tamamı mı?"

"Pek sayılmaz, ama yine de çok fazla." Lucas ona baktı. "Bana iki saniye ver, en fazla."

Mesaj açtı. *Burada kal.* Ancak Molly bunu yapmak yerine, onunla birlikte arabadan indi.

Lucas yüzünü buruşturdu. "Dinle, annemle kız kardeşimi telefonda duydun. Bütün ailem böyle. Hepsi kaçık, gerçekten. Benim için çok geç ama sen kendini kurtar ve burada bekle."

Molly, oyun kutusunu bagajdan alırken, "Asla olmaz," dedi.

Ön kapı açıldı ve insanlar dışarı döküldü. Elli yaşlarında bir kadın sürünün lideriydi; koyu renk gözleri ve koyu renk saçları Lucas'a çok benziyordu ancak kadının saçlarının arasına griler serpiştirilmişti. Yanında, koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü iki genç kadın vardı.

"Annem, kız kardeşim Laura ve kuzenim Sami," dedi Lucas ona. "Kendini hazırla."

"Neye..." Molly cümlesini tamamlayamadan, Lucas'ın annesi yola atladı ve oğlunu kucakladı. Diğer iki kadın sırayla Molly'ye sarıldılar ve gülümseyerek onunla tanışmanın ne kadar güzel olduğunu söylediler.

Sonra Knight kadınlarının hepsi yer değiştirdi ve kız kardeşiyle kuzeni Lucas'ın üzerine atlarken, Molly'ye sarılma sırası Lucas'ın annesine geldi. Elleri kolları iki kadınla dolu olan Lucas, Molly'ye sarılan annesini yakalamak için harekete geçti. "Anne, iş arkadaşımın özel alanını işgal etmeyi bırak."

"Ah." Annesi, Molly'den uzaklaşırken hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Kız arkadaşın olduğunu umuyordum."

Lucas derin bir nefes verdi, Molly'nin elini tuttu ve onu annesinden kurtardı. "Birlikte çalışıyoruz."

"Hunt'ta iş arkadaşlarının flört etmesini yasaklayan bir kural mı var?"

Molly ağzını açtığında, "Buna sakın cevap verme," dedi Lucas. "Güven bana."

"Yok!" dedi annesi neşeyle.

"Çünkü ikimiz de evliyiz, anlıyorsun ya," dedi Laura, Molly'ye. "Hatta ben bir torun bile verdim." Muhtemelen ucunda uyuyan bir çocuk olan bebek telsizini salladı. "Neyse ki annem *daha fazla* torun için artık Lucas'a odaklandı."

"Çocukları sever misin?" diye sordu annesi, Molly'ye. "Bekâr mısın?"

"Bunu konuşmuştuk anne," dedi Lucas. "Yabancılarla konuşmayı ve onları benimle evlenmeleri için ikna etmeyi çalışmayı bırakacaktın."

"Eh, Molly artık bir yabancı değil, değil mi? O senin iş arkadaşın." Molly'ye gülümsedi. "Tanıştığıma memnun oldum. Aynı zamanda Joe'nun kız kardeşisin, değil mi?"

"Evet," dedi Molly. "Joe'yla tanıştınız mı?"

"Sadece birkaç ay önce Lucas'ı buraya uğramaya zorladığım-da, Joe da onunla birlikteydi. Onu besledim. Yemeğimi takdir etti." Lucas'a sahte bir öfkeyle baktı. "Bazı insanların aksine."

"Anne, yemeğini o kadar takdir ediyorum ki her sabah dört kilometre koşmam gerekiyor."

Lucas'ın annesi bir kolunu Molly'ye doladı ve onu ön kapiya doğru çevirdi. "Üşümüşsün. Benimle gel, ben..."

"Anne," dedi Lucas. "Ondan uzaklaş. Çalışıyoruz."

"Pekâlâ ama yemek yemek zorundasınız."

"Aç değiliz." Oyunu annesine verdi ve sonra onu çok sıcak, sevgi dolu bir şekilde kucaklayarak şakağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, çılgın insan."

Annesinin kolları onu sımsıkı sardı. "Bir gün öleceğim ve sen de bana bu kadar kötü davrandığına pişman olacaksın."

Lucas sadece güldü ve onu tekrar öptü. Laura ve Sami'ye sarıldı, Sami'nin bebek karnını hafifçe okşadı ve sonra Molly'nin elinden tuttu. "İyi geceler," dedi kararlı bir şekilde.

Arabaya geri döndüler ve Molly derin düşüncelere daldı. Ailesi, Lucas'ın sıcak, sevgi dolu ailesine hiç benzemiyordu. O ve Joe, savaşın ardından travma sonrası stres bozukluğu yaşayan yalnız bir baba tarafından büyütülmüşlerdi. Babaları bir işte uzun süre çalışmadığı için sürekli olarak yatacak bir yer ve yiyecek bulma savaşı vermişlerdi. Emniyet ve güvenlik yetersizdi. Molly, sadece kendine güvenmeyi erken yaşta öğrenmişti.

Tanrı biliyor ya, büyüdükçe bu ona yapışıp kalmıştı. Yol boyunca bir sürü tümsekle karşılaşmıştı; kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak, içten ve dıştan bir sürü yara almıştı. Güven sorunu, kalbinin etrafındaki beş metre kalınlığında bir tuğla duvardı ve pek fazla nüfuz edilemeyen bir şeydi.

Aynı onun gibi yaralanmış olan Lucas o tuğla duvara sahip değilmiş gibi görünüyordu ve bu hoş bir keşif değildi.

Lucas motoru çalıştırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bunu gayet iyi atlattın. Bu kadar nazik olduğun için teşekkürler."

"Ailen," diye mırıldandı Molly, hâlâ biraz şaşkıındı. "Onlar..."

"Çılgın. Biliyorum."

"Hayır," dedi Molly başını sallayarak. Alakası bile yoktu. Sıcaklıklarını, yakınlıklarını, koşulsuz sevgilerini hâlâ hissedebiliyordu. "Onlar..."

“Meraklı, manipüle edici, ısrarcı...”

“Dur,” dedi Molly gülerek. Lucas’ın alay ettiği sevecen ses tonundan anlaşıyordu. Neye sahip olduğunu, ailesinin ne kadar harika olduğunu biliyordu. Molly’nin gülümsemesi soldu. “Şanslısın Lucas.”

Lucas’ın gülümsemesi de soldu. “Biliyorum. Anladığım kadarıyla sen benim kadar şanslı değilsin, öyle mi?”

“Hayır, ben de şanslıyım,” dedi Molly, Joe ve babasının onun için ne kadar önemli olduğunu düşünerek. “Sadece çok farklı bir şekilde.”

10. Bölüm

#ÖkseotununAltında

Lucas arabayı park ederken, Molly de Noel köyünü inceledi. Köy, marinadaki büyük otoparkın bir kısmına inşa edilmişti ve eski moda bir şekilde aydınlatılmıştı. Molly, bunun bilerek mi böyle yapıldığından yoksa süslemelerle ışıkların yarım asırdır orada mı durduğundan emin değildi.

Lucas arabayı park edip ona döndü. “İçeri müşteri olarak gireceğiz. Sadece kasabada iyi vakit geçiren bir çift olarak,” diye talimat verdi.

Molly ona uzun uzun baktı. “Haberin olsun, genellikle sadece yataktayken alfa emirleri alırım.” Bu tam bir blöftü elbette, bir meydan okumaydı. Tamam, belki de onu kendisini tekrar öpmesi için kışkırtmaya çalışıyordu.

“Molly.” Lucas derin bir nefes aldı. “Böyle şeyler söyleyemezsin. Fırsattan yararlanırım.”

“Boş vaatler.”

Lucas gözlerini kapatarak inledi. “Beni öldürüyorsun.”

“Ben mi? Çünkü kolaylıkla direniyor gibi görünüyorsun.”

“Güven bana,” dedi Lucas alçak ve boğuk bir sesle. “Bunun kolay bir tarafı yok.”

“Hı-hı.”

“Molly, bana bak.”

Ah Tanrım. Molly derin bir nefes aldı ve yüzünü ona çevirdi. Artık oyun oynamıyorlardı. Parmağını genç kadının şakağında gezdirerek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştıran Lucas'ın ifadesi ciddiydi, çok ciddiydi. "Sen inanılmazsın ve bilmelisin ki uzun zamandır biri beni bu kadar cezbetmemişti."

"Hadi ama," dedi Molly alayla. "İki hafta önce bardaki o kızıl-la çıkmışken buna inanmamı beklemiyorsun herhalde."

"O türden bir cezbedilmeyi kastetmiyorum."

Molly bu yoruma fazla bir anlam yüklememeye çalışarak ona baktı. "Bu da ne demek?"

"Seni istiyorum ve artık direnmekten yoruldum demek. Seni çıplak bıraktığım zaman, bu herhangi birinin içeri girebileceği bir ofiste ya da arabamda olmayacak ve kesinlikle hiçbirimizin hatırlayamayacağı bir şey de olmayacak."

Tüm bedeni titreyen Molly, "Çıplak bıraktığımda dedin, çıplak bırakırsam demedin," diye mırıldandı.

Genç kadının şakağında gezinen parmaklar saçlarının arasına daldı. Lucas, Molly'nin yüzünü kendine çekerek onu uzun uzun, yavaş yavaş öptü. Geri çekildiğinde, Molly ne hakkında konuştuklarını çoktan unutmuştu. Kahretsin, kendi adını bile unutmuştu.

"Çıplak bıraktığımda," diye tekrarladı Lucas, Molly'nin ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan bir ses tonuyla. "Kesinlikle çıplak bıraktığımda."

Tamam, o zaman. Elleri ve dizleri hafifçe titreyen Molly arabadan indi ve Noel köyünün giriş kapısına yöneldi. İçeri girmek için on dolar ödemek zorunda kaldılar. "Yok artık," dedi Molly, bilet gişesinde görevli olan ve sivri uçlu ayakkabılar, sivri kulaklar, ucuz bir malzemedен yapılmış küçük yeşil bir elbise ve küçük bir şapkaıyla tamamlanmış bir elf kostümü giyen yaşlı kadına. "Boş bir Noel köyü için on dolar biraz fazla gibi görünüyor."

Bu doğrudu. Köyde hareket falan yoktu.

“Bu yüzden on dolar,” dedi kadın sıkılmış bir sesle elini uzatarak. “Her biriniz için.”

Lucas ona bir yirmilik uzattı ve yaşlı kadın ona göz kırptı. “Teşekkürler yakışıklı.”

Köyün içine girdiler; duyuları bir anda patlamış mısır kokusu, stantlara asılmış parlak ışıklar ve garip sessizlik tarafından saldırıya uğradı. Sıcaklık düşmüş, geceye sis çökmüştü.

“Bir korku filmindeymişiz gibi hissediyorum,” diye fısıldadı Molly. “Eğer bir palyaço üzerimize atarsa onu benim için vurursun, değil mi?”

“Kesinlikle.” Lucas, Molly’nin soğumuş elini sıcak elinin içine aldı ve onu samanla kaplı bir yoldan geçirerek patlamış mısırla sosisli sandviç tezgâhına doğru götürdü. Burası da başka bir elf tarafından işletiliyordu. Lucas, iki sosisli sandviç, patlamış mısır ve iki limonata alıp kadına cilveli bir şekilde gülümsedi. “Yavaş bir gece, ha?”

Kadın, gülümsemesine karşılık verdi. “Tatlım, bingo oynanan her gece yavaş,” dedi. “Koridorun sonundaki büyük eski binada oynuyorlar.”

Sosisli sandviçlerle patlamış mısırları yediler ve koridorların çoğunu gezdiler. Daha doğrusu, patlamış mısır ve sosisli sandviçleri Molly yedi. Lucas, her ne kadar rahat görünüyor olsa da keskin bakışlarıyla her şeyi dikkatle inceledi. “Sen aç değil misin?” diye sordu Molly.

“Ah, çok açım.”

Molly, sosisli sandviçinden başını kaldırdı ve onun ateşli bakışlarıyla karşılaştı. Gülümsemesi saf seksti. Molly sertçe yutkundu ve çok daha güvenli hissettiren yemeğine geri döndü. Her nasılsa, dudakları birbirine değmeden önce ona direnmek çok daha kolay olmuştu.

El sanatları tezgâhlarında çok güzel eserler vardı ve Molly bunu satışlardan sorumlu iki elfle sohbet etmek için kullandı.

“Tatil alışverişı,” dedi samimi bir gülümsemeyle ve ren geyiği desenli örgü bir bereyi eline aldı. “Çok şirin.”

“Köpekler için,” dedi elflerden biri. “Onları ben yapıyorum. Bu berenin modeli benim Fluffy’m olmuştu.”

“Sevimli,” dedi Molly ve bereyi babasının yeni duygusal destek köpeği için satın aldı. Böylece tezgâhtarla biraz daha sohbet edebilmeyi umuyordu. “Çok eğlenceli bir iş olmalı.”

“Eskiden öyleydi,” dedi elf özlemle. “Bunu yıllardır yapıyoruz. Geçen yıl Vegas’a gidecek kadar para kazandık. Kız kardeşim Eleanor, bir Elvis taklitçisiyle evlendi.” Kadının gülümsemesi soldu. “Ama bu yıl farklı.”

“Nasıl yani?” diye sordu Molly.

“Eh, bir kere, büyük patron bize ödemesi gereken parayı ödemiyor. Bu yıl hiç para kazanmadığını iddia ediyor.”

Lucas etrafına bakındı. “Aslında bu doğru olabilir.”

Elf elini salladı. “Şu anda herkes saat yedi bingo oyununda. Tüm paralarını Noel Baba’nın kasasına boşaltmakla meşguller. İnan bana, bol bol kazanıyor. Piç herif.”

“Alice,” diye seslendi yan tezgâhtaki elf. “Yerin kulağı vardır.”

Alice gözlerini devirdi ve örgüsüne geri döndü.

Molly ve Lucas tezgâhların arasında dolaşmaya devam ettiler; çalışan diğer elfler arkadaş canlısı olsalar da Molly’nin bir şapka, atkı ve battaniye almasına rağmen açılmadılar.

Sonraki koridorun başında bir tabela vardı.

ELF ARANIYOR

Sıranın sonunda bir tane daha vardı. Bu tabela, şantiyelerin ofis olarak kullandığı türden büyük bir karavanın önündeydi. Molly, karavana baktıktan sonra Lucas’a döndü.

“Hayır,” dedi Lucas.

Molly kollarını kavuşturdu. “Bunu fark edip etmediğini bilmiyorum ama biri bana hayır dediğinde sırf karşı gelmek için karşı gelirim.”

“Bunu bilmek güzel,” dedi Lucas ve eliyle işaret etti. “O zaman, ünlü bir pislik ve aynı zamanda olası bir suçlu olan bir adam adına çalışmak için hemen başvurun.”

“Kardeşi suçlu,” dedi Molly.

Lucas başını iki yana salladı. “Düzelتيyorum. Ünlü *iki* suçlu pislik için işe gir.”

“Harika bir plan gibi görünüyor.” Molly limonatasını ona uzatarak ofis kapısına yöneldi.

“Siktir,” diye mırıldandı Lucas kendi kendine. “Gafil avlandın, seni budala.” İçeceği çöp kutusuna attı ve onu takip etmeye başladı.

Molly onu durdurmak için elini uzattı. “Sen burada bekliyorsun.”

Lucas, Molly’nin eli göğsüne değecek kadar öne çıktı. “Senin annemlerde yaptığın gibi mi?”

Molly avcunu onun üzerinde bıraktı. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama o her zaman sıcaktı ve kalbinin düzenli atışlarına rağmen hep sakindi. “Burada beklemek zorundasın,” dedi. “Yanımda iri, güçlü bir korumam olursa beni işe almazlar.”

Lucas elini kaldırıp onunkinin üzerine koydu. “Haftanın herhangi bir günü seni ve vücudunu korumaktan mutluluk duyarım ama bir anlaşma yaptığımızı unutma. Bu işte ortağız.”

“Biliyorum,” dedi Molly. “Bu yüzden *ben* bu yolu takip edeceğim, *sen* bir başkasını takip edeceksin ve sonra ortada buluşup notlarımızı karşılaştıracamız.” Molly yürümek için geri çekilmeye başladı ama Lucas hâlâ elini tutuyordu.

“Molly...”

“Bunu yapamayacağımı söyleme.”

“Aslında,” dedi Lucas. “Akıllı, becerikli ve istediğini elde etme konusunda inanılmaz derecede kurnazsın. Bence kafana koyduğün her şeyi yapabilirsin. Ancak bu gece kısıtlısın.”

Molly kaskatı kesildi. “Değilim...”

“Bacağına ağırlık vermiyorsun,” dedi Lucas sessizce. “Koşmak zorunda kalırsan...”

“Koşabilirim. Geri kalanlarınız gibi Archer’ın sağlık testini ben de geçtim,” dedi Molly hararetle. Şu anda Lucas tarafından damarına basılıyordu.

“Ama acı çekiyorsun,” dedi Lucas.

“Ne olmuş yani?” Molly onu hafifçe itti. “Neredeyse her zaman acı çekiyorum. Bunun üstesinden gelebilirim, bence sen de yapabilirsin.”

Lucas, onun acı çekmesi yüzünden acı çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Bu hareketi bir acıma belirtisi olarak gören Molly’nin elleri beline gitti. “Ben hallederim,” dedi. “Tabii halledemeyeceğimi düşünüyorsan o ayrı.”

Lucas akıllı bir adamdı ve bir meydan okumayı duyduğunda tanırdı. Akıllılık ederek Molly’nin elini bıraktı. Molly ofise girdi ve bir tezgâhın arkasında, parmakları eski bir hesap makinesinin tuşları üzerinde gezinen başka bir elf buldu.

“Merhaba,” dedi Molly. “Elf ilanı için buradayım.”

Kadın başını kaldırdı. Diğerleri gibi o da en az yetmiş yaşındaydı ve Molly, bunun işe alınmak için bir gereklilik olmadığını umuyordu.

“Bir elf mi olmak istiyorsun?” diye sordu şüpheyle.

“Evet.”

“Ama sen... *On iki* yaşında falansın.”

“Yirmi sekiz yaşındayım,” dedi Molly.

Elf gözlerini kırptırdı. “En az bir milyon yıl daha emeklilik maaşı almayacaksın.”

“Ya da asla,” dedi Molly. “Mevcut siyasi durumlar ve diğer her şey göz önüne alındığında...”

Kadın gülümsemedi.

“Ben Molly. Sen de...”

“Louise.”

“Eh, haklısın Louise, emeklilik maaşı almıyorum. Bu bir zorunluluk mu?”

“Hayır, değil. Sadece genelde böyledir,” dedi Louise.

“Peki, elfler tam olarak ne yapıyor?”

“Noel Baba’nın emirlerini yerine getiriyorlar. Beyaz şapkalı elfler işçi arırlardır. Ürünleri hazırlar, tezgâhları işletir ve yiyecek satarlar. Yeşil şapkalı elfler bingo oynatırlar. Örgü, tığ işi, dikiş veya nakış yapmadığını varsayıyorum?”

“Bunu neden varsayıyorsun?”

“Çünkü elli yaşın altındaki kimse bunları yapmaz.”

Doğru. “Tamam, öyleyse yeşil şapkalı bir elf olmalıyım,” dedi Molly. “İşe alındım mı?”

“Elf tecrüben var mı?”

“Eh, patronluk taslayan alfa erkekler ve onlara ihtiyacım olan her şeyi yaptırma konusunda deneyimim var,” dedi Molly dürüstçe. “Yeşiller içinde iyi de görünürüm.”

En azından öyle umuyordu.

“Bu özellikler kesinlikle bir artı,” dedi Louise ve taburesinden kalktı. Boynunu ileri geri oynatarak gerindi. “Tanrım, keşke yeniden altmış olsaydım.” Bir not panosu alıp Molly’ye uzattı. “Bu formu doldur.”

“Peki, sonra işe alındım mı?”

“Eğer elimizde kalan son kıyafete sığabilirsen.” Louise, Molly’ye eleştirel bir bakış attı ve bir dolaba gidip içinden parlak, esnek, yeşil birkaç parça kumaşın asılı olduğu bir askı çıkardı. “Elbise ekstra küçük çünkü onu giyen son kadın topuklu ayakkabılarla bile yüz kırk beş santimdi, bu yüzden senin her yerini kapatacağından emin değilim.”

Aman Tanrım.

Molly, yönlendirildiği banyoya gidip kendini içeri kilitledi ve aynaya baktı. “Tüm elfler için,” dedi ve soyunmaya başladı.

Lucas, Molly'nin ofisten çıkmasını beklerken tüm köyü gezmişti. Elflerden bazıları ona gülümsemiş, göz kırpmış hatta pamuk şeker satan fıkır fıkır bir elf tarafından evlilik teklifi bile almıştı.

O kadınların hakkını vermeliydi. Ya her gün hormonlarını ve vitaminlerini alıyorlardı ya da Lucas *Alacakaranlık Kuşağı*'na girmişti.

Molly'ye iki kez soru işaretiyle mesaj atmıştı. Molly de iki ünlem işaretiyle ona karşılık vermişti.

Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ofis kapıları yeniden açıldığında üç sosisli sandviçle iki çörek yemiş, ona servis yapan elf tarafından tacize uğramıştı.

Molly ofisten çıkarken üzerinde... Yüce İsa. Elf kulakları, elf şapkası ve Lucas'ın dilini damağını kurutan o mükemmel vücudu sarıyormuş gibi görünen minicik yeşil bir elbiseden oluşan, insanoğlunun gördüğü en küçük elf kostümü vardı.

Molly kendini değersiz görüyormuş gibi gülümsedi. Lucas o kadar uzun bir süre dilini yutmuş gibi kaldı ki kendine gelmeden önce Molly merdivenlerden inmeyi, koridoru geçmeyi ve onunla burun buruna gelmeyi başardı.

"*Yapma*," diye mırıldandı.

"Ne yapmayayım?"

"Bana ne düşündüğünü söyleme."

Lucas başını salladı. Anlaşmışlardı çünkü düşündüğü şey onu omzuna atmak, vücudunu o yeşil elbiseden kurtaracağı ve Molly daha fazlası için yalvarana kadar her santimini öpeceği eve bir mağara adamı gibi götürmektir.

Tüm bunlar yaşanırken adını haykırmak isterse buna da hazırды.

"Tamam," dedi Molly ona bakarak. "Fikrimi değiştirdim. Söyle bana."

Biri kafasına silah dayamış olsa bile söylemezdi. "Çok... Yeşil görünüyorsun."

Molly gözlerini devirdi. “Çok komik.” İlk koridorda yürümeye başladı. Lucas’ın birkaç adım önünde yürüyordu, o kadar ki Lucas önden görünüşüne hayran kaldığı kadar arkadan görünüşünü de takdir edebilirdi.

Molly takip edilmediğini fark edince öfkeyle ona döndü. “Geliyor musun?”

Ne yazık ki hayır. Onun için yakın bir zamanda gelmek falan yoktu. “Nereye gidiyorsun?”

“Saat sekizdeki bingo oyununda çalışıyorum. Oyuna girmek ve arkada oturup etrafı kolaçan etmek isteyeceğini düşündüm.”

“Bingo,” diye tekrarladı Lucas.

“Evet. Akşam için gerçek bir canlı yayın kazandın. Buna hazır mısın?”

Lucas, genç kadının gözlerinin içine baktı ve gülmek zorunda kaldı. Kendini her şeyi görmüş ve yapmış bir adam olarak tanımlardı ama hayatı boyunca hiç bu kadar deneyimsiz hissetmemişti. Buna hiçbir şekilde hazır değildi. Ne bingo için ne de onunla bu kadar yakın çalışmak için. Bunların hiçbirine hazır değildi, özellikle onun için hazır değildi. “Yolu göster,” dedi.

Molly, onu minicik elf kostümünden bile daha fazla büyüleyen bir gülümseme gönderdi. “Beni takip et.”

Sanki başka bir şey yapabilirmiş gibi...

11. Bölüm

#BingoBebeğim

Molly o gece kendi hakkında iki şey öğrendi. Birincisi, bingo, tatlı, küçük ve yaşlı bayanların oyunu değildi. Kuralsız, acımasız, kazananın her şeyi aldığı bir oyundu.

Ve ikincisi, Lucas tam bir yaşlı kadın mıknatısıydı. Kendi kendine sessizce oturuyordu ama oda müşterilerle dolmaya başladığında etrafı ohlayıp ahlayan kadınlarla sarılmıştı.

“Sen yeni misin tatlım?” diye sordu biri.

“Endişelenme,” diye mırıldandı bir başkası, diğer yanma oturarak. “Sana *her şeyi* öğretiriz.”

Lucas başını kaldırdı ve Molly’nin bakışlarıyla karşılaştı. Molly, büyük ve güçlü Lucas Knight’ın hiçbir şeyden korkmadığını söylerdi ama o anda genç adamın gözlerinde büyük miktarda korku vardı. Molly sırtarak başparmaklarını havaya kaldırdı.

İki saniye sonra, telefonu bir mesajla titredi.

Seninle ödeşeceğiz...

Ah Tanrım. Molly ona bir kez daha bakmayı göze aldı ve Lucas, etrafı titreyen gri saç topuzlarıyla çevriliyken bile genç kadının içini titreten bir bakış attı.

Ona direnmek neden daha da zorlaşıyordu?

“Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordu, kendilerini Shirley ve Lorraine olarak tanıtan yeşil şapkalı iki elfe.

“Şimdiye kadar karşılaştığım en ateşli elf gibi görüldüğün için,” dedi Shirley, “numaralardasın. Ekranda belirlediğinde, onları oku. Yüksek sesle. Ödeme yapanların çoğu sağır, bu yüzden numaraları büyük bir ekrana da yansıtıyoruz. Bunu Lorraine yapacak. Kalabalıkla flört etmeyi, onlara göz kırpmayı ya da bunun gibi şeyleri unutma.”

“Ve poponu salla,” dedi Lorraine. “Belki daha çok bahşiş alırsın ve patron sonunda mutlu olup peşin ödeme yapar ya da bu gece bize daha büyük bir pay verir.”

“Onunla tanışmadım,” dedi Molly. “O... Mutsuz mu?”

“Olmamalı,” dedi Janet, bingo masasına yaklaşarak. “Geciktığım için üzgünüm.”

Molly ona baktı, onu gördüğüne şaşırmıştı çünkü geçen gece mutfak masasında otururken hak ettiği parayı alana kadar tekrar çalışmayacağını söylemişti.

Janet omuz silkti. “Yeşil şapkalı elfler daha iyi bahşiş alır,” dedi. “Ve paraya ihtiyacım var.”

“Görünüşe göre Noel Baba da öyle,” dedi Shirley. “Napa’da yeni bir ev inşa etti, yepyeni bir araba aldı ve bu salonun tadilatına başladı.” Tamamen brandalarla kapatılmış olan binanın arka tarafını işaret etti.

“Son karısını da üç aylık bir dünya turuna gönderdi,” dedi Lorraine. “Bunu unutma. Carol yeşil şapkasını çıkardı ve hiç caba harcamadan Noel Anne şapkasını başına geçirdi.”

“Duymadın mı?” diye sordu Shirley. “Carol geçen ay onu terk etti. Söylentiye göre Noel Baba yeni birini ayarlamak için uğraşıyor.”

“Bekle, bahşişlerden payınızı almıyor musunuz?” diye sordu Molly, onların konuşmaya devam etmesini sağlamaya çalışarak.

Kadınların hepsi birbirine bakıp aniden sustu.

“Bakın, burnumu sokmak istemiyorum,” dedi Molly. “Ama kendi bahşişlerinizi almaya hakkınız var, biliyorsunuz. Hepiniz bir şey söylerseniz, belki...”

“Dinle,” dedi Shirley, kimsenin onlara bakmadığından emin olmak için etrafına göz atarak. “Sen yeni olduğun için bilmiyorsun ama buralarda çok soru sormak sağlıklı değildir.”

“Sağlıklı değil mi?” diye sordu Molly. “Ne, bir mafya filminde miyiz?”

Kadınlar gülmedi.

Tamaaam. “Beni işe alan kadın, Louise, hepimizin asgari ücretin yanı sıra bahşişlerin bir kısmını ve kârın belli bir yüzdesini alacağımızı söyledi.”

Elfler homurdandı.

Shirley etrafına baktı, sonra eğilerek yaklaştı. “Anlayabildiğimiz kadarıyla fazla dikkat çekmediklerinden emin olmak için günlük karı çalışıyorlar ve böylece bize de sadece asgari ücret kalıyor.”

“Gerçekten kâr elde edildiğinden emin misiniz?” diye sordu Molly.

“Güven bana, evet,” dedi Shirley. “Gecenin sonunda göreceksin.”

Daha sonra, oyunu inanılmaz derecede ciddiye alan bir ihtiyar kalabalığına üç saat boyunca bingo oynattılar.

Molly bir noktada Shirley’ye, “Yaşlıların erken yorulduğunu sanıyordum,” dedi.

Shirley güldü. “Söz konusu bingo olduğunda asla.”

Molly gecenin sonunda Noel Baba’yı ya da lanet olası erkek kardeşini hâlâ görmemişti ve ayakları onu öldürüyordu.

Kalabalık nihayet azalmaya başlarken Shirley ona anlayışlı bir bakış attı. “İşin sırrı ortopedik ayakkabılar.” Molly’nin şimdiye kadar gördüğü en çirkin, siyah, kalın tabanlı ayakkabıları göstermek için ayağını havaya kaldırdı.

“Bu bebekleri giy,” dedi Shirley, “hiç sorun yaşamazsın.”

Molly başını salladı. Çok fazla kusuru yoktu ama ayakkabılar gizli zevklerinden biriydi. Maaşının çok büyük bir kısmını

sırtını, bacağına veya ayaklarını incitmeyecek ve yine de harika görünen ayakkabılar satın almak için harcadığı bilinen bir gerçektir. Bunu yapmaktan vazgeçmeyecekti. Asla.

Lorraine büyük bir kurabiye yiyerek yanlarına yaklaşıncaya Molly'nin ağzı sulandı.

“Diyette olduğuna sanıyordum,” dedi Shirley, Lorraine'e.

Elf, kurabiyesinin son parçasını da ağzına tıktı. “Yeterince hızlı yersem, Fitbit saatim koştuğumu düşünüyor.”

Shirley gözlerini devirdi ama Molly, Lorraine'in bir şeylerin peşinde olduğunu düşündü.

“Bu gece o kadar meşguldük ki sohbet bile edemedik. Yeni Kız,” dedi Lorraine, Molly'ye, “iyi iş çıkardın. O yaşlı moruk mutlu sonlar verip vermediğini sorarak kışını okşadığında, senin adına tepsimle onun kafasına vurmak için harekete geçtim ama sen durumu bir profesyonel gibi idare ettin.”

Molly gülümsedi. Yaşlı adama doğru eğilmiş ve elini sevip sevmeyi sormuştu. Adam da çok sevdiğini söylemişti. Sonra Molly de aynı kibar tonla, eğer elini kullanmaya devam etmek istiyorsa poposundan çekmek isteyebileceğini yoksa gözlerini kısarak yanlarına yaklaşan bir doksanlık adamın, elini onun yerine çekeceğini söylemişti. Tabii Molly ondan önce davranmazsa...

“Aman Tanrım!” Yaşlı adam yutkunmuş, özür dilemiş ve ona yirmi papel bahşiş vermişti. “Adamına gözlerimin bozuk olduğunu ve senin poponu avuçlamaya değil de bir şeyler içmeye çalıştığımı söyle,” diye fısıldamıştı telaşla. “Tamam mı?”

“Eğer izin almadan başka bir elfe ya da herhangi birine dokunmamaya söz verirsen.”

Adamın koca kafalı oyuncak bebekler gibi başını sallaması üzerine, Molly, Lucas'a ben hallettim bakışı atarak yoluna devam etmişti. Lucas ondan sonra ortadan kaybolmuştu ama Molly onun yakınlarda kalıp arkasını kolladığına bahse girerdi.

Şapkası, peruğu ve sakalı olmadan Noel Baba kostümü giymiş bir adam odanın ortasına doğru uzun adımlarla yürüdü. Ellili yaşlardaydı ve büyük, kilitli bir kutuyu ters çevirip içindeki paraları bir bavula dökerken yüzünde nemrut bir ifade vardı. “Nasıl gitti?” diye sordu Shirley’ye.

“Harika. Yeni kız bizim için vurgun yaptı.”

Noel Baba’nın gözleri Molly’nin üzerinde gezinerek kısıldı. “Kimsin sen?”

“Yeni kız,” dedi Molly. “Siz de Noel Baba, sanırım?”

“Louise seni araştırdı mı?”

“Evet,” dedi Molly gülümseyerek.

Gülümsemesi karşılık bulmadı. Adam “tanıştığımıza memnun oldum” ya da “teşekkür ederim” bile demeden, bavulu omzuna attı ve kimseyle konuşmadan odadan çıktı.

“Bu cidden çok huysuz bir Noel Baba,” dedi Molly.

Janet omuz silkti. “Böyle gelgitli anları var.”

“Büyük patron o mu?” diye sordu Molly zarf atarak.

“O ve erkek kardeşi,” dedi Shirley. “Neyse ki onu pek görmüyoruz. Çoğumuz gittikten sonra –gece geç saatlerde– Noel Baba’yı almaya geliyor ki herif acımasız bir orospu çocuğu olduğu için bu çok iyi.”

“Noel Baba öyle değil mi?”

Janet tekrar omuz silkti. “Kardeşi kadar kötü değil. Grinch onun yanında şeker gibi kalır.”

“Açık konuşmak gerekirse,” dedi Shirley, “Grinch, Noel’den hiçbir zaman gerçekten nefret etmedi. İnsanlardan nefret ediyordu ki bunda çok haklı.”

“Ne kadar çok para vardı,” dedi Molly. “O büyük para kutusu tıka basa doluydu.”

Shirley bir pencereyi iterek açtı ve sigara yakmak için başını dışarı uzattı. Yüzünde saf bir zevk ifadesiyle derin bir nefes çekti. Nefesini dışarı üfledikten sonra başını içeri geri soktu ve Molly’yi

başıyla onayladı. “Bu gece çok yoğunluk çünkü yaşlıların hepsi dün emekli maaşlarını aldılar. İlk durakları da bizdik.”

Bunun üzerine elfler dağılınca Molly dışarı çıktı, karanlık geceye adım attığında Lucas’ı binaya yaslanmış bir halde onu beklerken buldu.

Lucas’ın bakışları genç kadının vücudunda uzun bir yol izleyerek onu ısıttı ama Molly’yi en çok etkileyen Lucas’ın rüzgârlığını çıkarıp onu sarmasıydı.

“Teşekkürler,” dedi Molly, onun bıraktığı vücut ısını özümsemek için kendine sarılarak. Lucas onu bingo salonunun arkasına çekti ve oradaki gölgeler içinde durdular. Herkes akşam için köyden çıkarken Molly kadınlardan öğrendiği her şeyi ona anlattı.

Lucas başını salladı. “Noel Baba’nın erkek kardeşinin akşamın sonunda paraları almak için geldiği doğru. Yakınlarda kalıp adamı görmek istiyorum. Sen iyi misin? Bütün akşam ayaktaydın...”

“Ben iyiyim. Bu gece burada olacağını nasıl öğrendin?”

Lucas hafifçe gülümsedi. “Seni işe alan elf söyledi. Louise. Ona sıcak çikolata götürdüm ve birden çenesi açıldı.”

“Güzel,” dedi Molly. “Bütün gece sallamana bile gerek kalmadı.”

Lucas gülümsedi. “Sallamanı beğendim.”

“Nereden bileceksin ki? Dışarıda Louise’i büyülemekle meşguldün.”

“Gözüm üzerindeydi.”

“Desteğe ihtiyacım olduğunu düşündüğün için mi yoksa sallamanı beğendiğin için mi?”

“Herkesin desteğe ihtiyacı var, Molly. Ben dahil.” Lucas gülümsedi. “Ama sallamanı beğendim. Ofise gidip Noel Baba ve kardeşini izleyeceğim. Arabada beklemek ister misin?”

“Hayır.”

Lucas başını salladı, şaşırmış görünmüyordu. Kimseye görünmemek için ağaçların arasından geçtiler. Hava karanlıktı ve yürümek hiç de kolay değildi. Lucas elini sımsıkı tutarak ona

yolu gösterdi. Yer engebeliydi ve tepedeki ağaçların arasından esen rüzgâr buz gibi parmaklarıyla onu okşuyordu. Molly bir şey göremiyordu. Duyabildiği tek şey, kendi hızlanan nefesi ve üzerinde sürünmediğini umduğu bir böceğin vızıltısıydı. Hâlâ San Francisco şehrinin ortasında olduklarına inanmak zordu.

Bir süre sonra Lucas durdu ve Molly neredeyse ona çarpıyordu. Lucas'ın elleri onu tutmak için ileri uzandı. Kulağına doğru, "Ofiste hâlâ ışık var," diye mırıldandı.

"Burada bekle," dedi Molly. "Bir fikrim var." Ağaçların arasından çıkmaya başladı ama Lucas onu yakaladı.

"Olmaz," dedi.

"Hayır, sorun değil, güven bana. Hemen döneceğim." Molly, ağaçların arasından çıkmış gibi görünmemek için karavanın/ofisin önüne doğru yürüdü ve merdivenlerden yukarı çıkarak içeri girdi.

Louise ve Noel Baba, bir defteri gözden geçiriyorlardı. İçeri girdiğinde ikisi de başını kaldırıp ona baktı. "Merhaba," dedi Molly neşeyle el sallayarak.

Louise gülümsedi.

Noel Baba gülümsemedi.

"Beni işe aldığınız için teşekkür etmek istedim," dedi Molly. "Bu akşam harika vakit geçirdim ve bu hafta başka hangi akşamlarda bana ihtiyacınız olduğunu öğrenmek istedim."

Noel Baba gözlerini devirdi ve tek kelime etmeden yanından geçip gitti. Louise dizüstü bilgisayarından bir takvim açtı. "Cuma gecesine kadar iyiyiz. Yani üç gece sonra gelebilirsin."

"Burada olacağım," dedi Molly. "Pekâlâ, tekrar teşekkürler. İyi geceler." Cesaret edebildiği hızla kapıdan çıkarak karavanın etrafından dolaştı ve neredeyse bir tuğla duvarla çarpıştıyordu. Sıcak, sağlam, tanıdık bir tuğla duvarla.

Lucas darbeyi kolayca karşıladı ve hiç tereddüt etmeden kolunu ona sararak ağaçların arasına geri götürdü.

“Beni yalnız yakalamak istiyorsan tek yapman gereken bunu söylemek,” dedi Molly nefes nefese. Ancak nefesinin kesilmesi-
nin nedeni hızlı adımları değildi.

“Ah, seni yalnız yakalamak istiyorum.” Lucas, kulağına bo-
ğuk bir sesle fısıldamak için ağzını çenesine sürttü. “Ama daha
önce de belirtildiği gibi ormanda değil...” Molly, elf kostümünün
içinden bir şey –bir erkek cüzdanı– çıkararak onun sözünü kesti.

“Noel Baba’nın,” dedi.

Lucas kaşlarını yukarı kaldırdı. “Noel Baba’nın cüzdanını mı
buldun?”

“Arka cebinden yürüttüm diyelim.”

Lucas sadece ona baktı. “Çaktırmadan mı?”

“Arka cebinden yürütmenin tanımı da bu zaten.”

Lucas başını iki yana salladı. “Etkilensem mi yoksa...”

“... Dehşete mi kapılsan? Biliyorum.” Molly omuz silkti.
“Erkeklerden bu tepkiyi çok alıyorum.” Arkasını dönmeye baş-
ladı ama Lucas onu yakaladı.

“...Yoksa hayret mi etsem,” diye tamamladı Lucas. “*Etkilensem
mi yoksa hayret mi etsem* bilemiyorum.”

“Etkilenmek ve hayret etmek aynı şeydir,” dedi Molly, yanak-
larına yayılan memnuniyet kızarıklığının görmezden gelinmesi-
ni umarak.

Lucas, Molly’nin tüm bedeninde hissedeceği kadar parlak bir
şekilde gülümsedi. “Joe kadar iyisin,” dedi. “Sanırım seninle ça-
lışmayı daha çok seviyorum.”

Molly bu büyük övgü karşısında kıvrandı. Gerçekten de hır-
sızlığı çok genç yaşta öğrenmişti ama o ve Joe yapmaları gerekeni
yapmışlardı ve hayatta kalma içgüdüleri iyi bir şekilde bilenmiş-
ti. Bu yeteneklerini artık pek kullanmıyordu ama hâlâ içinde bir
yerlerde olduklarını bilmek güzeldi. “İçeriye pek fazla bakama-
dım,” dedi. “Onların gitmesini beklememiz ve sonra tekrar içeri
girmemiz gerekecek.”

Lucas'ın ağız bir kez daha kulağını okşayarak, "Böyle seksi konuştuğunda beni tahrik ediyorsun," dediğinde Molly'nin tüm vücudu tepeden tırnağa titredi.

Molly alayla homurdandı ama güzel hissetmesine neden olan parıltı onu içten dışa hâlâ aydınlatıyordu. Birkaç dakika beklediler. Karavanda ışıklar kapandı ve Louise gitti.

"Noel Baba onunla mıydı?" diye fısıldadı Molly.

"Sanmıyorum."

"Olmak zorundaydı. Her yer karanlık. Onu gözden kaçırmış olmalıyız. Hadi gidelim."

"Hayır," dedi Lucas, Molly merdivenlerden çıkıp karavanın kapısına koşarken. "Molly, bekle..."

Lucas cümlesini tamamlayamadan arkalarından bir araba yanaştı.

Aynı anda karavanın kapısı aniden açıldı. Molly donakaldı ama Lucas onu korkuluklara doğru itti ve bir eliyle ensesinden tutarak daha önce arabada yaptığıyla aynı yoğunlukta öpmeye başladı. Molly o kadar şaşırdı ki donup kaldı.

Ancak Lucas değil. Bir kolu genç kadının belindeydi, diğer eliyse tutkulu ve talepkâr ağız için onu hareketsiz tutmak üzere yavaşça saçlarının arasına dalıyordu. Bu da tahmin edileceği gibi Molly'nin dizlerini biraz daha güçsüz bırakmıştı. Bunu fark eden Lucas, Molly'nin ağırlığını kolayca kaldırarak kucunu korkuluklara dayadı ve öpücüğü derinleştirmek için bacaklarının arasına girdi.

Molly'nin ayak parmaklarında başlayan karıncalanma merkezine doğru ilerledi. Aklının derinliklerinde bir yerde bunun sadece gizlenmek için bir kılıf olduğunu, gerçek olmadığını biliyordu ama bu düşünciyi tutmak zordu. Çünkü Lucas'ın sorunları çözme şekli buysa... Şey, onun çalışma şeklini gerçekten beğenmişti.

Noel Baba, yanlarından geçerken, "Yüce İsa," diye mırıldandı. "Kendinize bir oda bulun."

Molly, gecenin kazanımlarıyla dolu bavulunu taşıyarak onu bekleyen arabaya doğru giden adamı, yolcu koltuğuna oturmadan ve araba gecenin içinde gözden kaybolmadan önce zar zor fark etti.

Lucas onu bıraktı ve uzaklaşan arabaya daha iyi bakmak için arkasını döndü.

Hem Noel Baba hem de sürücü ona bakmak için döndü ve bir an için herkes birbirine baktı.

Sonra araba hızlandı ve gitti.

Lucas hâlâ korkuluktaki dengede durmaya çalışan sersemlemiş haldeki Molly'ye döndü. "Az önce... Elfi rafa mı kaldırdın?" diye sordu Molly.

Lucas inanamayarak başını salladı.

Molly de inanamıyordu. Gözlerini kapatırsa, Lucas'ın kollarının onu sıkıca sardığını, güvenli bir şekilde korkulukların üzerinde tuttuğunu, ağzının şehvetli ve erotik bir şekilde onunkinin üzerinde gezindiğini hissedebilirdi. Onu göz açıp kapayıncaya kadar üşümekten yanmaya geçirmişti. Hatta Molly, davayı, soğuk geceyi ve kendi akıl sağlığı için genç adama ve onun çılgın seksiliğine direnmeye çalışmayı unutmuştu. Aralarındaki fiziksel çekim karşısında şaşkına dönmüş gibi hissetse de aslında bu, sadece fiziksel olmaktan çok daha derinlere iniyordu.

Kendinin sinsi kraliçe olduğunu sanıyordu ama Lucas ona birkaç numara öğretebilir ve öğrenecek çok şeyi olduğunu fark etmesini sağlayabilirdi. Lucas başlı başına çok yetenekli, sinsi bi-riydi ve bu gülünç derecede tahrik ediciydi. Lanet olsun.

"O arabada plaka yoktu," dedi Lucas. "Şoförü gördün mü?"

Molly korkuluktan aşağı atladı. "Gözlerine kadar inen bir şapkası vardı. Çok şüpheli görünüyordu. Ayrıca o şişkin bavulda nakit para vardı ve ağzına kadar doluydu ki *bu* da çok şüpheli."

"Bu ürkütücü yerle ilgili *her şey* şüpheli görünüyor," dedi Lucas.

“Sana büyük para kaldırdıklarını söylemiştim. Soru şu, tüm bu paralar gerçekten nereye gidiyor?” Molly karavana döndü ama Lucas onu durdurdu.

“Henüz değil,” dedi. “Mekânın tamamen boşalması için yarım saat daha vereceğiz. Bu yüzden arabaya gidiyoruz.”

“Herkes gitti.”

Lucas ona bir bakış attı. “Geçen sefer de böyle sanmıştın. Bu gece şansını yeterince zorladın.”

Haklıydı. “Lucas...”

“Burada olmaz.”

Sessizce arabaya yürüdüler ve Lucas onları içeri kilitledi. “Karavana gitmeden önce senden beklemeni istedim,” dedi. “Neredeyse yakalanacaktın.”

“Evet ama...”

“Sana beklemeni söylediğimde beklemen gerek.”

Molly gözlerini kıstı. Hatalı olduğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. “Belki bunu başka bir şekilde ifade etmek istersin.”

“Hayır.”

Molly kollarını kavuşturdu ama Lucas geri adım atmadı. “*Lütfen* bekle deseydim, dediğimi yapacak mıydın?” diye sordu.

İyi tespitti. Kahretsin. Sadece ona baktı.

Lucas da bakışlarına karşılık verdi. Molly, Hunt’ta çalıştığı süre boyunca onu daha önce hiç gerçekten kızgın görmemişti. Şimdiyse buna çok yakındı. Damarlarında kan yerine akan adrenalin ve şehvet yüzünden bu işaretleri kaçırmıştı. “Tamam,” dedi yavaşça. “Bunu tekrar deneyelim. Söylediğinde beklemediğim için üzgünüm. Veeeee... *Sen* de bana talim çavuşummuşsun gibi bağırdığın için üzgünsün, değil mi?”

“Bak,” dedi Lucas, “iş esnasında... Fazla odaklanabilirim.”

“Vay canına.” Molly başını iki yana salladı. “Özür dilemekte gerçekten çok kötüsün.”

“Bu bir özür değildi. Özür dilediğimde anlarsın.”

Molly gözlerini kısıtı. “Ah, öyle mi...”

Genç kadın cümlesini tamamlayamadan Lucas onu havaya kaldırıp konsolun üzerinden kucağına çekti; ağzı uzun, yavaş ve derin bir öpücükle onunkinin üzerine kapandı. Uzun, nefessiz bir andan sonra hafifçe geri çekilen Lucas, kararmış gözlerini ona dikerek kısık bir sesle konuştu. “Güzelce sormak yerine emrettiğim için üzgünüm ama sahada işler hızlı ilerliyor ve ölüm kalım söz konusu olduğunda, senin hayatını *her zaman* benimkinin önüne koyacağım. Bu yüzden bir dahaki sefere düşünmeden hareket ettiğinde bunu aklında bulundur.”

Kelimelerin ardındaki anlamı yavaş yavaş anlayan Molly yumuşadı. “Lucas...”

Lucas onu tekrar öptü, tekrar “özür dilerim” diye fısıldadı ve öpüşmeyi sona erdirmek için hiç acele etmedi. Molly, onun “özür dilediğimde anlarsın” derken neyi kastettiğini kesinlikle anlamıştı. Lucas özür dilemeye devam etti, ta ki Molly onun ne için üzgün olduğunu ya da kendi adını bile hatırlayamayacak hale gelene kadar...

12. Bölüm

#ElfiRafaKaldır

Lucas aklını kaçırmıştı. Molly ona göre değildi ama belli ki bu mesaj beyninden ellerine ulaşmamıştı. Ya da diline...

Ya da bedenindeki diğer önemli kısımlara...

Ona bu kadar yakın olduğu her an üzerine sinen şehvetli, erotik pustan kurtulmaya çalıştı ama sisin aslında gerçek olduğunu fark etti. Camları buğulandırmışlardı. “Bu hiç akıllıca değil,” dedi Lucas. “Görev esnasında camları buğulandırmak...”

Lucas karşısındaki manzaranın tadını çıkaramadan, Molly yumuşak baldırlarının üzerine kadar çıkan kısa, dar, yeşil elf elbisesini titreyen parmaklarla düzeltmeye çalıştı. “Bu çok garip,” diye fısıldadı, elf şapkasını başına oturtmaya çalışırken.

“Ne?”

“Seni istemeyi *gerçekten* istemiyorum ama istiyorum.” Molly düşünceli bir şekilde ona baktı. “Yani *bu ne* şimdi?”

Lucas dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissetti. *Hislerimiz karşılıklı bebeğim*, diye cevap verebilirdi ama bunun yerine, “Çünkü ben karşı konulmaz biriyim,” dedi.

“Sen öyle san. Ben de *kendime* senin gibi adamlardan hoşlanmadığımı hatırlatmaya devam edeceğim.”

“Benim gibi adamlar mı?” diye sordu Lucas. “Bu ne anlama geliyor?”

“İriyarı. Güçlü. İnatçı ve agresif...” Molly, buğulanmış camı silmek için kolunu kullandı. “Can sıkıcı derecede ateşli bir çekim,” dedi cama doğru.

Lucas, Molly ona bakmadığı için memnundu çünkü muzaffer gülümsemesi genç kadını delirtebilirdi. Ona kendini tamamen kaptırmamaya çalışıyordu; bunun nedeni sadece Joe ya da iş değildi, bir daha hiç kimseye “tamamen kapılmayı” planlamadığı içindi. Ancak o kostümün içinde bu kadar seksi ve sevimli görünürken aynı anda onu istediği için o kadar sinirli ve huysuzdu ki buna direnmek için çok daha iyi bir adam olması gerekirdi.

“Çok sinir bozucu,” diye mırıldandı Molly kendi kendine, kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Bir dakika önce o kadar sinirli hissetmiyordun.”

“Hımm.”

Molly’nin olumsuz tavrı ve aralarındaki çekimi kabul etme konusundaki isteksizliği onu eğlendirdi. Bu, zihinsel olgunluğu hakkında çok şey söylüyordu ama her şeyi –buna Molly de dahildi– bölümlere ayırmak için durumdaki mizahı bulması gerekiyordu.

Molly de ona kapılacakmış gibi değildi. Çoğu yönden kendini ona kapalı tutuyordu ama Lucas’ın yatağında uyuduğundan beri, aralarındaki fiziksel kimya göz ardı edilmeyi reddediyordu.

“Hepsi senin suçun,” dedi Molly. “Beni bir daha öpmemeliydin.”

Lucas ona inanamayarak baktı. “O öpücüğe yol açan, neredeyse yakalanacak olmandı. Hazır konusu açılmışken, o seksi ve fevri kıcını kurtardığım için rica ederim.”

“Yani bana o öpücüğün sadece bir şaşırtmaca olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Molly. “Tüm o dil, kıcımdaki el, her şey iş için miydi?”

Bakışları birbirine kilitlendi. “Sorduğun bu değildi,” dedi Lucas. “Şimdi soruyorum.”

Sorunun basit bir cevabı vardı ki bu da Lucas’ın o öpücüğün asıl olmasını *istediği* şeydi. Sadece bir şaşırtmaca, o kadar. Ama sorunun karmaşık cevabı, öpücüğün o şekilde başlayıp sonra çabucak aralarındaki *hiçbir şeyin* basit olmadığını kanıtladığıydı. Hiçbir şey; ne yıllar önce derinlere gömdüğü duygular ne de Molly’nin, içinde uyandırdığı hisler...

Göze alamayacağı duygular. “Öpücük bir şaşırtmaca olarak başladı,” diye kabul etti Lucas. “Ama tamamen başka bir şey olarak sona erdi.” Bu cümledeki her bir kelime yüzde yüz doğruydı. Lucas, Molly’ye baktı ve arabanın içindeki loş ışıktaki ondan bir cevap bekledi.

Ama büyüleyici bir şekilde, gerçeği söylemeden lafı dolandırma sırası Molly’deydi. “Çok iyi gidiyordum,” dedi.

“Kesinlikle öyle,” dedi Lucas. “Yakalanma konusunda çok iyi gidiyordun. Biliyor musun, abinin şimdiye dek tanıdığım en inatçı insan olduğunu sanıyordum ama sen ondan daha betersin.”

Molly omuz silkti, belli ki bunu bir iltifat olarak almıştı. “Kendim idare edebilirdim.”

“Buna hiç şüphem yok,” dedi Lucas. “Ama artık ‘kendin’ yoksun. ‘Biz’ varız. Bu gece Hunt’tan herhangi biri aynı şeyi yapsaydı, Archer başımıza bela olurdu.” Arabanın kapısını açtı. “Gidip şu işin geri kalanını halledelim.”

Köyün ışıkları sönmüş, her yer kilitlenmişti. Molly başıyla artık kilitli olan kapıyı gösterdi. “İçeri girmen ne kadar sürer?”

İkisi de haneye tecavüzün Joe’nun uzmanlık alanı olduğunu biliyordu ama Lucas da boş değildi. “İki dakika. Gibi.”

“Çekil,” dedi Molly onu bir kenara iterek. “Ben bir dakikada yapabilirim.”

Ve yaptı. Bunun Lucas'ı çok sinirlendirmiş olması gerekse de aslında tam tersi bir etki yapmıştı. Elf gibi giyinmiş bir halde vaat edilen altmış saniye içinde o kapıdaki kilidi açmasını izlemek onu kostümden daha fazla tahrik etmişti.

Karanlık köyden karavan ofise doğru sessizce ve hızla yürüdüler. Orası da kilitliydi.

Molly umut ve heyecanla bakınca, Lucas ona yapmasını işaret etti.

Genç kadın yine bir dakikadan az bir sürede içeri girmelerini sağladı. Adrenalin ve gururla parlayan gözlerle karşılaşan Lucas'ın, başına ne geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Elini genç kadının ensesine koyarak onu kendine çekti ve öptü. Öpücük tatmin edici olamayacak kadar kısaydı ama yeterince etkiliydi ve Lucas geri çekildiğinde, onun gözlerinin biraz sersemlemiş olduğunu görünce büyük bir tatmin hissetti.

“Bu ne içindi?” diye sordu Molly.

“Bilmiyorum. Beni delirtiyorsun.”

Molly başıyla onayladı. “Bunu çok duydum.”

“Gerçekten harika bir şekilde delirttiğini söylemek istedim.”

Molly alt dudağını ısırarak ona baktı, bu itiraf karşısında dili tutulmuş gibi görünüyordu. Onun yaptıklarına bir anlam veremiyormuş gibiydi.

Yani ikisi de aynı durumdaydı.

Ondan uzaklaşan Molly ofisi inceledi. Eski püskü bir kanep, daha iyi günler görmüş üç masa ve bir dosya dolabıyla döşenmiş, dikdörtgen şeklinde tipik bir ofisti. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Ne mi düşünüyordu? Elfi masalardan birine yatırmak ve onun her santimini tatmak istiyordu. Düşündüğü buydu.

Molly başını kaldırdı ve onun yüzündeki ifadeyi yakalayınca durakladı. “Bilmek ister miyim?”

“Bilseydin, arkana bakmadan kaçıyor olurdun.”

Molly onu bu konuda zorlamayı düşünüyormuş gibi duraksadı.

Yap hadi, diye düşündü Lucas.

Ama Molly omuz silkti ve bir çekmeceyi açtı. “Ah Tanrım.”

Lucas onun yanına gidince dosya dolabı da dahil olmak üzere açtığı her çekmecenin boş olduğunu gördü.

“Sence her gece boşaltıyor mu?” diye sordu Molly. “Yoksa bu bizim şansımıza mıydı?”

“Bilmiyorum ama öğreneceğiz.”

Molly başını salladı ve her şeyi inceleyerek yavaşça daire çizdi.

Kanıt niteliği taşıyacak bir belge yoktu. Bilgisayar yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu yumuşak bir şekilde.

“Geri geliyoruz,” dedi Lucas. “Bir sonraki vardiyanda. Akşam bu ofisin başıboş bırakıldığı bir an olmalı. Belki bingo sırasında. O zaman içeri gireceğim.”

Molly ona şöyle bir baktı. “Kulağa tehlikeli geliyor.”

Lucas omuz silkti. Çok daha kötü koşullarda bulunmuştu.

Genç kadın ona sadece baktı.

“Ne?” diye sordu Lucas.

“Seni tehlikeli bir duruma sokuyormuşum gibi hissetmekten hoşlanmıyorum.”

Lucas kısık sesle bir kahkaha attı. “Üstlendiğimiz bazı işlerin doğasını biliyorsun. Bu hiçbir şey.”

“Yaralanmasan iyi olur. Özellikle de ben görev başındayken...”

Genç adam tekrar gülmek ile tam olarak tanımlayamadığı ama her ne ise göğsüne sıcaklık yayılmasına neden olan bir duyguyla savaşmak arasında kalmıştı. Biri onun için endişelenmeli uzun zaman olmuştu. Peki, tamam, ailesi onun için endişe-

leniyordu ama işinin gerçek tehlike seviyesini bilmemeleri için elinden geleni yapıyordu.

Ama Molly biliyordu. Anlıyordu.

Onun için endişeleniyordu.

Sadece bu gece de değildi. Dört gece önce, onun ağrı kesici ilaçlarla alkolü aptalca karıştırmasının ardından kötüleştiğini anlamış ve onu eve götürerek güvende olmasını bizzat sağlamıştı.

Bu onun için yeniydi ve hiç de nahoş bir durum değildi. Vurulduğundan beri kendini kötü hissediyordu. Zayıf ve yalnız. Aslında, dürüst olması gerekirse, bu durum çok daha önce başlamıştı. Önce Carrie'yi, birkaç yıl sonra da erkek kardeşi Josh'ı bir yangında kaybetmesinin ardından kendini bir şeyler hissetmekten alıkoymuştu.

Şimdi yeniden hissediyordu ve bunun nedeninin Molly olduğunu biliyordu.

Bilmediği şeyse bu konuda ne yapması gerektiği idi.

Arabaya geri döndükten sonra, Molly yorgun bir iç çekişle gözlerini kapadı. "Bana bakıyorsun," diye mırıldandı.

Yolcu koltuğuna oturduğunda küçük elf kostümü tekrar kalçalarına kadar sıyrılmıştı. Çok güzel bir manzaraydı ama Lucas sadece onun acı çekmediğini umuyordu. Fakat ağzının ve gözlerinin etrafındaki gerginliğe bakılırsa acı çektiği belliydi. Tanrı korusun bir gram empati gösterirse Molly muhtemelen onu öldürürdü. "Sana o kostümün içinde ne kadar güzel görüldüğünü söylersem bu beni bir pislik yapar mı?" diye sordu.

Molly kısık sesli bir kahkaha attı. "Eh, en azından dürüstsün."

Lucas, "en azından" diyerek ne kastettiğini sormaya başladı ama Molly'nin telefonu çaldı. Molly telefona cevap verdikten sonra bir süre dinledi. "Joe, yarın gece senin yerine geçemem. Sana söyledim, bir şey üzerinde çalışıyorum..." Duraksadı ve

içini çekti. “Şunu açıklığa kavuşturmama izin ver. Gerçekten harika bir kız arkadaşın var ve seni yarın gece sonrasında ne olacağını Tanrı’nın bileceği bir şeyin vaadiyle gizemli bir sürpriz randevuya götürüyor. Sen de, *aman ya ne olacak, Molly’nin nasılsa bir hayatı yok, benim yerime o baksın*, diye düşündün. Öyle mi?”

Lucas, Joe adına yüzünü buruşturdu.

“Hayır, gerçekten,” dedi Molly aynı düz sesle. “Hayhay, zaten harika ve mükemmel olan hayatını daha da iyi hale getirmene yardım etmeme izin ver. Ben hallederim.” Telefonu kapattı ve başını geriye yaslayarak gözlerini kapattı. “Yapma,” dedi sessizce.

“Ne yapmayayım?” diye sordu Lucas.

“İyi biri olmadığımı söyleme. Zaten biliyorum.”

“Bunu söylemeyecektim.”

“İyi biri olduğum için mi?” diye sordu kuru kuru.

“İyi biri olmadığını zaten bildiğin için.”

Bunun üzerine alaylı bir kıkırdama kazandı.

“Molly? Çok güzel bir hayatın var.”

Genç kadın gözlerini açarak ona baktı. “Öyle mi düşünüyorsun gerçekten?”

“Evet. Bir sürü iyi arkadaşın var ve her zaman kızlar gecesi katılmak, alışverişe ve masaja gitmek gibi şeyler yapıyorsun. Seni meşgul eden iyi bir işin ve değer verdiğin bir ailen var.”

“İyi arkadaşlarım var,” diye onayladı Molly. “Ama hiçbirinin çok yaklaşmasına izin vermiyorum çünkü bunda kötüyüm. İşim beni tatmin etmiyor ki bu da benden başka kimsenin kötü olduğunu düşünmediği bir Noel Baba’nın peşine düşmeme neden oluyor.”

“Bence de kötü,” dedi Lucas.

Molly içini çekip, “Teşekkürler,” dedi ve tekrar gözlerini kapattı.

“Ya ailen,” diye sordu Lucas dikkatlice.

“Ne olmuş onlara?”

Fazla bir şey bilmiyordu ve daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Aslında bunu ne kadar çok istediğine şaşırmişti. Ama Molly’nin özel hayatına burnunu sokmak hiçbir zaman işe yaramamıştı. Genç kadın sorulardan hoşlanmazdı. “Kimsenin fazla yaklaşmasına izin vermediğini söylüyorsun ama Joe’yla yakınsın, ona bağırırken bile.”

“Yakınız çünkü öyle olmak zorundaydık, anlıyor musun?”

“Aslında hayır,” dedi Lucas. “Anlamıyorum. İkinizin geçmişi hakkında ağzı daha sıkı olan tek kişi Joe.”

Molly kısık sesli bir kahkaha atarak omuz silkti. “Bu ömür boyu devam eden bir alışkanlık,” diye itiraf etti. “Çoğunlukla söylenecek çok fazla şey olmadığı için. Gerçekten o kadar da farklı değiliz.”

Lucas sert bir şekilde ona baktı.

“Tamam,” dedi Molly kısık bir kahkahayla. “Başkalarına karşı biraz uzağız, bizi tanımak biraz zor olabilir ve her zaman da... Samimi değiliz. Ama Joe birkaç ay önce Kylie’ye âşık olana kadar, tüm dünyaya karşı sadece o ve ben vardık. Babamızın velayetini paylaşıyorduk.”

“Durum tam tersi değil mi? Yani sizin velayetinizin babanızda olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayır.” Molly başını çevirdi ve pencereden dışarı baktı. “Onunla ilgilendik, her zaman.”

Lucas, Molly’nin saçlarını okşama dürtüsüne direndi. Aslında onu sadece rahatlatmak isterken genç kadının bu hareketi acıma olarak algılayacağını biliyordu. “Annemi ne kadar zaman önce kaybettin?”

“Ben çok küçüktüm. Babam ordudaydı. Yanımızda olmak için Körfez Savaşı’ndan döndü. Sadece... Artık aynı değildi. Travma

sonrası stres bozukluğu vardı ama o zamanlar kimse bunu bilmiyordu. Bir süre kendine hâkim olmayı başarabildi ama sonra kendini kaybetti.”

“Ailenizde yardım edecek başka kimse yok muydu?”

“Hayır ama iyiydik. Ben on yaşıma geldiğimde babam tamamen çalışamaz haldeydi ve bakıma ihtiyacı vardı. Bu yüzden Joe ve ben de bunu yaptık.”

Lucas bunu hayal etmeye çalıştı. Bir annesi ve bir babası vardı, her ikisi de çocuklarının hayatında son derece aktifti. Onu hizada tutacak kardeşleri ve kuzenleri vardı. Josh’ı dört yıl öncesine kadar kaybetmemişti. Bu yüzden Molly’nin çocukluğuyla kıyaslanacak bir deneyime sahip değildi. “Böyle büyümek zor olmalı.”

Molly omuz silkti. “Başka türlüünü bilmiyordum.”

Genç kadının, Josh’ın ölümünü bilmiyormuş gibi görünmesi, Hunt’ın bilgisayar programlarını onu araştırmak için kullanmadığı anlamına geliyordu. Eğer isteseydi Lucas’ın sekiz yaşındayken kaç tane dolgu yaptırdığını keşfedebilirdi. Ya da on birinci sınıftayken müdür yardımcısının kızıyla hizmetli odasında yakalandığını. Ya da yirmi dört yaşındayken, nişanlısı Carrie’nin bir araba kazasında öldüğünü ve kimsenin ona ulaşamadığı gizli bir görevde olduğu için nişanlısının cenazesini kaçırdığını.

Ya da Carrie’nin ölümünden birkaç yıl sonra itfaiyeci kardeşini bir yangında kaybettiğinde, tam bir yıl boyunca hayattan elini ayağını çekip Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi’ndeki işini kaybettiğini. Gerçi o zamanlar bunu umursadığı falan yoktu. O yürek burkan günlerin anıları onu her zaman, düştüğü o cehennem derin ve karanlık çukuruna geri göndermekle tehdit ediyordu. Hatırlaması her geçen gün biraz daha kolaylaşıyordu ama sadece biraz... Bu bile kendi içinde bir sorundu çünkü acıyı unutmak, Josh’ı unutmak anlamına geliyordu ve Lucas asla unutmak istemiyordu.

Molly elini onun koluna koydu ve gariptir ki genç kadın onun içinde neyi harekete geçirdiğini bilmese de dokunuşuyla onu sakinleştirdi.

Eve dönüş yolculuğu sessizdi. Lucas için olağan bir durumdu. Normalde hiç sessiz kalamayan Molly içinse son derece sıradışıydı. Lucas birkaç kez ona baktı, genç kadın sessizliğin onlara eşlik etmesinden epey memnun görünüyordu. “İyi misin?” diye sordu Lucas.

Molly başını salladı.

Lucas, meraklı bir abla ve daha da meraklı bir anneyle büyümüştü. Bir kadının ne zaman yalan söylediğini çok iyi bilirdi ama aynı zamanda onun foyasını ortaya çıkarmaması gerektiğini de bilirdi. Molly’nin evinin önünde durduklarında genç kadın arabadan inmek için harekete geçince, “Dur,” dedi elini tutarak.

“Gerek yok. İyi geceler,” dedi Molly, birden ondan kaçmak için acele ediyormuş gibi görünüyordu. Ya buydu ya da kendine güvenmiyordu ki büyük olasılıkla bu sadece Lucas’ın hüsnükuruntusuydu.

“Sana eşlik edeceğim,” dedi.

“Gerek yok.”

“Molly, güvenmediğim bir adamın huzurunu kaçırdın. Kardeşi Tommy Thumbs’tan bahsetmiyorum bile. Seni bilmem ama ben senin parmaklarına bayılıyorum.”

“Tommy Thumbs kısmının gerçek olduğundan emin olmadığımı sanıyordum.”

“Tüm seçeneklerimizi açık tutuyorum diyelim,” diyen Lucas arabadan indi ve özel yerlerini tüm dünyaya göstermeden küçük elf kostümünü düzeltmeye çalışan Molly’yi tam zamanında yakaladı.

Onu kolayca kucağına alıp etraftaki herhangi bir meraklı göze malzeme olmasını engelledi.

Molly ona nefes nefese teşekkür edip elbisesinin eteğini çektiştirirken Lucas da bakışlarını onunkilerin üzerinde tuttu. Görünüşe göre bunu yaparken ışıltılı, yeşil elf elbisesinin üst tarafının her çekişle birlikte göğüslerini meydana çıkarmakla tehdit ettiğinin farkında değildi.

Etraflarındaki gece neredeyse sessizdi. Mahalleyse tamamen sessizliğe bürünmüştü. Gece yarısına yaklaşıyordu. Tüm yaşlılar muhtemelen ısıtma cihazlarını çıkarıp ışıklarını kapatmış ve yataklarına yatmıştı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Molly.

Çoktan gözünü dört açmış olan Lucas etrafı taradı. “Ne oldu?”

“Tamamen karanlık bir eve gelmemek için veranda ışığını açık bırakmışım ama ışık kapalı. Bu da elektriğimin tekrar kesildiği anlamına geliyor.”

Lucas eline uzanarak onu yavaşlattı. Onu etkin bir şekilde koruduğunu fark etmesine izin vermek her zaman bir kumardı ama Molly sadece başını iki yana salladı. “Başparmaklarımı kesmek isteyen Tommy değil,” dedi. “Bu, komşumun işi. Burada bekle.” Lucas’ın elinden kurtularak kendi kapısının yanındaki kapıya vurmak için dar çimenliği geçti. “Bayan Berkowitz!” diye seslendi. “Kıyafetlerinizin kurumasını beklerken şeyinizi, eee...” –Lucas’ın tam anlayamadığı tuhaf bir ifadeyle ona baktı– “*masaj aletinizi kullanmayı bırakmalısınız. Yine elektriği kestiniz!*”

İçeriden bir kadın sesi geldi. “Üzgünüm tatlım ama bir kadının bazı ihtiyaçları vardır!”

Molly içini çekti ve Lucas’ın sırtmasına engel olamayarak durduğu verandaya geri döndü.

“Hiç komik değil,” dedi. “Elektrik şirketinin durumu düzeltmesi yarını bulabilir.”

Lucas ayaklarının altından gelen tuhaf sesi duyabiliyordu. Telefonunu çıkararak el fenerini açtı ve şimdiye dek karşılaştığı

en büyük, en siyah kedinin Molly'nin bacaklarına dolandığını gördü.

“EK,” dedi Molly, Lucas'ın ondan daha önce hiç duymadığı sıcak, sevecen bir sesle.

“Miyav,” diye yanıtladı kedi.

“Ayy, zavallı bebeğim acıkmış,” diye mırıldandı Molly, isterse ikisini de tek lokmada yiyebilecek olan kediye. Veranda koltuğunun altındaki kutudan bir ölçek mama aldı ve boş bir kâseyi doldurdu. “Al bakalım güzel bebeğim. Hanımış iyi kedicik?”

Kedi cevap vermedi. Kafasını kâsenin içine gömmüştü ve yemeğini soluk almadan yerken mırıltısı bir oktav daha yükselmişti.

“EK mi?” diye sordu Lucas telefonunu cebine geri koyarken.

“Erkek Kedi'nin kısaltması,” dedi Molly. “Sokak kedisiydi. Onu evlat edinmeye çalıştım ama evden içeri girmiyor. Bu yüzden ne zaman ortaya çıksa onu besleyip seviyorum. İzin verdiği tek şey bu.”

“Yiyecek bulmakta zorlanıyor gibi görünmüyor,” dedi Lucas nezaketen.

Molly güldü. “Bence mahalledeki herkes onu besliyor. İşini çok iyi biliyor. Kâsesini dolduracak kadar hızlı davranmadığımda, önkapının sinekliğine asılıyor ve ben dışarı çıkana kadar oradan bana bakıyor.” Molly anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırdı. Bulduğunda da Lucas anahtarları ondan aldı.

Lucas kapının kilidini açtı, Molly hiç tereddüt etmeden karanlık eve girince de onu takip etti. Anahtarları düşürdüğünü duyduğunda onları almak için eğildi ve Molly de aynı anda aynı şeyi yaptı.

Kafa kafaya çarpıştılar. Sertçe. Lucas yıldızları gördü ama Molly'nin durumunun daha kötü olduğunu bilerek ona uzandı. “Kahretsin. Üzgünüm. İyi misin?”

“Hayır! Gezegendeki en sert kafaya sahipsin!”

“Emin misin?” diye sordu Lucas, elini nazikçe genç kadının başının üstünde gezdirerek. “Çünkü muhtemelen ikimizin de aynı kategoride olduğumuzu düşünüyorum.”

Yüz yüzeydiler, birbirlerine yapışmışlardı. Aralarındaki hava çatırdadı ve uzun bir süre birbirlerine baktılar. Lucas sonunda Molly’nin derin bir nefes aldığını hissetti. “Biliyor musun,” dedi Molly usulca, “Sadie bir geceliğine doğru kişi olmana izin vermem için çok dil döktü.”

Lucas dudaklarında şaşkın bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. “Bu doğru mu?”

“Evet.”

“Peki ya sen ne düşünüyorsun?”

“Kabul etmek istemedim ama bazı şeyleri yeniden düşünmeye başlıyorum.”

Lucas, aklının ona oyun oynadığından epey emindi ama gerçek şuydu ki onu uzun zamandır, belki de hiç kimseyi istemediği kadar çok istiyordu ve bu bir şey söylüyordu. Ellerini genç kadının kollarında gezdirdi, tenini kaplayan tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu.

Ve bu, üşümekten değildi.

Molly hâlâ ona yaslanıyordu. Lucas’ın boyu 1.80’in üzerindeydi. Molly ise çıplak ayaklarıyla sadece 1.50 sayılırdı ama seksi ayakkabılarla aşk yaşıyordu; onun için ne kadar yüksek olursa o kadar iyiydi ki Lucas bu durumun onun bacak ve sırt problemlerinde rol oynadığından şüpheleniyordu. Şu anda, yeşil elf ayakkabılarıyla kaplı olmalarına rağmen en az sekiz santim topuğu olan botlar giiyordu ve bu onu, ikisini de çok ama çok mutlu edebilecek uygun bir yüksekliğe çıkarıyordu.

“Bir daha düşün,” diye mırıldandı Lucas. “Ve kararını bana bildir.”

13. Bölüm

#Cimri

Molly'nin kalbi hızla çarpıyordu ve Lucas Knight'la ilgili her şeyi yeniden düşünerek ne yaptığını sandığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ah bekle, ne yaptığını biliyordu.

Buna ihtiyacı vardı. *Ona* ihtiyacı vardı. Normalde Lucas'ı bu kadar çok *istemek* onu korkuturdu ama gerçekçilik onun arkadaşıydı. İkisi de yetişkindi. Bunu yapıp hayatlarına devam edebilirlerdi; çünkü bir, Lucas ondan daha fazla bağlanmaya niyetli değildi ve iki, içerisi zifiri karanlık olduğu için hiçbir şeyi göremeyecekti.

Molly tam bunu düşünürken, elektrikler geri geldi ve verandanın ışığı pencereden içeri süzüldü.

Lucas adını fısıldarken Molly gözlerini kırptırdı ve ardından dudakları, hafif ve sorgulayıcı bir temas olarak başlayan ama çabucak sıcak ve ısrarlı bir öpücüğe dönüşecek şekilde onunlikle buluştu.

Molly, Lucas'ın kollarının etrafında sıkıştığını hissettiğinde başını kaldırdı ve karanlık gözlerin kendisine baktığını gördü. "Bir şeyleri yeniden düşünmeyi bitirdin mi?" diye sordu Lucas. "Çünkü..."

Molly, sıcak ve pürüzsüz tenine, tutuşunu sıkılaştırdığında gerilen sert kaslarına dokunmak için ellerini gömleğinin altına kaydırdığında... Lucas konuşmayı kesti.

“Molly,” dedi, sert bir tınıya sahip sesiyle. “Kelimelere ihtiyacım olacak.”

“Yeniden düşünmeyi bitirdim,” diye itiraf etti Molly.

“Ve?”

“Seni istiyorum. Bu gece için.”

Lucas’a ait olan, Molly’nin omuzlarına sarılı duran ceket bir solukta çıkarıldı ve arkasından da gömleği geldi. Sonra Lucas, bacaklarının arkası kanepeye değene kadar onu birkaç adım itti. Ağzı hâlâ onunkinin üzerindeydi, ikisini birden yastıkların üstüne devirerek ağırlığını dikkatle genç kadının üzerine verdi. “Işık nerede?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Işık yok.”

Lucas kısacık bir an için duraksadı ama sonra devam etti; dudaklarını genç kadının çenesinden boynuna doğru kaydırarak yumuşak ve seksi şeyler fısıldadı. Molly söylenenleri anlayabilecek kadar odaklanamıyordu ama kelimelerin ardındaki erotik niyeti gayet iyi anladı.

Daha sonra, Lucas güneye doğru ilerledi; hızlı ve yetenekli parmaklarıyla elbisenin ve sutyenin askılarını omuzlarından aşağı kaydırды. Çıplak meme uçlarından birini ağzına aldığı anda, sadece nefesinin ısı bile Molly’nin çılgık atmasına ve sırtının bir yay gibi kıvrılmasına neden oldu. Molly, aciz ve çaresiz sesleri kendine saklamak için dilini ısırma çalıştı ama kendini tutamadı. Ne o zaman ne de kıyafetlerinin geri kalanı sorunsuzca çıkarıldığında.

Hemen ardından Lucas da üzerindeki kıyafetlerden kurtuldu.

Kanepeden aşağı kayarak yerde diz çöktü; iri, sıcak, nasırlı elleriyle genç kadının bacaklarını açtı ve karnına öpücükler kon-

durarak tekrar güneye doğru yol aldı. Bir dakika sonra, hasretini çektiği yeri buldu ve çok edici derecede kısa bir süre içinde uçurumun kenarından d  şmenin e iğine gelen Molly'nin elleri çaresizce genç adamın saçlarına yapı tı.

Ve sessiz olmayı unuttu. Lucas ağzını onunkinin üzerine koyduğu anda kendini sakinle tirme yeteneğini kaybetmişti. Lucas dudaklarını ve dişlerini kullanarak onun hakkından geldi, dilini de bu karışıma eklediğinde Molly istese bile tutamayacağı bir titreme ve  iğlikla patladı.

Genç kadın ciğerlerine daha fazla hava çekmeye çalışırken Lucas bir bacağının içini ve ardından diğerini hafifçe  pmeden önce bir saniyeliğine uzaklaşarak derin, erkeksi bir tatmin sesi çıkardı. Molly prezervatif paketinin hı ırtısını duyduktan hemen sonra Lucas geri döndü, yavaş ve kontrollü bir hamleyle derinliklerine kaydı.

Molly, bu kadar dikkatle kontrol edilen bir güçle doldurulmanın, gerilmenin ve sahip olunmanın ne kadar inanılmaz hissettirdiğini unutmu tu. Uzun, yavaş vuru lar neredeyse sonuna kadar dışarı çıkıyor, sonra derin ve sert bir şekilde geri dönüyordu. Bu dayanabileceğinden çok daha fazlaydı ama yine de parmaklarını genç adamın akıcı bir şekilde hareket eden gergin sırt kaslarına geçirerek daha fazlasını istediğini ona gösteriyordu.

Lucas, Molly'nin bileklerini yakalayarak ellerini geri çekti ve hamlelerini daha iyi kontrol edebilmek için üzerinde yükselerek parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Molly ilk kez ışığın açık olmasına izin vermiş olmayı diledi. Fazla bir şey göremiyordu, perdelerin arasından içeri süzülen veranda ışığında hareket eden sava   vücudu, terle parlayan teni ve gerilen kasları bir görünüp bir kayboluyordu. Molly, Lucas'ın tekrar tekrar içine girmesini b y lenmi  bir halde izledi. Bakı larını ondan alamayarak başını zevkle geriye atı ını, boynundaki kasların gerili ini doya doya izledi.

Sonra Lucas başını eğdi ve onu bakarken yakaladı.

“Molly.” Tek söylediği buydu; kısık, gergin bir sesle sadece adını fısıldadı. Yüzündeki ifade kendinden geçme ile şefkat arasında kalmıştı ve Molly’nin tekrar uçurumdan aşağı yuvarlanmasının nedeni, bu tamamen beklenmedik duygu olabilirdi.

Lucas hafif bir inilti çıkararak ağırlığını dirseklerine verdi ve elini genç kadının altına kaydırarak onu daha derinlere alabilmesi için kalçasını yukarı kaldırdı. Şimdi tüm vücudu her hareketiyle birlikte onunkini okşuyordu, bir zevk dalgası daha oluşmaya başladı. Nefes nefese kalan Molly, titremeye devam ederken ellerini Lucas’ın saçlarının arasına daldırdı ve genç adamın adını fısıldadı. Onun ağzını boğazında hissedebiliyordu, tüm o lezzetli kontrolü elden bırakıp kendini erotik duygulara kaptırırken vücudunun titrediğini hissedebiliyordu.

Sonunda kendilerine geldiklerinde, kanepenin önünde yerdediler. Lucas onu bedeninin sıcaklığına yaslıyor, kendine yakın tutuyordu. Molly onun yanına kıvrıldığında, kalbinin onunkiyile uyumlu bir şekilde kulağının altında attığını hissedebiliyordu.

Son bir titrek nefes verdi ve orada sessizce yattı, konuşabilecek durumda değildi. Lanet olsun, düşünebilecek durumda bile değildi. Gerçekten de biraz önce birbirlerini tamamen parçalara mı ayırmışlardı?

“Hemen hemen,” dedi Lucas boğuk bir sesle ve genç kadının yüksek sesle konuştuğunu fark etmesini sağladı.

Ah Tanrım.

Bir eli Molly’nin saçlarına dolanmıştı ve diğer eli de çıplak poposunun üzerinde duruyor, onu kendine sımsıkı bastırıyordu. İkisi de sıcacık ve terden sırılsıklamdı ama yine de Molly mutluktan başka bir şey hissedemiyordu.

Lucas’ın iri avcu kalçasından aşağıya kayarak bacağına doğru indi. “İyi misin?”

İyi miydi? Hızlıca bir değerlendirme yaptı. Bu hafta süpürüp süpürmediğini hatırlayamadığı yerde uzanıyorlardı. Yine de hayatı boyunca hiç bu kadar rahat –ya da doygun– hissetmemişti. Hareket *edemeyeceğinden* emin olduğu için hareket etmeye çalışmadı bile. Kasları tamamen tükenmiş gibiydi. Tek yapabildiği, yüzünü Lucas'ın boynuna bastırarak orada yatmaktı ama başını evet anlamında sallamayı başardı, çünkü soru karşısında savunmaya geçemeyecek kadar rahattı. Her nasılsa Lucas hâlâ çok lezzetli kokuyordu ve Molly, hiç düşünmeden, dudaklarını yumuşak bir öpücükle genç adamın tenine bastırdıktan sonra onu hafifçe yaladı.

Evet. Tadı da kokusu kadar güzeldi.

“Az önce beni bir lolipop gibi yaladın mı?” diye sordu Lucas, alçak ve tembel sesi mizah doluydu.

Molly cevap vermek yerine dişlerini ona geçirdi.

Lucas acıyla tıslayarak onu altına aldı ve elini saçlarının arasına geçirerek boynunu açığa çıkardı. Sonra onun iyiliğine karşılık vermek amacıyla boğazını ısırarak için başını eğdi.

Dudaklarıyla aşağıya inmeye devam ettiğinde, Molly bedenini ona doğru kaldırdı. “Yine mi?” diye mırıldandı, Lucas'ın saçlarına yapışarak.

“Ah, evet, yine.” Sonra onu kollarına alıp kolay ve atletik bir hareketle ayağa kalkarak şaşırmasını sağladı. “Bu kez,” dedi, “yatağına gidiyoruz. En yakın ışık nerede?”

Bu soru Molly'nin başının üstünden bir kova buzlu su dökülmesine neden oldu. “Neden?” diye sormayı başardı.

“Seni görmek istiyorum.”

Evet. Bu olmayacaktı. Lucas'ın kollarından kurtuldu ve körlemesine kıyafetlerini aradı. Parmakları bir kumaşa dokunduğunda kıyafeti alıp başının üzerinden geçirdi.

Giydiği şey kalçalarına kadar indi. Lucas'ın gömleği idi.

“Molly?”

Kahretsin. Lucas'ın ileri uzanmış kollarından geri çekildi. “Kımıldama, bir şeye takılıp kendine zarar vereceksin.” Duvarın yanına gidip düğmeye bastı, gözleri aydınlığa alışmaya çalışırken ani ışık karşısında bir baykuş gibi gözlerini kırıştırdı.

Lucas oturma odasının ortasında, mükemmel ve arsız bir şekilde, çıırılçılak duruyordu; ışığa çoktan uyum sağlamış –ve sanki evindeymiş– gibi görünüyordu. Öyle de olması gerekiyordu çünkü her şeyiyle mükemmeldi.

Ama Molly'nin neredeyse kalbini durduran, Lucas'ın yüzündeki ifadeydi. Basit bir şefkat. Hafif bir endişe.

Lucas ondan hoşlanıyordu.

Molly de ondan hoşlanıyordu. Hem de çok. Tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını hissediyordu ve bu korkutucuydu. Ayrıca hiç mantıklı gelmiyordu. Âşık olmak için her zaman huzurlu, rahat ve güvende hissetmeye ihtiyacı vardı.

Kendini rahat *ya da* huzurlu hissetmiyordu.

Güvenliğe gelince... Bedeninden bahsetmiyordu. Bedeni Lucas'ın yanında güvendedi. Onun elinde oyuncak oluyordu.

Ama beyni... Beyni bunun bir yere varacağını düşünmüyordu ve bu yüzden kendini güvende *hissetmiyordu*.

“Görünüşünü beğendim,” dedi Lucas, onu gömleğinin içinde görünce. Ona doğru bir adım attı. “Ama daha çok hoşuma giden bir şey var...”

Molly yine onun ulaşamayacağı bir yere çekildi. Lucas durdu ve başını yana eğdi. “Bir sorunumuz mu var?” diye sordu.

“Bizim bir sorunumuz yok,” dedi Molly ve sonra içini çekti. “Benim bir sorunum var.”

“Ve bu...”

Molly onun dışında her yere baktı. Tavana. Zemine. Az önce işi pişirdikleri kanepeye... Tanrım. O kanepeye bir daha asla aynı gözle bakamayacaktı.

“Molly.”

Molly gözlerini kapattı ve telefonunun titrediğini duyunca sıçradı. Bu kesinti için minnettar olarak telefonuna atladı.

Arayan babasıydı.

“Sharon gelmedi,” dedi babası.

Sharon onun evde –yarı zamanlı– bakım hemşiresiydi. Haftada iki gün geliyor ve onun için pişirdiği ya da yanında getirdiği akşam yemeği boyunca babasına eşlik ediyordu. Bu akşam Sharon’ın akşamıydı. Molly saate baktı. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Babası saatlerdir yalnızdı. “Sana akşam yemeği getireceğim,” dedi.

“Seni uyandırdım mı?”

Molly, Lucas’a bakmakta direndi. “Hayır.”

“Emin misin?” diye sordu babası. “Sesin nefes nefese. Her şey yolunda mı?”

Bu, hangi kısmından bahsettiklerine bağlıydı. Vücudu, özellikle de belirli kısımları, iyiden de öteydi. Daha yeni “Hallelujah” şarkısını söylemişti ve başka bir raunda hazırды. Fakat beyni... Beyni iyi olup olmadığından emin değildi. Ya da bir daha iyi olacağından. “İyiym baba. Ne yemek istersin?”

“Big Mac.”

“Artık onlardan yiyemezsin. Doktorun kolesterolünün hâlâ çok yüksek olduğunu söylüyor.”

“Her ikiniz de eğlence düşmanısınız.”

Evet. Hayattaki görevi buydu. Keyif kaçırmak. “Yarım saat içinde orada olurum.” Telefonu kapatıp Lucas’a döndü. “Gitmeliyim.” Elf kostümünü giymek için köyde çıkardığı pantolonu bulmaya çalışarak çantasını karıştırdı.

Molly iç çamaşırlarını aramaya gerek duymadan pantolonunu yukarı çekerken, Lucas beğeni dolu bir sesle, “Demek böyle geziyorsun,” diye mırıldandı.

Molly ona bakınca Lucas gülümsedi. “Bu bile tek başına yakın gelecekte güzel rüyalar görmemi sağlayacak.”

Onun seksle boğuklaşmış sesi için de aynısı geçerliydi. Molly botlarından birini alıp ayağına geçirirken neredeyse devrilecekti. Lucas onun adına yüzünü buruşturup bir adım yaklaştı ama Molly uzak durmasını işaret etti. “Ben iyiyim!” İkinci botu giyene kadar yerde oturdu, sonra da ayağa kalkıp terli yüzündeki saçlarını geriye çekti. Bir daire çizerek etrafında döndü, Lucas’ın daha önce omuzlarına sardığı ceketini bulup ona büyük gelen gömleğin üzerine giydi. Anahtarlarıyla çantasını alıp kapıya yöneldi.

“Molly.”

“Giderken kapıyı kilitle,” dedi ve arkasına bile bakmadan, korkak bir tavuk gibi gecenin içine koştu.

14. Bölüm

#ElfinYakınında

Yirmi dakika sonra Pacific Pier Binası'na geri dönen Lucas, aldığı her nefesle yüzünün önünde küçük beyaz bir bulut oluştu-rarak parke taşlı avludan geçti. Yaşlı Eddie ellerini ısıttığı ateşten başını kaldırıp ona baktı. "Soyuldun mu?"

Molly sayesinde ne gömleği ne de ceketi olan Lucas başını iki yana salladı. Dili donduğu ve meme uçları düşmek üzere olduğu için konuşamadı.

Eddie'nin asık suratında hafif bir gülümseme belirdi. "Aferin adamım."

Bardan ve arkadaşlarının alaylarından kaçınan Lucas, budala bir romantige dönüşüp dilek tutmaktan korkarak çeşmeye bir kez bile bakmadan yanından geçip gitti.

Dövme salonu geç saatlere kadar açıktı. Sadie oradaydı; bir kadının üzerine eğilmiş, omzu üzerinde çalışıyordu. Lucas'a baktı, onu şöyle bir incelediğinde dudaklarındaki küçük gülümseme biraz daha büyüdü.

Lucas içini çekerek merdivenleri çıktı ve sessiz, karanlık da-iresine girerek soyunduktan sonra uzuvlarını kurtarıp kurtaramayacağını görmek için sıcak bir duşa girdi. Daha sonra yatağına uzandı ve ellerini başının arkasına koyarak mevcut sorunlarını düşünmek için tavana baktı.

Birincisi, duvarlarının yıkılmasına izin vermişti.

İkincisi, Molly o yıkılmış duvarların arasından içeri girmiş ve kendini evindeymiş gibi hissetmişti.

Üçüncüsü ve en önemlisi, Molly bu gece kıcı tutuşmuş gibi ondan kaçmıştı.

Lucas onu hâlâ istiyordu. Bu da neydi böyle? Şimdiye kadar onu sisteminden çoktan atmış olmalıydı ama aksine, daha da derinlere almıştı. Bunun nedeni, Molly'nin onun erken geri çekilmeyeceğine pek güvenmiyormuş gibi parmaklarını omuzlarına geçirerek ona sıkıca tutunması mı yoksa kendini nasıl verdiği hakkında hiçbir fikri olmadan onu tüm kalbi ve ruhuyla öpmesi mi olduğunu bilmiyordu. Belki de ağzını onun üzerine koyduğunda ya da kendini onda tamamen kaybedecek kadar derinlerine gömüldüğünde çıkardığı o tatlı, seksi sesler de olabilirdi...

Evet, bu gece uyku yoktu. Yataktan çıktı ve pantolonunun cebindeki için yere eğildi.

Noel Baba'nın cüzdanı.

Molly iyiydi ama Lucas da öyleydi.

Bundan emin misin, diye sordu kafasının içinden bir ses. Çünkü sen hiçbir şey hissetmeden kalbini açmayı da başardı...

Ertesi sabah Lucas'ın doktor randevusu vardı ve mucize eseri işe geri dönüşü onaylandı. Lucas rahatlayarak işe gitti ama bir türlü odaklanamadı. Molly'yi ve tüm yaşananları düşünmeden edemiyordu. İş oraya götürmeyeceğine dair kendine söz vermişti ama yine de tam olarak bunu yapmıştı. Kendilerine hâkim olamayan aptal, azgın ergenler gibi onca yer arasında oturma odasının zemininde sevişmişlerdi.

Kendini her zaman kontrol edebilmişti. Her zaman.

Tamam, her zaman değil. Carrie öldükten sonra kontrolünü kaybetmişti. Sonra Josh'ı kaybettiğinde de kontrolü yitirmişti. Fakat yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştı. İşin sırrı neydi peki?

Çok sevmemekti.

Ya da hiç.

“Evet, kesinlikle başka bir gezegende.”

Lucas gözlerini kırptırdı ve yeniden, Caleb’in güvenlik sorunu yaşayan şirketlerinden biriyle ilgili Archer ve Caleb’la yaptığı toplantıya odaklandı. “Başka bir gezegende değilim,” dedi. “Tam buradayım.”

Onu görmezden gelen Caleb, Archer’a döndü. “Sence bir kadınla mı ilgili?”

“Yok ya,” dedi Archer. “Hiçbir kadının onu etkilemesine izin vermez. Tıpkı senin gibi.”

Caleb hafifçe gülümsedi. “Tencere dibin kara seninki ben-den kara.”

“Elle’le birlikteyim, değil mi?” diye sordu Archer.

“Tabii, şimdi,” dedi Caleb. “Ancak çok uzun bir süre boyunca ilişkilere veba gibi davrandın.”

Lucas gözlerini devirdi. “Bu duygularımızı tartışmak için yaptığımız bir toplantı mı yoksa çalışıyor muyuz?”

Caleb ona bir bakış attı. “Sen söyle.”

“Her neyse adamım, bir anlığına aklım gitti. Şimdi geri döndüm.”

“Geçen gece barda gördüğümüz esmer, değil mi?” diye sordu Caleb. “Çok ateşliydi.”

“Tırnakları kırmızı ve yeşile boyanmıştı,” dedi Archer. “Resmen yanıp sönüyorlardı. Bunu daha önce hiç görmemiştim.”

“Bir kadının ellerine bakıp hakkında çok şey öğrenebilirsin,” dedi Caleb. “Örneğin, elleri boynuna dolanmışsa muhtemelen sana kızmıştır.”

“Bardaki o esmer değil!” diye bağırdı Lucas. “Neden herkes aşk hayatımla bu kadar ilgileniyor?”

“Aşk hayatı dedi,” dedi Caleb, Archer’a.

“Duydum. Büyüleyici.”

Lucas başını salladı. “İkiniz de delisiniz. Esmerle görüşmüyorum.” En azından o esmerle...

Toplantıdan sonra işler çıkırından çıktı. Hunt Dedektiflik her zaman çeşitli davalar üzerinde çalışıyordu ve her nedense her şey bir anda zirveye çıkıp tüm ekibin kırk sekiz saat boyunca hiç ara vermeden çalışmasını gerektirdi.

Ortalık yatışınca, eski bir davayı çözmüş ve dört yıl önce karısını öldüren bir adamı tutuklamışlardı. Şehir senatosunda siyasi bir göreve aday olan bir adamın sadece birden fazla ilişkisi olmadığını, aynı zamanda çalıştığı bölgede yaşamadığını da kanıtlamışlardı ve bunun üzerine adamın yarıştan düşmesini sağlamışlardı. Bölgedeki büyük bir bira üreticisinin dolandırıldığına dair kanıtlar bulmuşlardı; dava on yedi tutuklamayla sonuçlanmış ve şirkete milyonlarca dolar tasarruf sağlamıştı.

Üçüncü gün, çok uzun bir gecenin ardından şafak sökerken ofise geri dönmüşlerdi. Archer hepsine eve gidip uyumaları talimatını vermişti ve Lucas bu emri memnuniyetle yerine getirmişti.

Birinin kapısını çalmasıyla uyandı. Aslında kapıyı kırmasıyla demek daha doğrudu. Lucas saate baktı. Akşam altı buçuktu. Onu uyandırdığı için kimi öldürmesi gerektiğini merak ederek kapıyı açtı ve uykulu gözlerle Molly’ye baktı. Evinde yarı çıplak bırakıldığından beri onu görmemişti.

İşyerinde giydiği ve Lucas’ın favorilerinden biri olan kıyafeti hâlâ üzerindeydi, kalçasının bir tarafında bağcığı olan, gece mavis, kruvaze bir elbiseydi. Kumaşının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama her zaman aklıyla alay ediyordu; çünkü kumaşı çok yumuşak görünüyordu, genç kadının tüm kıvrımlarını güzelce sarıyordu ve seks diye bağııyordu. Elbisesiyle uyumlu parlak topuklu ayakkabıları bilekten bağlıydı ve Lucas’ın tek düşü-

nebildiği, kalçasındaki o bağcığı çekiştirmekti. Elbise süzülerek yere düşerse onu sadece topuklu ayakkabılarıyla mı bırakırdı?

Molly yakındaki bir mağazaya ait birkaç torba ve yarısı yenmiş bir simit taşıyordu. “Cüzdanı istiyorum,” dedi.

“O simidi yiyecek misin?”

“Soruma cevap verecek misin?”

“Çok açım,” dedi Lucas ve karnını ovuşturdu. “Aslında açlıktan ölüyorum.”

Molly gözlerini devirdi ve elindeki simidi ona verdi.

Lucas ilk ısırtığını alırken inledi. “Hardalla çok daha iyi giderdi. Alışveriş mi yaptın?”

“Elle’le birlikte,” dedi Molly. “Noel alışverişi yapmaya çalışıyordum ama sonunda sadece yeni ayakkabılarla simit aldım.”

“Buna değer,” dedi Lucas son lokmayı ağzına tıkarken.

“Noel Baba’nın cüzdanı,” diye tekrarladı Molly ve ellerini genç adamın göğsüne koyarak onu geri itti. “O gece benim evimdeyken cüzdanı aldığını biliyorum. O zamandan beri çalışıyorsun ama ben onu istiyorum, Lucas. Cüzdanı ona geri vermeden önce adamın hangi adı kullandığını ve orada işe yarar başka bir şey olup olmadığını görmek istiyorum.”

“Ona geri mi vereceksin?”

“Ben hırsız değilim,” dedi Molly. “Cüzdana bu kadar uzun süre el koymak istemedim. Nerede o?” Evin içini inceledi.

Lucas onun ne gördüğünü biliyordu: Mutfak masası ve ıvır zıvır toplayıcı olarak kullanılan bir orta sehpa, büyük bir kanepa, kocaman bir televizyon, kapının yanında duran birkaç çift koşu ayakkabısı ve henüz çöpe atmadığı boş bir pizza kutusunun olduğu tam bir bekâr evi.

Elle’in kadrosunda binayı temiz ve düzenli tutmaktan sorumlu biri vardı. Lucas da ona dairesini temiz ve düzenli tutması için

para veriyordu ama kadın sadece iki haftada bir geliyordu ve o iki haftalık ziyaretler arasında, kendi evini temiz tutma konusunda pek de iyi değildi.

“Nerede?” diye sordu Molly, oturma odasının ortasına yürüyüp elleri belinde ona dönerek.

Elbisesinin eteği uçuşarak bacaklarına kondu. “Kabul etmek zorundayım,” dedi Lucas. “Kendini bu kadar dizginlemene şaşırdım. Üç gün oldu. Şimdiye dek beni köşeye sıkıştıracağını düşünmüştüm.” Onun dürüst olup olmayacağını merak ederek durakladı. “En azından evime zorla girip cüzdanı kendi başına arayacağını...”

Molly alt dudağını ısırды ve kendi kendine bir iç savaş yaşıyor-muş gibi göründü. Sonra derin bir of çekti. “Bunu yaptım zaten.”

“Affedersin?” diye sordu Lucas.

“Evini aramak için içeri girdim,” diye itiraf etti Molly ama bundan pek memnun görünmüyordu.

Lucas bunun nedenini biliyordu. “Ve...”

Molly ellerini havaya kaldırdı. “İçeri girdiğim an, gitmek için arkamı döndüm. Yapamadım, tamam mı? Eşyalarını karıştıramadım. Çok... Yanlış hissettirdi.” Gözlerini devirdi. “Ayrıca bir güvenlik kameran olduğunu fark ettim, bu yüzden şaşırmış gibi yapma. Ne yaptığımı ve ne yapmadığımı biliyordun.”

“Evet,” dedi Lucas gülümseyerek. “O on saniye boyunca vicdanla boğuşmanı izlemek, hafta boyunca en çok eğlendiğim şeydi.”

“Sen bir pisliksin. Cüzdan nerede?”

“Hâlâ bende. İçine bakmak için zamanım olmadı.”

“Benim vaktim var. Ver bana.”

“Vaktin yok,” dedi Lucas. “Archer’ın yerel FBI ile ortak çalıştığımız yeni proje yüzünden sana çok iş yüklediğini biliyorum.”

Molly içini çekerek başını salladı.

“Bana bir gün daha ver,” dedi Lucas. “Söz veriyorum onunla ilgileneneceğim.”

“Bulduğun her şeyi bana anlatacaksın.”

Üç parmağını havaya kaldırarak, “Her şeyi,” diye yemin etti Lucas.

Molly gözlerini devirdi. “Sen hiç izci olmadın ki.”

Doğru. Çok doğru.

Genç kadın başını iki yana sallayarak kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Kişisel bir mesele.”

“Bingo salonunda başka bir vardiyan mı var?”

“Hayır, bu gece baba görevindeyim. Görünüşe göre Noel köyünün iki gece daha bana ihtiyacı yok. Bayan Berkowitz ne kadar ilerleme kaydettiğimi konuşmak için uğradı ve ona söyleyecek pek bir şeyim yoktu. İlerleme kaydetmeye ihtiyacım var, Lucas.”

“İlerleme kaydediyorsun.”

“Bana öyle gelmiyor.”

“Ayrıntılı inceleme aşamasındasın,” dedi Lucas. “Doğru soruları soruyorsun ve tüm ipuçlarını takip ediyorsun. Bazen bu işler zaman alır.”

“Siz yaptığınızda öyle olmuyor,” dedi Molly.

Çoğunlukla bunun nedeni, alışılmadık yollara başvurmaya istekli oldukları içindi. Hunt’ta her zaman ahlaki açıdan doğru taraf için çalışıyorlardı. Ancak bu, her zaman yasalara harfi harfine uydukları anlamına gelmiyordu. Bazen... Gri alanlar olurdu. Lucas, o gri alanlarda çalışmak konusunda rahattı. Molly’nin aynı şeyi yapmasından rahatsız olunca bunun onu bir mağara adamı yaptığını fark etti.

Molly gözlerini devirdi ve gitmek için arkasını döndü. Lucas onun elini yakaladı. “Seninle gelmek istiyorum,” dedi. “Fakat beş dakikaya ihtiyacım var.”

“Neden?”

“Çünkü istiyorum. Olur mu?”

Molly ona sadece baktı, olup olmayacağından emin değil gibiydi. Bu nedenle Lucas, onsuz yaşayamayacağı bir şey gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

“İyi,” dedi Molly sonunda.

Lucas, ona teşekkür etmek için elini nazıkçe sıktı ve bedenlerinin birbirine değmesi için onu kendine çekti. Molly’nin farkındalık dalgasını hissedip hissetmediğine dair hiçbir fikri yoktu. Kahretsin, belki o ikisi için de yeterince hissediyordu ama genç kadının bakışlarıyla buluşana kadar bekledi. “Bekleyecek misin?” diye sordu sessizce.

Molly nefes nefeseydi. Evet, o da hissediyordu.

Ve evet, bekleyecekti.

Lucas iki dakikalık sıcak bir duş aldı, temiz giysiler giydi ve kafein almış olmayı diledi. Henüz markete gidemediği için kahvesi yoktu. Söz verilen beş dakika içinde oturma odasına geri döndüğünde Molly’yi annesinin kısa süre önce gönderdiği fotoğraf yığınına karıştırırken buldu.

Molly fotoğrafı ondan tarafa çevirdi ve kayakları üzerinde kamera otuz iki diş sırtan babasıyla beş yaşındaki halini gözler önüne serdi. Arka planda son derece zorlu görünen bir kayak pisti vardı.

“Squaw Valley,” dedi Lucas. “Siyah pistte ilk defa babamı aşağı kadar takip etmiştim. Teyzem, Sierra’da yaşıyor. Tatillerde dağlarda çok zaman geçirdik. Bu yıl da farklı olmayacak ama babam ocak ayına kadar İngiltere’de öğretmenlik yapacak. O

bir üniversite profesörü ve geçici olarak Oxford'a atandı. Babam dışında herkes orada olacak."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Molly özlemle. "Ben hiç kayak yapmadım."

"Seni götürürüm," dedi Lucas hiç düşünmeden. Bunda ciddi idi. Ona kayak yapmayı öğretmeyi çok isterdi.

Molly başını iki yana sallayarak belli belirsiz bir şekilde bacağına işaret etti ve Lucas'ın bunu unuttuğu için birinci sınıf bir plik gibi hissetmesine neden oldu.

"Üzgünüm," dedi sessizce. "Düşünmüyordum."

Molly, gözlerine tam olarak yansımayan bir gülümseme gönderdi. "Merak etme, unutmak kolay."

Lucas, onun yüzünü tutarak kendine yaklaştırdı. "Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmak kolay değil," dedi. "Bunu hatırlamanı istiyorum."

Genç kadın uzun bir süre ona baktı ve sonra ellerinden kurtuldu. "Gitme zamanı."

Arabasının arka koltuğunda harika kokan bir torba yiyecek vardı ve Lucas'ın midesi guruldadı.

Molly'nin dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Belki seninle paylaşabilir. Gerçekten güzelce sorarsan."

Lucas onun şaka yapıp yapmadığını bilmiyordu. On beş dakika sonra, Inner Sunset'te bir dubleksin önüne yanaştılar. "Joe'nun evi mi?" diye sordu.

"Binanın sahibi Joe," dedi Molly. "Babam ve benim için aldı. Ancak benim daha fazla bağımsızlığa ihtiyacım vardı, bu yüzden ben şu anki evimde, onlar da burada yaşıyor. Gerçi birlikte oturmuyorlar yoksa birbirlerini öldürürlerdi. Babam bir tarafta oturuyor, Joe da diğer tarafta. Bilmiyor muydun?"

Lucas ona baktı. O ve Joe, iş arkadaşları ne kadar yakınsa o kadar yakındılar, aynısı arkadaşlıkları için de geçerliydi; işte

birlikte çok zaman geçiriyorlardı ki bu neredeyse tüm zamanlarını birlikte geçirdikleri anlamına geliyordu. Ancak iş dışında birbirlerini nadiren görüyorlardı ki Lucas, adamın kız kardeşine şehvet duymaya başladığı için bu çok iyi olmuştu. Karşılıklı olarak tatmin edici bir sonuca vardıkları çıplaklıklarından bahsetmiyordu bile. “Joe özel hayatı konusunda epey ketum biri.”

“Evet, bunu nereden öğrendiğimi sanıyorsun?” dedi Molly keyifsiz bir kakhahayla.

Mahallede çoğunlukla işçi sınıfı oturuyordu. Evlerin tümü ilgi görmemişti ama bu dublekse sevgi gösterildiği kesindi. Yeni boya, biçilmiş çimler ve binanın her iki yanındaki saksılardan sarkan çiçekler...

Lucas arabadan inmeye yeltendi ama Molly elini onun koluna koydu. “Burada bekle.”

Lucas tek kaşını kaldırdı. “Annemin evinde yaptığın gibi mi?”

Genç kadın yüzünü buruşturdu. “Tamam, ben her şeye burnunu sokan meraklı biri gibi davrandım. Ancak sen de öylesin. Anlıyorum ama senin annen ve kız kardeşlerin, onlar...”

“Bu konuşmayı daha önce de yaptık,” dedi Lucas. “Onlar çılgın. Meraklı. İşgüzar...”

“Ve harikalar. Bu benim için bir şaka değil,” dedi Molly. “Bu benim hayatım.”

Aslında neredeyse hiç yapmadığı bir şey yaparak o hayatın bir kısmını görmesine izin veriyordu. Özel hayatının mahremiyetine ne kadar önem verdiğini bilen Lucas bundan... Onur duydu ve yüzündeki gülümsemenin silinmesine izin verdi. “Tamam, haklısın. Özür dilerim. Gerçekten burada beklememi istiyorsan beklerim ama babanla tanışmayı gerçekten çok isterim.”

Molly ona baktı.

Lucas cezbedici bir şekilde gülümsedi.

Gülümsemesine karşılık alamadı ama Lucas, onun bunu yapmak istediğini söyleyebilirdi. “Tamam,” dedi Molly kıkırdayarak. “Sadece bagajdaki elli kiloluk köpek mamasını taşımama yardım etmene ihtiyacım olduğu için geliyorsun.”

Lucas soru sormadı, sadece arabadan inip bagaja gitti ve kocaman mama torbasını omzuna aldı.

Molly tekrar ona baktı.

“Ne?” diye sordu Lucas.

“Bir şey yok. Sadece o kocaman torbayı bu kadar kolay kaldıracabiliyor olman çok sinir bozucu.”

“Sinir bozucu veeee...” diye sordu Lucas alaycı bir sesle.

“Rahatsız edici.”

“Seksi demek istedin sanırım, değil mi?”

Molly gözlerini devirerek onu güldürdü. En azından artık canı sıkkın görünmüyordu. Dubleksin sağ tarafındaki kaldırma çıktılar.

Kapıda şöyle bir tabela asılıydı:

DİKKAT: SATIŞ YAPMAK YASAK, İZİNSİZ GİRMEK YASAK
SİZİ SEVMİYORUM
SİZE OY VERMİYORUM
SİZDEN SATIN ALMIYORUM
ELEKTRİK SÜPÜRGESİNE İHTİYACIM YOK
SİLAHLIYIM VE CESETLERİ SAKLAMAKTAN BIKMAM

Lucas gülümsedi.

Molly iç çekerek döndü ve onu bir kenara çekerek köpek mamasını yere koymasını işaret etti. “Dinle,” dedi. “Gerçekten bilmen gereken birkaç şey var...”

Doldurulan bir pompalı tüfeğin sesiyle sözü kesildi.

Lucas tek bir hamlede onu arkasına itip silahını çekti.

“Hayır,” diye soludu Molly. Lucas’ın ellerinden kurtuldu ve onunla önkapı arasına girerek genç adamın yüzüne baktı. “Dur. Durumu daha da kötüleştireceksin. O sadece babam. Bir nevi onun... Selamlaması. *Baba*,” diye bağırdı önkapıya dönerek. “Benim.”

“Geç kaldın,” dedi huysuz bir erkek sesi.

“Biliyorum.”

“Hava karardı.”

“Bunu da biliyorum,” dedi Molly. “Ama bugün iş düşündüğümünden çok daha uzun sürdü. Joe’nun senin için astığı ışıkları yakmalıydın. Böylece daha iyi görebilirsin.”

“Şifre ne?”

Molly kapıya dört kez vurdu, durakladı, sonra bir kez daha vurdu.

Bir anda evin dışı beyaz, kırmızı ve yeşil sarkıt ışıklarla aydınlandı.

“Gördün mü?” dedi Molly. “Tam bir Noel havası yaratıyor, değil mi?”

“Aptalca bir elektrik israfından başka şey değil.”

Molly içini çekti. “Bizi içeri al, baba.”

“Silahlı adam kim?”

Molly boynunu çevirerek Lucas’a baktı ve silahını hâlâ elinde tuttuğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Elini sallayarak ona silahı bırakmasını işaret etti. Üzerlerine doğrultulmuş bir tüfek varken bunu yapmak Lucas’ın tüm benliğine aykırıydı ama silahı kılıfına koydu.

Babasına, “Yanımda... Bir iş arkadaşımı getirdim,” dedi Molly.

“Neden?”

Molly içini çekti. “Çünkü bir iş için bana yardım ediyor. Joe’nun ortağı Lucas Knight. Baba, hava çok soğuk. Bizi içeri al.”

Dört adet kilidin açılma sesi geldi. Sonra bir duraklama oldu. Ardından bir sürgü çekildi.

Molly kapıyı açıp kafasını eve sokmadan önce son sürgünün de açılmasını bekledi. Etrafına baktı ve anlaşılmaz bir ifadeyle Lucas’a döndü. Yüzündeki korku değildi... Huzursuzluktu.

Genç adam ona güven vereceğini umduğu bir gülümsemeyle baktı ve onu içeri yönlendirdi. Evin içi küçük ama temizdi. Buradaki tek Noel süsü şöminenin üzerindeki çelenk ve sehpanın üzerinde duran altmış santim boyundaki canlı bir Noel ağacıydı. Ahşap zemin üzerinde ne kilim ne de halı vardı, eşya kalabalığı olmayan ev geniş ve açık alanlardan oluşuyordu.

Lucas asker tişörtüyle siyah boxer giyen ve bacaklarının üzerinde tüfek tutan tekerlekli sandalyedeki adamı görünce bunun nedenini anladı.

“Baba,” dedi Molly, adamın yanına yürüyerek. Sonra eğilip çenesini öptü. “Bunu daha önce de konuştuk. Gün içinde pantolon giymen gerekiyor.”

“Akşam oldu,” dedi adam, bakışlarını Lucas’tan hiç ayırmadan.

Kocaman, sarı bir Labrador cinsi köpek köşede duran yatağından kalktı. Gerinip esnedi.

“Bekçilik yapmakta gerçekten çok iyisin, Buddy,” dedi Molly’nin babası.

“Baba, Buddy bir bekçi köpeği değil, senin duygusal destek köpeğin.” Molly dizlerinin üstüne çökerek kollarını uzattı ve köpek birkaç öpücük ve kucaklama almak için doğruca onu bekleyen kolların arasına yürüdü. “Nasılmış benim güzel oğlum?” diye sordu Molly yumuşak bir sesle, köpeğin kürkünü okşayarak. “Nasılmış benim oğlum?”

Buddy yüzündeki gülümsemeyle ona biraz daha yaklaştı.

Lucas köpekleri severdi ve köpekler de onu severdi ama daha önce hiçbirini kıskanmamıştı.

“Baba, bu Lucas,” dedi Molly. “Lucas, bu benim babam Alan. Buradaki koca adam da Buddy. Kendisi ayrıca Hayır-Hayır-Hayır, Kes-Şunu, Sakın-Yapayım-Deme ya da Yere-Yat olarak da bilinir.”

Lucas, Molly’nin babasını başını sallayarak selamladı ve elini uzattı.

Adam, Lucas’ın uzattığı eline baktı, sonra tekerlekli sandalyesini çevirdi ve ona arkasını dönerek Molly’ye baktı. “Yemekte ne var?”

Tamam o zaman. Genç adam kocaman salyalı bir öpücükle onu çok daha coşkulu bir şekilde karşılayan Buddy’nin önünde çömeldi. Lucas onu okşamaya başladığında, köpek karnının okşanması için kendini yere bıraktı. Evet, gerçek bir katil köpekti.

Molly, “Nazik olmadığın sürece *hiçbir şey*,” dedi babasına.

Babası homurdandı ama Lucas’a döndü ve elini pek de dost canlısı olmayan bir şekilde uzattı. Hey, en azından tüfeği eline almamıştı.

Lucas uzatılan eli sıktı. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi ki bu da bir başka homurtuya neden oldu.

“Baba,” dedi Molly.

“Aman iyi. Sanırım sonuncusu gibi korkup kaçmadığı için puan da kazanıyor.”

“Bu hiç adil değil,” dedi Molly. “Tim’i buraya getirdiğimde verandada tüfeğini temizliyordun. Tüfeği sürekli havaya kaldırıp mevzi alıyordun. Onun yerinde olsam ben de korkup kaçardım.”

“Tim tam bir çıtkırıldımdı.”

Lucas, Tim’in kim olduğunu öğrenmek istedi ama Molly mutfağa gitti ve yanında getirdiği yiyecekleri çıkarmaya başladı. “Bugün ilaçlarını aldın mı?” diye seslendi.

Babası omuz silkti ve Molly yaptığı işe ara vererek ellerini beline koydu, sonra bir çekmecenin yanına gidip onu açtı. “Haftalık hap kutun nerede?”

“Banyoda.”

“Git al.”

Babası odadan çıktı.

Molly, Lucas’a baktı. “Korkup kaçmadığın için teşekkürler.”

“Tim kim?” diye sordu Lucas.

Molly gözlerini devirdi. “Hiç kimse.”

“Çıtkırıldım olan erkek arkadaşındı,” dedi babası odaya girerken. Lucas onun silahını bıraktığını görmekten mutlu oldu. “Sonunda aklı başına geldi ve onu terk etti.”

“Bu doğru değil,” dedi Molly, masayı hazırlarken onlara arkasını döndü. “Onun aklı başına geldi ve o beni terk etti.”

Lucas’ın bakışları utanmış görünme nezaketini gösteren Alan’a kaydı ama adam çabucak toparlandı. “Kadınının babasının gözlerine bakacak kadar erkek olmayan bir adam, evlenecek kadar erkek de değildir.”

Molly, “Bunu her ne kadar çocukça davranışlarına bağlamak istesem de,” derken hâlâ onlara bakmıyordu. “Beni senin yüzünden değil, *benim* yüzümden terk etti.”

Sesinde geçmişten gelen bir acı vardı ve vücut dili utanmış gibi kapalıydı. Lucas ona doğru yürümeye başladı ama Alan durması için elini uzattı. “Bu onu çıtkırıldımlığın ötesinde götürüp bir pislik yapar,” dedi kızına. “Onun işini bitirmemi ister misin?”

Molly güldü. “Baba, yıllar önceydi, bunu biliyorsun.”

Babası onun güldüğünü görünce rahatladı. “Eh, teklifim hâlâ geçerli,” dedi. “Sadece bana haber ver. Aynı şey bunun için de geçerli,” dedi, çenesiyle Lucas’ı işaret ederek.

“Sana söyledim, o sadece bir iş arkadaşı.”

Babası, Lucas’ın gözlerinin içine baktı. “Bunu yemezler, tatlım.”

Molly ikisini de görmezden geldi, yemeğe başlamak için masaya oturdu. “Bunların hepsini kendi başıma yiyebilecek kadar açım, bu yüzden sizin yerinizde olsam hemen başladım.”

Bu, babasının dikkatini çekmişti. Masaya yanaştı ve tabağını doldurmaya başlamadan önce telefonunu Molly’nin kucağına bıraktı. “Bozuldu,” dedi. “Belleğimin tükendiğini söylüyor.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” Molly telefonu alıp incelemeye başladı. “Ah. Sorunu buldum.”

“Bulacağını biliyordum.” Babası, Lucas’a baktı. “Ailemizdeki en zeki kişi o.”

Lucas gülümsedi. Adam sert ve zor biriydi ama kızına karşı zaafı olduğu açıktı.

Şaşırtıcı bir şekilde Lucas’ın da zaafı vardı.

Molly telefonu kaldırıp albümü açtı. “Burada Buddy’nin yaklaşık on üç bin fotoğrafı var.”

“Fotoğrafının çekilmesini seviyor.”

“Baba, köpeğinin on üç bin fotoğrafına ihtiyacın yok. Birkaç yüz tanesi hariç hepsini sil.”

Babası homurdandı ve Buddy’ye masanın altından birkaç parça yiyecek attı.

Molly içini çekti. “Onu böyle beslememelisin de.”

“Ne, hazır yemek seviyor. Hey, Buddy seyahat edebilir mi? Mesela uçakla?”

“Neden?” diye sordu Molly şüpheyle. “Sen uçaklardan nefret edersin ve bildiğim kadarıyla son görevinden döndüğünden bu yana uçağa binmedin.”

Babası omuz silkti. “Şu anda burası çok soğuk. Sıcak bir yere gitmeyi düşünüyordum.”

“Mesela?”

“İssiz bir ada gibi.”

“O zaman kime bağıracaksın?” diye sordu Molly.

Babası kısık bir kahkaha attı. “İyi tespit. Sınırsız köpek ve pizayla dolu sıradan bir adaya ne dersin? Hadi, bundan daha iyisini bul. Bekliyorum.”

Molly başını iki yana salladı ama gözleri yumuşamıştı ve dudakları yukarı kıvrılmıştı. Babasını çok sevdiği ve bu duygunun karşılıklı olduğu son derece belliydi. Babasıyla ilgilenmenin zorluğunu da pek umursuyormuş gibi görünmüyordu ki Lucas, bunu çok uzun zamandır, birinin onunla ilgilenmesi gerektiği zamanlardan beri yaptığını biliyordu.

Lucas, yemeklerini bitirdiklerinde Molly’nin masayı toplamasına yardım etti. O sırada Molly çantasını kaptı. “Geç oluyor ve bizim işimiz var.”

“Hı-hı. Erkek arkadaşın olmadığını sanıyordum,” dedi babası, tüfeğinin hâlâ kucağında olmasını dilediğini söylercesine gözlerini Lucas’a dikti.

“Değil zaten,” dedi Molly. “Bir işte birlikte çalışıyoruz ki bunu Joe’ya söyleyemezsin.”

“Neden?”

“Çünkü senden güzellikle rica ettim.”

Babasının gözleri kısıldı.

“Söylersen,” dedi Molly, “sana sahip olmaman gereken o Küba purolarını getirmeye son veririm.”

“Bu akşam burada bile değildin,” dedi Alan.

Molly, babasını kucakladı ve ona bir veda öpücüğü verdi. “Sen benim favorimsin,” diye fısıldadı.

Alan, “Sen de benim,” diye o kadar hızlı bir şekilde fısıldadı ki Lucas bunun rutinlerinin bir parçası olduğunu anladı.

Molly gülerek ortamı aydınlattı. “Aynı şeyi Joe’ya da söylüyorsun, değil mi?”

Babası sadece gülümsedi.

Molly tekrar yola çıktıklarında Lucas’a baktı. “Çok sessizsin. İyi misin?”

Lucas düşüncelerinde kaybolmuştu. Suçluluk hissediyordu. Archer ve Joe istediği için yani iş bahanesiyle onunla birlikte olmaktan nefret ediyordu. Çünkü gerçek şuydu ki her şeye rağmen bu işin içindeydi ve şimdi yeni bir unsur vardı. Molly’nin bu davayı çözmesini ve hak ettiği yere gelmesine izin vermeleri için patronuyla erkek kardeşine kendini kanıtlamasını istiyordu. Molly zekiymi, eğlenceliydi, seksiydi ve konuşulması kolay biriydi. Lucas ondan çok hoşlanıyordu.

Ve bunun ne zaman olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Yarım saat sonra Pacific Pier Binası’na geri döndüler. Lucas, “Yukarı gel,” dediğinde Molly konsolun üzerinden sessizce ona baktı. Düşünüyordu.

Lucas, oyu kendi lehine çevirmek için eğildi ve başının arkasını tutarak genç kadını öptü.

Geri çekildiğinde, Molly sersemlemiş ve nefes nefese görünüyordu. Genç adam da ondan daha iyi değildi. “Yukarı gel,” dedi tekrar.

“Belki.” Molly parmağını ona doğrulttu. “Fakat detaylı düşünmek yok.”

“Molly,” dedi Lucas boğuk bir kahkahayla. “Sen kollarımdayken hiç düşünemiyorum ki.”

Molly ona bir süre daha baktı. “Işık da yok.”

Genç adam tereddüt edince Molly geri çekildi. “Ciddiyim,” dedi.

Lucas uzanıp parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. “Ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü göstermem için bana

on dakika vermeye ne dersin, sonrasında hâlâ ışıkların sönmesini istiyorsan...”

“İstiyorum.”

“Tamam,” dedi Lucas hemen. “Braille* alfabesini kullanırsız o zaman.”

“Bir şey daha. Konuşmak da yok.”

“Seks esnasındaki edepsiz konuşmalara ne dersin?” diye sordu Lucas. “O sayılmaz, değil mi?”

Genç kadın gülererek onu şaşırttı ve yüreğini ferahlattı.

“Edepsiz konuşmalara izin verilir,” dedi Molly ve... Tam o anda, oracıkta, Lucas âşık oldu.

* Görme engelli insanların okuyup yazması için kullanılan bir alfabe. (ç. n.)

15. Bölüm

#Benliyyim

Lucas ertesi sabah yalnız uyanınca buna hiç şaşırmadı. Molly ertesi gün durumlarına pek düşkün görünmüyordu.

Ki bu paylaştıkları bir duyguydu.

Lucas ofise vardığında, Molly ile Archer bir toplantıdaydı. Masasına geçtiğinde, dizüstü bilgisayarının yanında duran cüzdana baktı. Cüzdandaki kimliği kapsamlı bir şekilde araştırmıştı. Noel Baba'nın asıl ismi Nick Russolini'ydi ama Nicolas King'i kullanıyordu ki bunu zaten biliyorlardı. Cüzdanda sadece altmış dolarlık nakit, bir ehliyet ve bir Domino's pizza kartı vardı.

Yaşlı kadınlardan çaldığına dair imzalı bir itiraf yoktu.

Ama araştırmasını derinleştiren Lucas, adamın FBI'a bile kök söktürecek kadar farklı kimliğe sahip olduğunu keşfetti. Başını iki yana salladı ve herhangi bir çakışma olup olmadığını görmek için takma adlarını aynı anda aratmayı planlayarak yeni bir ekran açtı. Ancak parmakları uzun zamandır yapmaktan kaçındığı bir şeyi yaptı. Onun yerine, Molly Malone yazdı.

Ara tuşuna basarsa Molly'le ilgili her konuda hızlandırılmış bir eğitim alacağını biliyordu. Geçmişte yaşadıkları da dahil olmak üzere ona söylemek istediklerinden çok daha fazlasını bilmek istiyordu.

Aklı, yatağında uyuyan Molly'ye sarılarak uzandığı dün geceye geri döndü; tatmin olmuş vücudu hareketsizdi. Lucas, göğüslerinin yumuşak sıcaklığını göğsünde hissedebiliyordu, elinin nazik dokunuşunu yanağında, sakalını okşarken... Onunla bu şekilde birlikte olmanın; genç kadının ona, bedenine ve ruhuna dokunuşunun hatırasından daha çok değer verdiği pek bir şey yoktu.

Molly, ofisinin önünden geçerken hem sıcak hem de ihtiyatlı bakışlarıyla onunkilerle karşılaştığında, Lucas parmağını tuşun üzerinde tutarak hâlâ ekranda onun ismine bakıyordu. Molly bu durum konusunda rahat değildi, henüz.

Lucas, onun gözlerine baktığı an biliyordu. Ara tuşuna asla basamazdı. Molly ne yaşamış olursa olsun, kendini iyi ve hazır hissettiği anda ona söyleyecekti.

Ve Lucas bunu beklemeye hazırды.

Molly bir şey söylemek için ağzını açtı ama Joe odaya girdi ve masanın üzerine bıraktığı dosyayı aldı. Molly söylemek üzere olduğu şey her ne ise bunu kendine sakladı.

Joe, gözlerini kısarak Molly'ye baktı. "Sende bir değişiklik var. Saçını mı yaptırdın?"

Molly bir elini saçlarına götürerek ona kaşlarını çatı. "Hayır."

Joe başını eğdi. "Yeni elbise mi aldın?"

"Hayır!" Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece... İyi hissediyorum. Bu çok mu olanaksız?"

"Evet," dedi Lucas ve Joe aynı anda.

Molly gözlerini devirdi ve Joe'nun yanından geçmeye çalıştı ama abisi onu durdurdu ve yüzüne bakmak için hafifçe eğildi. Sonra yüzündeki gülümseme soldu. "Kim o?"

"Affedersin?"

"Belli ki sen..." Joe yüzünü buruşturdu. "Sevişmişsin. Kim o herif?"

Molly onu itekledi. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

“Adamı iyice araştırdın mı?” diye sordu Joe.

Genç kadın başını iki yana salladı. “Bu konuşmayı yapmayacağız.”

“Araştırmadın,” dedi Joe, şok olmuş bir sesle. “Kim bu herif?”

Lucas onu bu soruya cevap vermekten kurtarmak için ayağa kalktı. “Gitmemiz gerek,” dedi Joe’ya. “Bu sabah yeni müşterileri-mizle buluşuyoruz, değil mi? Archer bu sabah bizi ofislerinde beklediklerini söyledi. Sen bize dosyayı okurken arabayı ben kullanırım.”

Joe ne yerinden kıpırdadı ne de bakışlarını Molly’den ayırdı. “Yine şu buluşma uygulamalarından birini kullanmıyorsun, değil mi? Oradan çıktığın adamların hepsi aptaldı.”

Molly kapıya döndü. “Hayatımdaki tek aptal sensin, Joe.”

“Ah, *ne kadar da* olgunca,” dedi abisi, ama Molly kapıyı arkasından çoktan kapatmıştı.

Joe, Lucas’a baktı. “Onun sorunu ne?”

“Buluşma uygulamalarını mı kullanıyor?”

Joe başını salladı. “Artık değil. Profiline girdim ve Altın Kızlar’dan birinin fotoğrafını kullanarak yaşını yetmiş beş olarak değiştirdim. Motorlu scooter’ı ile yavaş gezintiler yapmayı ve uyku huzursuzluğa neden olduğu için güneşin doğuşunu izlerken Metamucil içmeyi sevdiğini yazdım. Bunun her şeyi yoluna soktuğundan eminim.”

Lucas, Molly’nin çevrimiçi randevulara çıkma fikrinden en az Joe kadar hoşlanmamıştı. Gerçek şuydu ki aslında onun herhangi bir randevuya çıkma fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Bunu, onun için *tek* olmak istediği gerçeğini, yeni yeni kabullenmeye başlamıştı.

Bunu onun erkek kardeşine ve kendi ortağına söylemek şöyle dursun, Molly’ye bile yüksek sesle itiraf etmeye hazır değildi. Ama Joe’nun onun seçeneklerini elinden almasından da hoşlanmamıştı. Bunu kimse yapmamalıydı. “Kendi başının çaresine bakabilir,” dedi. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum ama...” Joe derin bir soluk verdi. “O benim küçük kız kardeşim. Ona her zaman göz kulak oldum. Bırakması kolay bir alışkanlık değil.”

“Molly akıllı ve güçlü, üstelik sağduyulu. Onu biraz rahat bırak, adamım. İnternet profilleriyle aptal oyunlar oynamak yerine ona güven.”

Joe bunu bir an düşündü. “Evet, haklısın. Profilleri unut. Sadece kiminle görüştüğünü öğrenip adamı kontrol etmek için programlarımızı kullanabilirim.”

“Kötü fikir,” dedi Lucas. “Gerçekten çok kötü.”

“Neden?”

“Çünkü öğrenirse seni öldürür.” Gerçi Joe, Lucas’ı öldürmeden önce Molly abisini öldürebilirdi...

Joe bir nefes verdi. “Lanet olsun. Muhtemelen haklısın. Neden muhtemelen haklısın?”

“Çünkü senden daha zekiyim.”

Joe onu şakacı bir tavırla itti. Lucas duvara çarptığında, Molly koridordaki masasından onlara bağırdı. “Ringdeymiş gibi davranmayı bırakın! Duvarıma son kez delik açtığınızda, Archer tamir faturasını size ödetmişti. Duvara çarpmak yerine neden birbirinize yumruk atmıyorsunuz?”

Lucas doğruldu ve elini Joe’nun boynuna dolayarak yumruğunu sertçe başına sürttü. “Ona üzgün olduğunu söyle.”

“Hayır.”

Lucas tutuşunu sıkılaştırdı ve Joe, “Üzgünüm!” diye bağırdı. Sonra Lucas’ın ellerinden kurtularak ona baktı. “Senin sorunun ne?”

“Hiçbir şey.”

“Zırva,” dedi Joe. “Çok sessizdin, başka bir gezegende gibiydin. Ve şimdi, seni neredeyse duvara yapıştırmama izin verdin. Senin... Dikkatin dağınık.”

“Ben iyiyim.”

Arkadaşı ona endişeyle bakınca Lucas içini çekti. “Gerçekten iyiyim,” dedi.

Joe’nun bu laflara karnı toktu ama en azından zorlamaması gerektiğini biliyordu.

Hem de Lucas’ın kendisi için söyleyebileceğinden çok daha fazla... Joe’ya Molly hakkında ne hissettiğini söylemediği için biraz tedirgin hissediyordu ama lanet olsun, bunu kendine bile zar zor açıklayabiliyordu. Carrie öldükten sonra, hiçbir zaman Molly kadar savunmasız biriyle ilişkiye girmemişti ve bunu onun yetenekleriyle ilgili bir yorum olarak söylemiyordu. Aslında olumlu bir özellik olarak gördüğü duygusal savunmasızlıktan bahsediyordu. Sadece kendisi o kadar uzun zamandır duygusal açıdan yoksundu ki onu incitmemek için uzak durmuştu. Belki birkaç yıl önce onunla bir ya da iki kez yatabilirdi, hem de hiç pişmanlık duymadan. Kısa bir zaman öncesine kadar, Molly bu işin hiçbir yere varmadığını anlayıp kıcına tekme basana kadar da onunla yatabilirdi.

Peki, şimdi ne yaptığını sanıyordu?

Kendini riske atıyordu.

Bilerek.

Kalbiyle ruhunu açıyordu ve bu çok korkutucuydu. Hayat devam ettikçe kişisel hedeflerin değişebileceğini kabul etmişti ama yine de iliklerine kadar kuşkucuydu ve insanların gerçekten değişebileceğine inandığından emin değildi. Lucas birçok şey olmuştu. Serseri bir çocuk, canı sıkılan bir öğrenci, bir erkek kardeş, bir oğul, bir erkek arkadaş, bir nişanlı, bir narkotik ajanı, bir dedektif. İkisi dışında hepsinde çok iyi olmuştu.

Ama erkek arkadaş ve nişanlı olma konusunda çok berbattı.

Lucas değişmiş miydi? Öyle olduğunu düşünmek isterdi. Yine de Molly’le bir ilişkiye gözleri açık bir şekilde balıklama

dalana kadar kesin bir şey söyleyemezdi ki bırakın böyle bir şeyi nasıl yapacağını bilmeyi, Molly'nin bu konuda ne hissettiğinden bile emin değildi.

Molly onda ne görüyordu? Ondan ne bekliyordu? Tüm bunları ona sorması gerektiğini biliyordu ama bunu sabırsızlıkla beklediğini de söyleyemezdi. *Kendisinin ondan ne istediğine gelince...* Mümkün olduğu sürece bedeninin sunduğu koşulsuz kabulü beklediğini söylemek isterdi ama çok daha fazlasını aradığından şüpheleniyordu. Kalbi, beyninin ona istememesi gerektiğini söylediği bir şeyi istiyordu.

Bir ruh eşi.

Ve... Şimdi endişeleniyordu ama duygusal mesafesini koruyarak Molly'le oynadığı bu oyunun inkâr aşamasını çoktan geçmişti. O bile yenilgiyi ne zaman kabullenmesi gerektiğini biliyordu. Molly onun için kimsenin olmadığı kadar çok önemliydi.

Joe ona bakıyordu ve pek de mutlu görünmüyordu. "İyi olmasan bana söylerdin, değil mi? Bir sorunun olsaydı?"

"Elbette," diye yalan söyledi Lucas. Çünkü hislerini Molly'den başka kimseye açıklamaya çalışmayacaktı. Bunun düşüncesi bile ürkütücüydü. Bir yanı eninde sonunda Joe'ya da söylemek zorunda kalacağını biliyordu. Bunu biliyordu.

Bundan nefret ediyordu.

Sonraki birkaç saat rapor yazmakla geçti ve sonunda Lucas aklıktan ölmek üzereyken personel odasına gitti.

Caleb'in asistanlarından biri az önce teşekkür hediyesi olarak Tayland yemeği getirmişti. Hunt Dedektiflik, Caleb'in holdingi için çok iş yapıyordu. Geçen hafta, Caleb'in yeni binalarından birinde çalışan bir taşeronun rüşvet aldığını keşfetmişlerdi. Mahkemede ilerlemek için gereken kanıtları sağlamışlardı.

Caleb anlaşılır bir biçimde minnettar hissediyordu.

Lucas da yemek için minnettar hissediyordu. Odaya tam zamanında varmıştı. Herkes birbirine sokulmuş, tabağına yemek dolduruyordu. Kendi tabağını doldurduğunda, oturacak tek yer Molly'nin hemen yanındaydı. Yanma otururken Molly ona baktı. Lucas gülümsedi.

O gülümsemedi.

Peki öyleyse. Bir sürü orgazm paylaşmışlardı ama henüz arkadaş değillerdi. Bunu bilmek güzeldi.

Archer içeri girdi ve hiçbir girizgâh yapmadan toplantıyı başlatarak mevcut vakalarını gözden geçirme sırası gelen çeşitli ekip üyelerine işaret etti. Lucas ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarını açtı ve donup kaldı. Açık sekmede özel arama programlarından biri duruyordu ve Molly'nin adı hâlâ orada yazıyordu. Ekranı hızlıca yana kaydırdı ve Molly'ye bakmadan mevcut vakasını odaya sundu.

Kısa bir süre sonra toplantı bitti ve herkes dışarı çıktı. Molly ayağa kalktı, ellerini beline koyarak ona döndü. Konuşmadı. Zaten buna gerek de yoktu, kulaklarından duman çıkıyordu.

"Tamam," dedi Lucas. "Kötü görüldüğünü biliyorum ama arama tuşuna basmadım."

"Sana inanmam mı gerekiyor?"

Lucas ayağa kalkıp bakışlarına karşılık verdi. "Evet." Ondan bir tepki bekledi ama Molly pek bir şey belli etmiyordu. Dürüstlüğüne ölçmeye çalışıyormuş gibi dikkatli gözlerle ona bakıyordu.

Yeterince adildi. "Aziz Nick hakkında bir şey buldum," dedi Lucas sessizce. "Dosyayı sana e-postayla gönderdim."

"Gönderdin mi?" diye sordu Molly, onu rahatsız eden bir şaşkınlıkla.

"Evet. Gönderdim. Ortağız, hatırladın mı? İncelenmesi gereken bir sürü takma adı var."

Artık baş başaydılar ve toplantı odasındaki hava etraflarında çatırdıyor gibiydi. Lucas onu bilmiyordu ama şu an tek düşünebildiği, dün gece bu kadar yakinken birbirlerine neler yaptıklarıydı. O da bunları düşünüyor muydu? Karanlıkta birbirlerini nasıl soyduklarını ve gecenin uzun saatlerini erotik duygulara kilitlenmiş bir halde nasıl geçirdiklerini... Molly edepsiz konuşmaların üstesinden gelmişti. Fena halde. Lucas hatırlayınca gülümsedi.

Molly'nin bakışları onun ağzına kaydı ve genç adam biliyordu, ah evet, onun da aynı şeyi düşündüğünü çok iyi biliyordu. Molly dudaklarını ıslattı ve Lucas'ın lanet olası bir toplantı odasında ısınmaması gereken yerlerini ısıtan küçük bir iç çekti. "Molly."

Molly gözlerini kapadı ve öpölmek istiyormuş gibi yüzünü yukarı kaldırdı. Lucas bunu bir sonraki nefesinden çok daha fazla istiyordu. Bir elini genç kadının beline koyup öne eğildi ve...

Joe odaya girdi.

Molly birkaç adım geriye sıçrayıp kardeşine döndü. "Neden *sürekli* gizlice yanıma yaklaşıyorsun? Tanrım, lanet olası bir zil tak, tamam mı?"

Joe ona tuhaf bir bakış attı ve hâlâ büyük toplantı masasında duran ceptelefonunu işaret etti. "Unutmuşum." Kız kardeşine yarım bir gülümseme gönderdi. "Biliyorum, biliyorum, boynuma bağlı olmasaydı kafamı da unutturdum, değil mi?" Gülümsemesi soldu ve bakışları Lucas ile Molly arasında gidip geldi. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Molly çabucak.

Lucas başını iki yana salladı. Hayır, burada yanlış bir şey yoktu, görülecek bir şey yoktu...

Archer açık kutudan bir çörek almak için geri geldi. "Neredeyse tatlıyı unuttuyordum." Lucas'a ve ardından Molly'ye baktı. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye tekrarladı Molly.

Lucas soruyu pas geçti.

Archer, Joe'dan daha fazla ikna olmuş görünmüyordu ki bu da ortadan toz olup gitme zamanının geldiğini gösteriyordu. Lucas dizüstü bilgisayarını aldı ve Joe'ya başını salladı. "Bana bir öpücük ver." Kahretsin. Siktir. Lanet olsun. "rek demek istedim." Tanrım, çok aptaldı. "Bana bir çörek ver."

Joe, içlerinden biri aklını kaçırmış gibi ona baktı.

Archer'ın bakışlarında en ufak bir şaşkınlık yoktu. Muhtemelen çoğu insanın korkarak kaçmasına neden olacak boş, donuk bir bakıştı.

Lucas çoğu insan değildi ve kolayca sinmez ya da korkmazdı. Ancak hayalarının hafıf gerildiğini kabul edebilirdi ki bunu iyi anlamda söylemiyordu. Hızlı bir bakış attığında yanaklarının kızardığını gördüğü Molly dışında herkesi görmezden gelerek kendisine bir çörek kaptı ve bir an düşündükten sonra durakladı. Çünkü bugün kesinlikle iki çörek gereken türde bir gün olacaktı. Sonra arkasını döndü –aslında hem Archer'ın hem de Joe'nun mükemmel nişancılar olması yüzünden bu büyük bir riskti– ve odadan ıktı.

Molly günün sonunda kafasını dizüstü bilgisayarından kaldırdığında çoğu kişi işten ayrılmıştı. Hunt'la ilgili işlerini bitirdikten sonra Lucas'ın ona gönderdiği dosyaya geçmişti. Sırtı ağrıyarak ayağa kalktı ve bacağının kendine gelmesini bekleyerek gerindi. Tamamen doğrulanabildiğinde, ofisi kapatmak için etrafta dolaştı ve Lucas'ı ofisinde dizüstü bilgisayarına bakarken buldu.

"Ah," dedi şaşkınlıkla, onun açık kapısının önünde durarak. "Işıkları kapatmak üzereydim. Hâlâ burada ne yapıyorsun? Bu sabah beşte geldin."

"Ben de sana aynısını sorabilirim," dedi Lucas ve ayağa kalktı. Tıpkı onun gibi gerinerek omuzlarını oynattı. Bu esnada tişörtü

hafifçe yukarı sıyrıldı ve Molly'ye kaya gibi sert karın kaslarının bir manzarasını sundu. Molly kendini çok iyi tanıdığı için gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı. Tehlike işaretlerini biliyordu. Şimdi ona bu kadar yaklaşmışken tüm vücudu yumuşamıştı ve her yeri... Karıncalanıyordu.

Birlikte geçirdikleri gecelerin anıları yüzündendi. Üzerinde, derinlerinde hareket ederek onu çok uzun zamandır gitmediği yerlere götürürken fısıldayan boğuk sesi hâlâ kulaklarındaydı. Bir de onu ikinci kez uçurumun kenarına götürdüğünde çınlayan seksi, muzaffer kahkahasının sesi...

Dürüst olması gerekirse paylaştıkları, fiziksel yakınlıktan çok daha fazlasıydı. Onun güvenliğinden endişe duyduğunda gözlerinde beliren bakıştan belli oluyordu ama ne kadar endişelenirse endişelensin, yine de onun yapmak istediği şeyi yapmasına izin veriyordu.

Evet, hiç şüphe yoktu. Molly onunla birlikteyken *tehlikeli* bölgedeydi. "Birikmiş bir sürü işim vardı," dedi.

"Tahmin edeyim, bunların hepsi Hunt Dedektiflik için değil," dedi Lucas.

Molly başıyla onayladı.

"Herhangi bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Nick'in ve erkek kardeşinin tüm takma adlarına ait finansal bilgilere erişmeye çalışıyorum. Bir de köyün sözde desteklediği hayır kurumlarının çalışmalarına dair bilgilere. Bingo kazanan bir avuç insan olduğunu biliyor muydun? Hem de çok kazanan?"

"Çok mu?" diye sordu Lucas.

"Yaklaşık olarak haftada bir. Sanki bingodan sorumlu kişiyle bir anlaşmaları varmış gibi."

Lucas başını salladı. "Bunun doğru olduğunu ve Nick'in oyuna kendi insanlarını yerleştirdiğini varsayarsak, kazananlar

muhtemelen kazancın bir kısmını elinde tutabiliyordur ancak geri kalanını ona geri vermek zorundadır.”

“Kötü Noel Baba.”

“Çok kötü,” diye onayladı Lucas, Molly’yi tahrik etmekte asla başarısız olmayan o sesle. Molly, aptalca bir şey yapmadan önce saate baktı. “Ayy. Gitmeliyim,” dedi.

“Dur bakalım.”

“Vaktim yok,” dedi Molly ve çantasıyla dizüstü bilgisayarını alarak koridorda ilerledi. Ofislerin ön kapısında, yanından uza-nıp kapıyı tutan uzun bir kol tarafından durduruldu.

Lucas tam arkasındaydı, o kadar yakınındaydı ki kıyafetle-rin ardından onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Lucas başını eğip çenesini onunkine sürterken bu anın tadını çıkarmak için gözlerini kapadı.

“Molly,” diye mırıldandı Lucas, ağzını kulağının altındaki tatlı noktaya bastırarak. Molly’nin içini titredi ama dışarıdan bunu belli etmeyerek dizlerini kilitledi.

“Huum?” demeyi başardı. Vücudu kendiliğinden hareket etti ve kahretsin, Lucas’ın ağzı şimdi boğazındayken ona daha fazla yer açabilmek için başını yana eğdi.

“Nereye kaçyorsun?” diye sordu Lucas. Nefesi sıcacıktı, çene-sindeki bir günlük kirli sakalı tenine en güzel şekilde batıyordu.

“Eve,” dedi Molly. “Yarın geceki elf vardiyası için dinlenmem gerekiyor. Bayan Berkowitz ve Bayan White, yarın gece bir şeyler olacağına dair bazı söylentiler duymuşlar.” Lanet olsun! Gözleri kocaman açıldı ve onunla yüzleşmek için dönerek parmağını sert göğsüne bastırdı. “Şunu yapmayı kes!”

Lucas ellerini havaya kaldırarak herhangi bir şekilde ona te-mas etmediğini gösterdi. “Neyi yapmayı?”

“Ne olduğunu biliyorsun!”

“Nefes almayı mı?”

“Evet! Özellikle de boynuma doğru.”

“Hoşuna gitti.”

Hem de çok...

Belli ki onun zihnini okuyan Lucas gülümsedi. “Yarın akşam giderken ortağını da davet edecek misin?”

“Hayır,” dedi Molly.

“Neden?”

“Çünkü ben sadece bir vardiyada çalışacağım ve sen de o büyük, alfa, sessiz serseriliğin yüzünden göze batacaksın. Ayrıca bir elf kostümü giymene imkân yok, bu yüzden...”

Serseri yorumu karşısında Lucas’ın kaşları havaya kalktı. “Elf kostümü *giyemem*,” dedi. “Silahımı koyacak yer yok.”

Molly alayla güldü ve poposunu “silahına” bastırdı.

Lucas onu yüz yüze gelecekleri şekilde döndürdü ve iri bedeninin kaslı duvarına yasladı. Molly’nin gözleri kendiliğinden kapanmaya başladı. “Bu oldukça büyük bir silah,” dedi nefes nefese.

Lucas gülerek alnını onunkine bastırdı. “Toplantıdan beri beni görmezden geliyorsun. İyi misin?”

“Elbette. Neden olmayayım?”

Genç adamın kahverengi gözleri onunkilerle buluştu.

“Dün gece yüzünden mi? Lucas, sanırım yaşananlardan sonra ne kadar iyi olduğumu ikimiz de biliyoruz.” Hafifçe gülümsedi. “Hiçbir şey değişmedi.”

Lucas parmaklarını genç kadının çenesinde gezdirip saçlarının arasına daldırdı. “İyi. Ancak yarın gece seninle geleceğim. Yarın gece ve her zaman.”

Genç kadın şakayla karışık bir umutla, “Elf kostümü giyecek misin?” diye sordu.

Lucas'ın gözlerinde keyifli bir pırıltı belirdi. "Yatakta ne istersen onu giyerim ama yatakta değilken her zamanki gibi giyinmeye devam edeceğim. Silahlar da dahil."

Molly bakışlarını onun kaslı vücudunda gezdirdi. "Tam olarak kaç tane silah taşıyorsun?"

Adamın dudaklarına şeytani bir gülümseme yerleşti. "Üzerimi arayıp kendin bulmaya hazır değilsen seni ilgilendirmez."

Bu, Molly'nin içinden bir ısı dalgasının geçmesine neden oldu ama çenesini kaldırıp Lucas'ı hafifçe itti.

Lucas ona biraz alan tanınmasına rağmen ondan çok da uzaklaşmadı. "Yine de seninle geliyorum," dedi.

"Desteğe ihtiyacım olduğunu düşündüğün için mi?"

"Ortak olduğumuz için. Şu anda müsaitsen bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Ne gibi?" diye sordu Molly gözlerini kısarak.

Lucas gülümsedi. "Çok mu şüphecisin?"

"Seninle birlikteyken evet."

"Seni hiç yanlış yönlendirdim mi ya da sürüncemede bıraktım mı?"

"Hayır," diye itiraf etmek zorunda kaldı Molly. Acımasızca dürüst olmak, onu bu davaya geri almak ve yeteneklerine saygı duymak dışında hiçbir şey yapmamıştı.

Sürüncemede bırakma konusuna gelince... Bunu asla yapmamıştı. Aslında, onu yarı yolda bırakmayı bile reddetmişti.

Bu yüzden Molly, şimdi onu yarı yolda bırakmanın adil olmayacağını düşündü.

16. Bölüm

#İnanılırGibiDeğil

Lucas, Molly'nin yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemeden edemedi. Şu anda tamamen şeffaftı ve Lucas, onun düşüncelerinin gittiği yönü çok beğendi. "Teyzem bir parti veriyor," dedi. "Katılacağıma dair ona söz verdim."

"Ah, hayır." Molly başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır."

"Ayrıca bir sorun daha var," diye devam etti Lucas, o hiç konuşmamış gibi. "Eğer partiye yalnız gidersem ailemin bana ayarlamaya çalışacağı tüm kadınlardan kurtulmak için yanımda birini getirmem gerekiyor. Korku gerçek, Molly."

Genç kadın hâlâ başını sallıyordu.

Lucas derin bir soluk verdi. "Lütfen?"

Molly buna şaşırmış göründü ve Lucas nedenini anladı. Çünkü çok sık yardım istemezdi. "Sen hiçbir şeyden korkmazsın," dedi Molly. "Bir şüphelinin peşinden koşmak için on beş metrelik bir köprüden aşağı atladığını gördüm. Sadece üç hafta önce, bir müşteriyi kurtarmak için kendini kurşunun önüne attın. Sen korkusuzsun."

"Bir dereceye kadar. Görünüşe göre ailemdeki her şeye burnunu sokan, meraklı kadınlardan korkuyorum."

"Vay canına."

“Bunu iyi anlamda söyledin, değil mi?” diye sordu Lucas.

“Hayır.”

Genç adam güldü. Molly damarına basabilen ama yine de onu istemesini sağlayabilen tek kadındı ki bu her şeyi çözüyordu. Lucas aklını yitirmişti. “Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

“Senin randevun gibi davranarak mı?” diye sordu Molly.

“Evet.”

“Tamam, her neyse. Elbette kıcını kurtaracağım,” dedi Molly, işkence çekiyormuş gibi bir iç çekişle. “Fakat sana pahalıya patlayacak. Hem de çok.”

“Fiyatın nedir?” diye sordu Lucas, avluya giden merdivenlerden inerken.

“Ah, hayır, o kadar kolay kurtulamazsın. Fiyat, ileriki bir tarihte belirlenecek bir iyilik. Üstelik hayır da diyemezsin.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Lucas.

“Tamam, o zaman.” Molly omuz silkti ve yön değiştirdi. “İyi geceler...”

Lucas onun kolunu yakaladı. Lanet olsun. Kadın aynı anda hem ürkütücü hem de inanılmaz derecede etkileyiciydi. Arkadaşları Lucas’ı şimdi görebilselerdi ona kıçlarıyla gülerlerdi. “İyi,” dedi. “Anlaştık. Bir iyilik karşılığında bir iyilik ama randevum olduğunu *gerçekten* yutturmalısın.”

Molly’nin gözleri şüpheyle kısıldı. “Yutturmak mı? Nasıl yani?”

“Şey...” Lucas bunu düşündü. “Beni biraz methedebilirsin.” Gülümsedi. “Ya da çok. Bana sürtünebilirsin ve bana bir seks tanrısıymışım gibi bakabilirsin. Aklına ne gelirse.”

Molly başını salladı. “Senin yepyeni bir yönünü görüyorum, Lucas.”

“Hoşlandığın bir yön ama değil mi?”

“Sen nasıl diyorsan,” dedi Molly.

Lucas arabayı hareket ettirdi. Genç kadın doğrulup etrafa iyi-
ce bakmadan önce şehir dışına çıkmış, otoyolda ilerliyorlardı ki
bu da hem kendi işinde hem de Kötü Noel Baba davasında çalış-
ırken ne kadar yorulduğunun bir kanıtıydı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Söyledim ya teyzemin partisine.” Lucas durdu ve onun si-
lahlı olmadığını umarak baktı. Silahlı olmadığından emindi ama
Joe her zaman tepeden tırnağa silahlı gezdiği için kardeşinin
üstünü aramadan emin olamazdı ve Molly’nin buna izin verme
olasılığı neredeyse sıfıra yakındı. “Sana onun Sierra’da yaşadığını
söylemiştim. Aslında dağın tepesinde yaşıyor.”

Molly ona kaşlarını çatı. “Donner Zirvesi’nde mi? Tahoe ya-
kınlarındaki?”

“Eh, o kadar uzak değil ama evet.”

“Şehrin dışında oturduğunu söylememiştin.”

Lucas omuz silkti. “Sormadın ki.”

“Aman Tanrım!” Molly ne başka bir şey söyledi ne de onu
eve götürmesini talep etti ki her ikisi de iyiye işaretti. Dağlara
tırmanmaya başladıklarında geceyi yumuşak, beyaz bir parıltıyla
kaplayan hafif bir kar yağıyordu.

“Dağları ve özellikle karı çok severim,” diye kabul etti Molly
usulca, pencereden dışarı bakarak. “Sakin, sessiz ve...”

“Ve...”

Molly cevap vermedi.

Romantik. Lucas, söylemek üzere olduğu şeyin bu olduğuna
bahse girerdi ve onunla aynı fikirdeydi. Kar aldatıcı bir şekilde
romantikti.

Bunların hepsi beladan başka bir şey getirmezdi.

“Buraya sık sık gelir misin?” diye sordu.

“Ailem, Tahoe’yu seviyor ve burada çok zaman geçiriyor. Mümkmn olan her an kulübede toplanırız ama bugünlerde buluşmalarımız biraz daha azaldı.”

“Herkes çok meşgul olduğu için mi?” diye sordu Molly.

Lucas kafasını salladı. “Bu gezilerin birçoğunu erkek kardeşim planlardı. Josh, arabulan, herkesi bir araya toplayan ortanca çocuktur. Geri kalanımız da deniyoruz ama onun yanından bile geçemeyiz.”

Lucas artık onun dikkatini çekmişti, bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Etraflarındaki gece çok sessizdi. Yavaşça yağın kar bir yalıtkan görevi görüyor ve her şeyi çok samimi hale getiriyordu.

“Bu gece orada olacak mı?” diye sordu Molly.

“Hayır.” Lucas hafifçe gülümsedi. “Çocukken bizi görmeliydin. Bir çift elebaşı gibiydik. Bela bulma konusunda üstümüze yoktu. Annemin saçlarını erkenden beyazlattık.”

Molly gülümsedi. “Annem hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama Joe ve ben de bir çift baş belasıydık. Gerçi Joe beni beladan uzakta ve güvende tutmaya çalıştı. Tek sorun, gizlice onu takip etme konusunda çok iyi olmamdı. Eskiden onu çok kızdırırdım.”

Lucas kısık sesli bir kahkaha attı. “Joe’nun boşa harcanan gençliği hakkında duyduğum şeylerin yarısı doğruysa, neden peşinden gitmeni istemediğini anlayabiliyorum.”

Molly’nin gülümsemesi hafifçe solunca Lucas başını eğerek, “Ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

“Seni artık tanıyorum, Molly,” dedi Lucas. “Aklından geçenleri biliyorum. Ayrıca çok kötü bir yalancısın.”

Molly omuz silkti. “Joe’nun, peşinden gitmemi istemediği konusunda haklısın. O zaman anlamadığım nedenlerden dolayı bundan nefret ediyordu ve endişeleniyordu, daha çabuk akıllanmalıydım.”

“Bir şey oldu,” diye tahminde bulundu Lucas sessizce.

Molly tereddüt etti. “Sana kendi aptallığım yüzünden incindiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?” diye sordu sonunda.

Kahretsin. Lucas’ın içinde bu hikâyeye ilgili kötü bir his vardı. “Evet.”

“Şey, şaka yapmıyordum. Joe’nun grubundan birine, arkadaş olduğunu sandığım birine âşık olduğumda on dört yaşındaydım. Meğerse arkadaş değilmiş.” Durdu, nefesi hızlanmıştı. “O zamanlar bilmiyordum ama bu çocuk ve diğer birkaç kişi, Joe’yu çetelerine katılmaya ikna etmeye çalışıyorlarmış çünkü Joe’nun epey etkileyici... Becerileri vardı. Masamıza yemek getirebilmek ve başımızın üstünde bir çatı tutabilmek için kullandığı beceriler.” Yüzünü buruşturdu. “Tamam, şimdi Joe’yu bir çocuk suçlu gibi gösteriyorum...”

“Hey, kimseyi yargılamıyorum,” dedi Lucas, Molly’nin elini tutmak için konsolun üzerinden uzanarak. “Joe’nun becerilerini ilk elden gördüm; abin, kıcımı sayamayacağım kadar çok kez kurtardı. Bunun için ona minnettarım ve size bu kadar iyi bakabildiği için de sizin adınıza ona minnettarım. Sadece böyle şeyler yaşadığınız için çok üzgünüm.”

“Babam gerçekten elinden gelenin en iyisini yaptı,” dedi Molly. “Sadece bir işte uzun süre tutunamadı. İnsanlar onu anlamıyor.”

Lucas başka bir şey söylemeyerek başını salladı, eğer çenesini kapalı tutarsa Molly’nin konuşmaya devam edebileceğini ve hikâyenin en önemli kısmını ona anlatabileceğini biliyordu ve bunu duymayı çok istiyordu. Buna *ihtiyacı* vardı.

“Joe çeteye katılmak istemedi,” dedi Molly. Duraksadı ve sonra boğazını temizledi. “Üzgünüm. Üzgünüm. Terliyorum. Isıyı azaltabilir misin?”

Lucas söyleneni hemen yaptı ve sürücü kapısının gözüne koyduğu su şişelerinden birini ona uzattı.

Molly şişenin kapağını açıp sudan kocaman bir yudum aldı.

“Daha iyi misin?” diye sordu Lucas.

“Evet. Teşekkürler.”

Lucas, onun devam etmesini umarak, “Eee... Joe çeteye katılmak istemedi,” dedi.

“Evet. Ne çeteye katıldı ne de ondan yapmasını istedikleri şeylerden herhangi birini yaptı. Reddetmeye devam etti ama ben bunların hiçbirini bilmiyordum. Tek bildiğim, istediği zaman dışarı çıkması ve eve girip çıkışları yüzünden kimseye hesap vermemesiydi ve bu o kadar... Heyecan verici görünüyordu ki.” İçini çekti. “Yani çocuklardan biri bana ilgi göstermeye başladığında gurur duydum.” Gözlerini kapattı.

Evet, haklıydı. Bu hikâyeden gerçekten nefret edecekti. Teyzesinin garaj yoluna girdi ve arabayı park etti. Motoru buzların çözülmesi için açık bırakarak ona döndü. “Bana ne olduğunu anlatır mısın?”

Molly boşa kalan elini, acıyormuş gibi karnına koydu. Anılar tüm kaslarını germiş gibi görünüyordu ve gerçekten de terlemişti. Lucas onun biraz hava alması için penceresini bir santim araladı ve Molly gözlerini tekrar kapatmadan önce ona minnettar bir bakış attı.

“Joe’yu araba çalmaya zorlamak için beni kullandılar,” dedi.

Lucas’ın hâlâ onun elini tutan eli refleks olarak gerildi. “Seni nasıl kullandılar, Molly?” diye sordu, hâlâ alçak ve çok sakın bir sesle konuşuyordu ama sakın olmaktan son derece uzaktı.

Molly gözlerini açtı ve onunla göz göze geldi. “Beni kaçırdılar. Lanet olsun,” dedi acıyla. “Gerçek şu ki Darius’un benimle olmak istediğini düşünerek kendi rızamla gittim ama öyle değildi. Beni

terk edilmiş bir binada tuttular ve Joe'nun onların isteklerini yapmasını beklediler.”

Şimdi terleyen tek kişi o değildi. Lucas da terliyordu. Onun başına gelmiş olabilecek her şeyi bilecek kadar kaçırma vakası üzerinde çalışmıştı. Bu durumdan, eskiden olduğu kişi gibi çıkmış olması mümkün değildi. Daha on dört yaşındaydı. Sadece bir çocuktuk, başına bu gelmeden de yeterince zor bir hayat geçirmiş bir çocuk. “Joe seni geri almak için arabayı çaldı mı?”

“Hayır. Beni bulmak için şehrin altını üstüne getirdi. Beni buldu ama üç gün sürdü.”

“Yüce İsa.” Lucas, birleşmiş ellerini göğsüne götürdü, kalbi o kadar sıkışmıştı ki neredeyse felç geçirecekti. “Sana zarar verdiler.”

“Evet ama düşündüğün gibi değil.” Molly sertçe yutkundu ve penceresini sonuna kadar indirerek başını dışarı çıkardı, temiz havayı içine çekti. “Üzgünüm,” dedi pencereyi tekrar yukarı kaldırdığında. “O günleri düşünmek bile kusacakmış gibi hissetme neden oluyor.”

Lucas anlıyordu. Onu genç ve savunmasız bir çocuk olarak haydutlarla tek başına yüzleşirken hayal ettiğinde kendini kusakmış gibi hissediyordu. Hem de üç lanet olası gün boyunca.

“Dürüst olmak gerekirse,” dedi Molly, onun elini sıkarak. “Hayal ettiğin kadar kötü değildi.”

Molly onu teselli etmeye çalışıyordu. Bu düşünce karşısında duyulan Lucas'ın boğazı ve gözleri yandı. “Bana anlatmak zorunda değilsin...”

“Sanırım yapmalıyım,” diye mırıldandı Molly, onun yüzünü inceleyerek. “Bana... Bana dokunmadılar. Darius beni diğerlerinden ayrı bir odada tuttu. Sessiz kaldığım ve sorun çıkarmadığım sürece zarar görmeyeceğimi söyledi.”

Lucas, varlığının her zerresiyle, pislik herifin sözünü tuttuğunu duymak istiyordu.

“Ama sorun şu ki,” dedi Molly, “tam olarak otur ve çeneni kapat geniyle doğmadım.” Başını iki yana salladı. “Denedim ama yapamadım.”

Bu ne kadar uzun zaman önce yaşanmış olursa olsun, Molly ona elini sürdüklerini söylerse Lucas tek başına hepsini avlayacak ve pişmanlık duymadan vücutlarındaki her kemiğı kıracaktı.

“Joe’nun beni arayacağını,” dedi Molly, “ve beni bulacağını biliyordum ama üçüncü gün, daha fazla bekleyemedim. Darius içeri girip bana bir şişe su fırlattığında suyu aldım ve onun kafasına attım. Darius yere düşerken kafasını çarpıp bayıldı. Cebindeki anahtarları çaldım, kelepçelerimi açtım ve binanın tam karşısında duran iki ağaçtan birine tırmanmak niyetiyle üçüncü katın penceresinden dışarı çıktım.”

Lucas göğsünün gururla ve isimsiz bir duyguyla dolup taşığını hissetti ki ikisi de onu alt etmekle tehdit ediyordu. Molly’nin sert kız gücü ile tamamen gizli olmayan kırılganlığı arasındaki zıtlık, onun içinde bir şeyler çağırıştırıyordu. “Aferin sana.”

Molly’nin dudakları gururla yukarı kıvrıldı. “Sorun şuydu ki biraz zayıftım ve formumda değildim, dallardan birine tutunmak için atladığımda dalı ıskaladım.” Durakladı. “Sekiz metre kadar aşağı düştüm ve diğer şeylerin yanı sıra iki yerden omurgamı kırdım.”

Lucas’ın ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. “Tanrım, Molly.”

“Evet ve yere, Joe’nun ayaklarının dibine çakıldım. Sonunda esir tutulduğum yeri bulmuştu. Darius’un istediğı gibi sessiz ve uysal kalsaydım Joe beni kurtaracaktı.”

Lucas, onun nasıl acı çektiğini anlayınca midesi bulandı. Bu korkunç hikâyede çok daha fazlası olduğundan, onun bir sürü ayrıntıyı atladığından emindi. İleri uzanıp Molly’nin yüzünü avuçları arasına aldı. “Sakın kendini suçlama. Joe bundan nefret ederdi.”

“Doğru, çünkü zaten kendini yeterince suçluyor,” dedi Molly. “Gerçekten harika bir ikiliyiz.” Ona baktı. “Kes şunu.”

“Neyi?”

“Bana hâlâ parçalanmış bir haldeymişim gibi bakmayı kes. Çünkü değilim. Üç ameliyat geçirdim ve sağ bacağımdaki sinirler hâlâ hasarlı olsa da hemen hemen her şey nispeten iyileşti.”

Lucas boğuk bir kahkaha attı. “Sana parçalanmışsın gibi bakmıyorum. Sana şimdiye dek tanıştığım en harika kadınmışsın gibi bakıyorum.”

Molly ona şaşkın bir bakış gönderdi.

“Harika, güçlü, dayanıklı ve... *Harika*.”

“Bunu zaten söyledin,” diye fısıldadı Molly.

“Tekrar etmekte fayda var,” diye fısıldadı Lucas ve onu öpme niyetiyle eğilmeye başladı.

Tam da o anda kulübenin kapısı açıldı.

Mükemmel bir zamanlamaya sahip olan ailesinin tamamı dışarı döküldü çünkü görünüşe göre Knight geninde, hayırsız oğul eve döndüğünde onlara haber veren bir çeşit radar vardı.

“Ah Tanrım,” diye fısıldadı Molly. “Ne kadar çoklar.”

“Evet.”

“Bunun için bana gerçekten çok şey borçlanacaksın,” dedi, sesi yeniden kendi gibi geliyordu.

Lucas o anda, Molly ne isterse, ne zaman isterse, nerede isterse yapacağını biliyordu. Çünkü birlikte olduğu en zeki, en dirençli, en becerikli, en inanılmaz kadından uzak durma konusundaki kararlılığına rağmen bu işin içindeydi. *Tüm benliğiyle*.

17. Bölüm

#İçkiyiAtlayalım

Lucas'ın ailesinin iyi aydınlatılmış kulübenin sundurmasından onları izlediğini fark eden Molly, paniğin ilk dalgasını hissetti. Bunun sadece bir iyiliğin karşılığı olduğunu, gerçek olmadığını biliyordu ama yine de... Ona geçmişini anlatmak bire on zorluk ölçeğinde sekize denk geliyorsa, ailesiyle tanışmak on ikiye denk geliyordu. On iki *bine*. Derin bir nefes aldı ve yavaşça yağan kara, gökyüzünden birer birer süzülen tanelerin inanılmaz güzelliğine odaklandı.

Lucas, genç kadının yüzünü kendisine çevirdi. “Bir sorun mu var?”

“Hepiniz birlikte çok zaman geçiriyorsunuz, değil mi?”

“Birlikte çok zaman *geçiriyorlar*. Ben onlarla bir araya pek gelmiyorum.” Molly'nin bakışlarını esir aldı. “Sana tekrar soracağım. Bir sorunumuz mu var?”

Molly alt dudağını ısırıldı. “Yani tam olarak neymiş gibi davranıyorum, internetten bulduğun biri mi? Bir arkadaş mı? Gelecek her bir soruya hazırlıklı olmak istiyorum.”

Lucas güldü. “İnternette bulduğum biri mi?”

Molly, çok yakından incelemek istemediği bir savunma duygusuyla savaşıyor omuz silkti. “Bunun bir randevudan veya kız arkadaştan çok daha inandırıcı olduğunu düşündüm. Peki, hangisi olacak?”

“Seninle çoktan tanıştıklarına göre, internetten tanıştığım biriymiş gibi davranmayı seçenekler arasından çıkarmanın güvenli olduğunu düşünüyorum,” dedi soğuk bir sesle. “Kız arkadaşım olduğunu söylersem arkana bile bakmadan kaçacaksın. Bu yüzden randevuya çıkmış gibi yapalım.”

Arkasına bakmadan *kaçar* mıydı? *Kız arkadaş* kelimesini zihninde tekrarlamayı denedi ve hemen savunmaya geçmek için bir panik dalgası hissetti.

Kahretsin. Lucas’ın haklı olmasından nefret ediyordu.

“Molly.” Genç kadının yüzünü avuçlayan Lucas’ın keyfi kaçmıştı. “Neler oluyor?”

Yalan söyle. “Ailene yalan söylemekten hoşlanmıyorum. Çok iyiler.” Aslında, bununla ilgili hiçbir şey yalan değildi.

“Aynı zamanda kaçıklar,” dedi Lucas. “Beni dinle, tamam mı? Bunun gerçekliğimizle hiçbir ilgisi yok, her şey sadece ailemi mutlu etmekle ve beni rahat bırakmalarıyla ilgili. Sahte bir hikâye gerektiren herhangi bir gizli operasyonda olduğu gibi, bulabileceğin en kolay ve en doğal şeyi seçiyorsun. Ağızdan kolayca dökülecek, gerçeğe en yakın olan şeyi. Aynı yerde çalışıyoruz ve bu akşam bir randevumuz var. Sadece basit bir randevu. O kadar.”

Evet. En mantıklısı buydu tabii. Yine de küçük bir parçasının, çok küçük bir parçasının, sırf kendisine yakışıp yakışmayacağını görmek için *kız arkadaş* seçeneğini denemekten hoşlanmış olabileceğini inkâr edemezdi.

“Molly?” Lucas, başparmağının genç kadının çenesinde hafifçe kaymasına izin verdi.

“Evet. Anladım.” Molly geri çekildi. “Basit bir randevu. İkinci veya üçüncü randevumuz gibi mi?”

“Tabii,” dedi Lucas.

Molly başıyla onayladı. “İyi ama bilmen gereken bir şey var.”

“Nedir?”

“İkinci randevuda kimseyle yatmam. Ya da üçüncüde.”

Lucas ona içini titreten bir gülümseme gönderdi. “Bahse gire-
rim fikrini değiştirebilirim,” dedi gülümsemesine eşdeğer bir sesle.

“Hayır,” dedi Molly başını sallayarak. “Bir kez karar verince
bundan dönmem. Cebelitarık Kayası gibiyimdir, ben...”

Lucas onu öptü. Çabuk, dil kullanmadan; sadece Lucas
Knight’ın çeşitli öpücüklerinin menüsündeki bir mezeydi ama
epey etkiliydi. Lucas geri çekildiğinde Molly gözlerini açtı ve ser-
semlemiş bir şekilde, “Ne hakkında konuşuyorduk?” diye sordu.

Lucas sırtarak arabadan indi ve onun yanına geldi. Eve kadar
olan yolu birlikte yürüdüler. Molly, Lucas’ın annesinin gruptan
ayrılıp doğruca oğluna gitmesini, kollarını ona sarmasını, ona
sıkıca sarılmasını ve kulağına bir şeyler fısıldamasını izledi.

Lucas da annesine sıkıca sarıldı; başını sallayarak bir anlığı-
na gözlerini kapadı, yüzünde öyle bir sevgi ve teslimiyet ifadesi
vardı ki Molly öylece bakakaldı. Bu ifadeyi yüzünde daha önce
hiç görmemişti. Onu yumuşatmış, genç ve daha kaygısız görün-
mesini sağlamıştı.

Annesi geri çekildikten sonra Molly’ye döndü ve ona da aynı
şekilde sarıldı, bu o kadar samimi geldi ki Molly de sarılmaya
aynı şekilde karşılık verdiğini fark etti. Sonra Laura ve Sami de
onu bir arada olmaktan zevk alıyormuş gibi görünen bir grup
insanla tanıştırmadan önce aynı şeyi yaptılar. Teyzeler. Halalar.
Kuzenler. Omuzlarında iki yaşındaymış gibi görünen bir çocuğu
taşıyan Laura’nın kocası Will ve çok daha fazlasıyla herkes ora-
daydı; tek eksik, Lucas’ın Londra’da alıkonmuş olan babasıydı.
Her ne kadar kalabalık olsa da aynı zamanda çok da... Hoştu.
Ve yabancıydı. Molly kendini bildi bileli sadece o, Joe ve babası
vardı. Evet, sözde Doğu’da uzak akrabaları vardı. Annesinin ku-
zenleri. Babasının ailesi. Ama babası hiçbirinden hoşlanmıyordu

ve uzun zaman önce hepsini korkutup kaçırmıştı. Joe, Kylie'yi küçük gruplarına dahil etmişti ve bu harikaydı. Ancak küçük ailesi bu büyük ailenin yanında hiçbir şeydi.

Molly'nin şimdiye kadar gördüğünden çok daha fazla yiyecek içeren akşam yemeği onlar gelene kadar bekletilmişti. Joe'nun geçen hafta boyunca ofise çok fazla çörek getirmesi yüzünden kıyafetlerinin üzerine biraz daha oturduğu gerçeğini göz önünde bulunduran Molly, kendini tuttu ve tabağına küçük bir parça bal-lı jambon ile domuz pastırmalı birkaç yeşil fasulye aldı. Şimdiye dek gördüğü en mükemmel kızarmış peynirli ekmeğe benzeyen şeyden uzak durmayı başardı, ancak ekmeğin iki saniye içinde ortadan yok olduğunda buna hemen pişman oldu.

Birisi ona Hunt'taki işini sorduğunda, soruşturmaları yürüt-tüğünü söyleyebilmeyi dilerken sadece büro müdürü olduğunu açıkladı. Yemeğini yemeye başladı ama kendini Lucas'ın tabağı-na bakarken buldu. Lucas, peynirli ekmeğin üç parça kapma-yı başarmıştı. Mükemmel karın kaslarına ve sıfır vücut yağına sahip olan Lucas... Hem tüm o yedikleri nereye gidiyordu ki? Molly bunu unutmaya çalıştı, peşini bırakmaya çalıştı ama öğle yemeğinin üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki aniden tek düşünebildiği, ekmeğin ağzında nasıl eriyeceği oldu.

Lucas'ın peynirli ekmeğinden birini çalmadan önce, onun, diğer tarafındaki kız kardeşine bir şeyler söylemek için dönme-sini bekledi. Lucas önce tabağına, sonra da ona baktığında ekme-ğinden son ısırığını almıştı.

Ağzı doluyken masum bir şekilde gülümsedi, başını diğer ta-rafa çevirdi ve... Lucas'ın annesiyle göz göze geldi.

Kadın sırtıyordu.

Omzuna vurulduğunu hissedince tekrar Lucas'a döndü.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu genç adam.

"Eh, yalnız kalana kadar bekleyecektim," dedi Molly. "Ama şurada küçük bir şey var..." Ağzının kenarını işaret etti.

Lucas parmaklarını ağzının kenarına götürdü ve sonra Molly'nin dudaklarına baktı. "Dudak parlaticısı." Gülümsedi. "Çilekli, değil mi?"

Molly kızardı. Adam bunu kendi lehine çevirmişti. *Kendime not: Bir oyuncuyu asla alt edemezsin.*

"Sanırım benden bir şey aldın," dedi Lucas.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Lucas bu kez *onun* ağzının kenarına dokundu ve tabağından çaldığı ekmek kırıntısıyla geri çekildi.

Molly masumca gözlerini kırptırmaya çalıştı ama Lucas'ın parmağının yarattığı his dizlerinin titremesine neden olmuştu. Neyse ki oturuyordu.

"Sana bir sorum var, Molly," dedi Laura. "Lucas hâlâ elektrikli testere gibi horluyor mu? Çünkü küçükken buraya geldiğimizde bir odayı paylaşmak zorunda kalırdık. O kadar yüksek sesle horlardı ki hepimiz onu bir yastıkla boğmak isterdik."

"Hey," dedi Lucas. "Bu, Sami beyzbol sopasıyla burnumu kırdıktan sonra ve yamulan kemiği düzeltmek için ameliyat olmamdan önceydi. O zamandan beri horlamadım."

"Bundan emin misin?" diye sordu Laura.

Ona telepatik olarak anlaşımlarını hatırlatmaya çalışan Lucas da dahil olmak üzere herkes Molly'ye baktı. Molly onun *randevusuydu*. İntikamın gerekli olduğuna karar veren genç kadın omuz silkti. "Biliyor musun, artık neredeyse duymuyorum. Sanırım zamanla alışıyorsun."

Herkes kahkaha attı ama Lucas ona yaramaz bir gülümseme gönderdi. "Demek böyle oynamak istiyorsun, öyle mi?" diye mırıldandı.

İçinde çelişkili duygular dans ediyordu. Lucas'ın intikam almak için yapabileceklerinin heyecanı... Ve onu cezalandırmak

için yapabileceklerinin *endişesi*. Ondan korktuğu falan yoktu. Daha çok, onun yapacaklarından ne kadar hoşlanabileceğinden korkuyor gibiydi.

Sohbet yön değiştirdi, sakinleşti ve rahatça akıp gitti. Molly gece boyunca; yanında oturan Lucas'ın, kolunun onunkine nasıl sürtündüğünün, onu çok önemli bir şey söylüyormuş gibi dinlerken başını nasıl eğdiğinin ve bunu yaparken eşsiz, seksi kokusunun onunla nasıl alay ettiğinin sinir bozucu bir şekilde farkındaydı.

Lucas içeceğinden bir yudum almak için bardağını kaldırdı ve Molly'yi ona bakarken yakaladı. "İyi misin?" diye sordu.

İyi miydi? Pek emin değildi...

"Tatlım," dedi Lucas'ın annesi. "Bugün internet bağlantısıyla ilgili sorun yaşıyoruz. Belki yemeğini bitirdikten sonra..."

"Sorun değil," dedi Lucas. "Bitirdim bile." Molly'nin eline uzandı. "Sadece asistanımı yanıma alıp..."

Molly'nin suyu boğazına kaçtı çünkü ofiste internet sihirbazı olan *oydu*. Lucas da dahil olmak üzere, onun dışında hiç kimse sistemleri sorunsuz bir şekilde çalıştıramazdı.

"Ortağımı demek istiyorum," diye hemen düzeltti Lucas ama yüzündeki ifadeden çok geç olduğunu bildiği belliydi.

Molly, Lucas'ın annesine gülümsedi. "Senin için bakabilirim. Bir asistana ihtiyacım olmayacağından eminim ama Lucas isterse benimle gelip öğrenebilir."

Annesi büyük bir keyifle güldü ve Lucas'a baktı. "Bu kızı sevdim." Ayağa kalktı, Molly'yi de kendisiyle birlikte çalışma odasına sürükledi. "Sen sadece otur ve ekmeğini ye, oğlum. Biz hallederiz."

"Aptal," dedi Sami, derin bir soluk veren Lucas'a sevgiyle.

Bir dakika sonra Molly yönlendiricinin fişini çekiyor ve sistemlerini yeniden başlatıyordu. "Bu neredeyse her zaman işe yarar."

“Biliyorum,” dedi Lucas’ın annesi. “İnternetimizde herhangi bir sorun yok. Sadece meraklı oğlum olmadan seninle yalnız konuşmak istedim.”

Sami, çalışma odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. “Lucas bulaşıkları yıkıyor,” dedi annesine.

Molly, kadınların beklenti dolu yüzlerine baktı ve *eyvah* diye düşündü.

“Ah, korkma,” dedi annesi. “Senden Lucas’m güvenine ihanet etmeni ya da bunun gibi bir şeyi istemiyoruz.”

“Tamam, peki ne istiyorsunuz?”

İki kadın önce birbirlerine sonra Molly’ye baktı. Önce Sami konuştu. “Dürüst olmak gerekirse onu bir ilişki içinde gördüğümüz için çok heyecanlıyız. Bize ne anlatabilirsin?”

“Pekâlâ, her şeyden önce, bu sadece bir randevu, yani...”

Lucas’ın annesi ve Sami birbirlerine bakıp güldüler.

“Ne?” diye sordu Molly.

“Hiçbir şey,” dedi Sami gülümseyerek. “Sadece seninleyken bu kadar rahat olduğunu görmek güzel. Ve... Mutlu. Uzun zamandır kendini tamamen kapatmıştı. Ve evet, onu yeterince dürtüklersek bu aile buluşmalarına gelirdi ama her zaman yalnız gelirdi. İşin kötü yanı, kendi hakkında konuşmayı reddetmesi; bu yüzden gerçekte nasıl olduğunu, nasıl başa çıktığını, iyileşip iyileşmediğini bilmemizin hiçbir yolu yok.” Yaklaşıp sesini alçaltırken gülümsemesi soldu ve yerini endişe aldı. “Peki, sen onun nasıl olduğunu anlatarak bize yardım edebilir misin?”

“Başa çıkmak ve iyileşmek mi?” diye sordu Molly. “Geçen ay vurulmasından mı bahsediyorsunuz, yoksa...”

Her ikisi de dehşet içinde soludular. Tamam, yani konu bu değildi...

“Vuruldu mu?” diye sordu annesi kısık sesle.

“Yan tarafından ama şimdi çok iyi,” dedi Molly çabucak. “Tamamen iyileşti.”

Annesi titrek bir nefes verdi. “Tanrım...”

Sami, teyzesinin eline uzanırken Molly’ye baktı. “Gerçekten iyi mi?”

“Evet,” dedi Molly özür dilercesine. “Üzgünüm, ben...”

“Sakın üzülme,” dedi annesi. “Ne onun yanında olduğun için ne de bu kadar dürüst olduğun için.” Sertçe yutkundu. “Lucas bir süredir içine kapanmıştı. Kimsenin içeri girmesine izin vermiyordu. Her zaman çalışıyordu. Fakat sen ortaya çıktığından bu yana onu haftada iki kez görmeye başladık. Artık daha sık arıyor, kontrol ediyor. O da gülümsüyor ve mutlu görünüyor. Hepimiz bunun senin işin olduğunu düşündük.”

Molly başını iki yana salladı. “Dürüst olmak gerekirse bunların hiçbirini kendime mal edemem.”

Kadının yüzü yumuşadı. “Emin misin? Çünkü aşk oldukça güçlüdür.”

“Biz aslında...” Molly, hissettiği her şeyi söyleyemeden başını salladı. “Değiliz,” diye bitirdi ve Lucas’ı çok seven bu aileye yalan söyleyemeyerek içini çekti. “Tamam, açıklıyorum. Bu aslında gerçek bir randevu bile değil. Bir iyilik. Birlikte çalışıyoruz ve bazen birbirimize bazı konularda yardım ediyoruz...”

“Bu geceki gibi,” dedi Sami.

“Evet, bu geceki gibi,” dedi Molly, ama Knight kadınları hayal kırıklığına uğramış görünmek yerine uzun uzun bakıştılar.

“Bu epey büyük bir iyilik,” dedi Sami sonunda. “Böyle bir aile buluşmasına gelmek son derece korkutucu olabilir ve bu büyük bir adım anlamına gelir.”

“O da aynısını benim için yaptı,” dedi Molly. Lucas’ın, babasına hiç beklemediği bir nezaket ve anlayışla nasıl davrandığını hatırlamıştı. “Ve benimki daha kötüydü. Çok daha kötü,” diye

ekledi, babasının tüfeğini düşünerek. “Ah, bu buluşmanın kötü olduğunu falan söylemiyorum.”

Lucas’ın annesi gülerek ona yardım etti, hiç gücenmemişti. “Böyle söylemen çok tatlı. Birlikte olmadığınızı bilmeme izin vererek oğlumu –ve beni– korumaya çalışman da bir o kadar tatlı ama aranızda bir şey olduğunu görüyorum Molly, tahminimce henüz sizin görmediğiniz bir şey.” Güldü. “Aşkın kırmızı güller ve pahalı yemeklerden ibaret olduğunu düşünürdüm ama... Gerçek şu ki aşk, eşinin, tabağından bir parça eklemek çalmasına izin vermektir. Horlayarak uyandırılmak ve sonrasında onu yataktan itmekten kaçınmaktır. Şifreli konuşmak ve herkesin içinde birbirini utandırmaya çalışmaktır. Maceralara atılmak ve birbiriyle dalga geçmektir. Aptalca kavgalar ve unutulmaz barışmalar yaşamaktır.” Molly’nin elini sıktı. “Aşk, güzel ve romantik değildir. Bunu biliyorsun, değil mi? Aşk, en iyi arkadaşınla hayatın içinde tökezleyerek ilerlemektir.”

Molly’nin kalbi göğsünde şiddetle atıyordu. Çünkü eğer âşık- sa, bundan bir hayır gelmezdi. Bundan o kadar emindi ki başını iki yana salladı. “Lucas’ı çok önemsiyorum hatta çok fazla önemsiyorum ama gerçekten düşündüğünüz ya da olmasını istediğiniz gibi değil.”

“İşte buradasınız,” dedi Lucas kapı aralığından ve Molly’nin kalbinin donup kalmasına neden oldu. Ne dediğini duymuş muydu?

Lucas’ı çok önemsiyorum hatta çok fazla...

Lucas’ın ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu, bu yüzden duyup duymadığı hakkında Molly’nin hiçbir fikri yoktu. Lanet olsun. Ağzını kapalı tutmayı ne zaman öğrenecekti? Onun ne duymuş olabileceğini kafasına takmadan önce, Lucas elini tutup onu yanna çekti. Ona gülümserken yüzündeki ifade her zamanki gibi neşeliydi. “Seni sorguya çekilmekten kurtarmaya geldim. Eve geri dönmeden önce birkaç *s’mores** yemekle ilgilenir misin?”

* Alevde kızartılan *marshmallow*’un bir parça çikolata ile bisküvi arasına konarak yendiği bir tatlı. (ç.n.)

“Evet,” dedi Molly minnetle. Bir an için Lucas’ın gülümsemesinin gözlerine yansımadığını görmüş olsa da hiç kuşkusuz *kendisinin de* aynı durumda olduğunu düşündü.

18. Bölüm

#TatlıHayattır

“Ateş çukuru bu yokuşun biraz aşağısında,” dedi Lucas. Molly’nin hemen önündeydi, bir eliyle bir torba dolusu malzeme taşıyor, diğeriyle de onun elini tutuyordu.

Molly hiçbir şey göremiyordu. Kulübe ve ışıkları arkalarında kalmıştı. Tek görebildiği, Lucas ve etraflarındaki uçsuz bucaksız siyah geceydi. Kar durmuştu ama donmuş zemin ayaklarının altında çıtırdıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse engebeli patikada yürürken biraz sorun yaşıyordu. Bacağı acıyordu ama bunu itiraf ederse lanet olsundu.

Lucas onuncu kez durup ona baktı.

“Sakın,” diye uyardı Molly.

Lucas iç çekmedi ama ona çok şey anlatan bir bakış attı. Genç kadına yardım etmek istiyordu.

“Ben hallederim dedim.” dedi Molly. Birkaç dakika önce Laura’nın yardım teklifini geri çevirmişti. Sami’nin yardım teklifini de reddedince iki kadın isteksizce yola devam etmişti.

Görünüşe göre Lucas kışkışılanamazdı.

“İşte.” Molly’ye sırtını dönerek yere çömeldi ve ona uzandı. “Atla.”

“Yok artık.”

Fakat onun atlamasına hiç ihtiyacı yoktu çünkü genç kadını çoktan sırtına almıştı bile. “Ateş başına kadar sırtta taşıma yarışı,” diye seslendi ailesinin yanından geçerken sonra da Molly’nin altmış beş kiloluk ağırlığı altında hiç yavaşlamadan tepeden aşağı –herkesi geçerek– koşmaya devam etti.

Molly, onun hızıyla başının döndüğünü hissetti. Aslında bu doğru değildi. Onun sırtına yapışmış olmasının, adamın kollarının onu tutmak için kalçalarına dolanmasının yarattığı his yüzünden başı dönüyordu. Kendine hâkim olamayarak dudaklarını Lucas’ın ensesine bastırdı ve onun boğazından çıkan boğuk iniltiyi/hırıltıyı hissettiğinde gülümsedi.

“Bu hiç adil değil,” dedi Lucas.

Belki değildi ama Molly sırf yapabileceği için –üstelik Lucas’ın eli kolu bağlı gibi görüldüğünden– ondan hafif bir ısırık aldı.

Kamp ateşine vardıklarında Lucas onun aşağı doğru yavaşça kaymasına yardım etti ve Molly yüzündeki saf şehveti silmeden önce ona döndü.

Genç kadın onun sırtarak bakmasını bekliyordu ama aksine, Lucas da yüzündeki sıcaklığı ve açlığı görmesine izin verdi. Bu, Molly’nin içinde, Lucas’ın seksi mizahının ulaşamayacağı bir yere ulaştı.

Kahrolası kalbine.

Evet, neye inanmak isterse istesin, onun ailesine ne anlatmaya çalışırsa çalışsın, Lucas’a karşı gerçekten bir şeyler hissediyordu. Büyük, korkutucu şeyler.

“Hey,” diye seslendi Laura. “Sami hepimizi tekrar havaya uçurmaya çalışmadan önce Lucas’ın üstün ateş yakma becerilerini kullanabiliriz.”

“Tanrım, bir kız bir kereliğine çakmak gazı kullanır ve bunu unutmamasına asla izin vermezler,” diye homurdandı Sami.

“Kaşlarının yeniden büyümesi bir yıl sürdü,” dedi Laura.

Onları tamamen görmezden gelen Lucas kıpırdamadı, kız kardeşi ve kuzeni arka planda hafifçe çekişmeye devam ederken sadece orada durup Molly’nin gözlerinin derinliklerine baktı.

Lanet olsun, orman yansa Molly’nin umurunda değildi. Biraz önce Lucas’ın annesine söyledikleri aralarında yankılanıyormuş gibi görünürken genç adamın gözlerindeki bakış dışında hiçbir şey göremiyor, duyamıyor veya düşünemiyordu.

Lucas’ı çok önemsiyorum hatta çok fazla.

Sonra Lucas, aniden elini tutup onu ateş çukuruna götürmeden önce her türlü şeyi vaat eden ve sadece Molly için sakladığı şeytani bir gülümseme gönderdi. Ardından çukurun önünde çömelerek ateş yakmaya başladı, çalışırken omuzlarındaki ve sırtındaki kaslar geriliyordu. Sonunda alevler titreşmeye başladığında, Molly’nin karnının içinde de yanıt niteliğinde alevler titreşti.

Lucas çikolata, Graham bisküvileri ve *marshmallow* ile dolu büyük kahverengi torbayı açınca herkes biraz önce midesini tıka basa doldurmamış gibi torbanın üzerine atladı.

“Peki, sen ve Lucas ne zamandır işi pişiriyorsunuz?” diye sordu Lucas’ın teyzelerinden biri.

Molly birdenbire hopladı ve ince bir dala taktığı *marshmallows* ateşe düştü.

Lucas ona tek kaşını kaldırarak baktı ve... Çubuğuna iki yeni *marshmallow* taktı. “Jeanie Teyze,” dedi. “Geçen ay yetmiş beş yaşma basman konuşma filtreni kapatabileceğin anlamına gelmez.”

“Aslında,” dedi yaşlı kadın, “gelir. Çok senem kalmadı biliyorsun ve bu kadar yaşlı olmanın tek faydası, ne istersem söyleyebiliyorum olmam.” Sonra beklentiyle Molly’ye baktı.

“Ona cevap verme,” dedi Lucas. “Ailedeki herkese bir mektup gönderecek ve gerçekten de bir mektup demek istedim, çünkü

çantasındaki yeni iPhone'u sekiz kedisinin fotoğrafını çekmek dışında bir şey için kullanmayı reddediyor."

"On," dedi Jeanie Teyze.

Lucas'ın annesi elini Jeanie'nin elinin üzerine koydu. "Seni seviyorum," dedi yaşlı kadına. "Ama oğlumu aşk hayatı hakkında sorguya çekebilecek tek kişi benim. Koca, kalın kafasını bu dünyaya getirebilmek için on iki uzun, acımasız saat boyunca ıkdım. Bu hakkı kazandım."

Lucas ofladı ve bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğüne dair bir şeyler mırıldanarak bahsi geçen koca, kalın kafasını öne eğdi.

"Çocukken buraya geldiğimiz zamanları hatırlıyor musunuz?" diye sordu Laura, kardeşine yardım etmeye çalışarak. "Lucas, Sami altına işeyene kadar bize korkunç kamp ateşi hikâyeleri anlatırdı."

"Hey," dedi Sami. "Lizzy Borden hikâyeleri için çok gençtim!"

"Sonra Lucas gecenin bir yarısında *bizim* uyku tulumlarımızın içine girmeye çalışırdı çünkü kendi de korkardı," dedi Laura, annesine. "Hatırlıyor musun?"

"Ah iyi," diye mırıldandı Lucas. "Çocukluk hikâyeleri."

"Peki ya barakayı havaya uçurduğu zaman?" diye sordu Sami. "Barakanın içine havai fişekler saklamıştı. İtfaiye geldi, polis de geldi. O zaman altına işeyen kimdi, ha?" diye sordu Lucas'a.

Lucas, iki tane mükemmel kızarmış *marshmallow*'u ateşin üzerinden sakince alıp onları bekleyen iki Graham bisküvisinin arasına yerleştirirken kuzenini duymazdan geldi.

"Havai fişekleri nasıl ele geçirdin?" diye sordu Molly. "Harçlığını mı biriktirdin?"

"Çocuklarıma hiç harçlık vermedim," dedi Lucas'ın annesi gururla.

Lucas'ın alaycı bakışları, Molly'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Harçlığımız, evde yaşamamıza izin verilmesiydi."

"Annemin posta kutusunu o kiraz bombasıyla havaya uçurduğun zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Laura. "Polis o zaman da geldi, hatırladın mı?"

"Bunun ağır bir suç olduğu ortaya çıktı," dedi annesi yardımsever bir şekilde. "Kim bilebilirdi ki?"

"On iki yaşındaydım," dedi Lucas, acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "*Tamamen* serseri sayılmazdım. Güzel şeyler de yaptım. Sami için Noel Baba gibi davrandığım zamana ne dersiniz?" Kuzenini işaret etti. "Çatıya çıktım ve ren geyiği sesleri falan çıkardım. Bu numarayı tamamen yedin."

"Evet, sen penceremin önünden düşüp kolunu kırana kadar. Yıllarca Noel Baba'yı öldürdüğümü düşündüm. Bu bana büyük bir travma yaşattı."

Kendi düşüşünü ve yaşadığı acıyı hatırlayan Molly dehşet içinde soludu.

Lucas'm bakışları onunkilerle buluştu. "Bina tek katlıydı, çok yüksekten düşmedim," dedi çabucak, Molly'nin aklının nereye gittiğini bilerek. Tekrar Sami'ye baktı. "Geçmişimden travmaları, polisleri ve acil servisleri içermeyen *bir şey* hatırlayabilirsin, değil mi," diye sordu.

Herkes bunu biraz düşündü ve hiç kimse bir şey bulamadı.

Genç adam, "Teşekkürler," dedi kuru kuru. "Molly'yi etkilememe yardım ettiğiniz için teşekkürler."

Molly güldü. "Endişelenme. Senin sorun çıkaran bir tip olduğunu zaten biliyordum." Gerçek şu ki, Lucas'ın vahşi gençliği hakkındaki hikâyeler ve ailesinin onu açıkça sevip tapması çok hoşuna gitmişti. Gruba bakınca kalbinin ısındığını hissetti. Lucas, kendisinininki kadar yıkıcı şeyler yaşamamış olan bu

büyük ve sıcak aileye sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu.

Lucas'ın annesi büyük bir termos çıkardı ve küçük bardaklara *eggnog** doldurmaya başladı. Herkes kadeh kaldırdıktan sonra Lucas'ın annesi usulca, "Josh'a," dedi.

Aynı yumuşaklıkta, "Josh'a," diye tekrarladılar ve bardaklarını kaldırıp içkilerinden bir yudum aldılar.

Kalbi sıkışan Molly, Lucas'a baktı.

"Erkek kardeşim dört yıl önce öldü," dedi Lucas sessizce, onun dile getirilmemiş sorusuna cevaben. "Bugün otuz beşinci doğum günü olacaktı."

Molly yüreğinin sıkıştığını hissetti. Tamam, demek ki bu aile de tıpkı onun gibi sarsıcı bir kayıp yaşamıştı. Onlara çok yakın birini kaybetmenin ne kadar yıkıcı bir olay olduğunu biliyorlardı. Molly, Lucas'ın elini tutup sıkı.

Lucas başını kaldırdı ve genç kadının daha önce görmesine izin vermediği kadar duyguyla dolu bakışlarını onunkilere kilitledi. Sonra onu şaşırtarak kenetlenmiş ellerini göğsüne bastırdı ve eğilerek şakağına bir öpücük kondurdu. "Yeni bir *s'mores* zamanı," dedi.

Böylece yeni bir *marshmallow* poşeti açtılar ve kadehlerini ikinci kez içkiyle doldurdular. Büyük teyze Jeanie, *marshmallow* tekniğiyle ilgili sorun yaşadığı için Lucas ona yardım etmeye gitti.

Laura, Molly'ye yaklaştı. "Onu bu gece buraya getirdiğin için teşekkürler," dedi sessizce.

"Beni o getirdi."

Laura bir süre ona baktı. "Onu gerçekten gelmesi için sen zorlamadın mı?"

*Genellikle yılbaşı servisi edilen, yumurta ve süt bazlı bir içecektir. Süt, krema, şeker, yumurta ve isteğe göre brendi, rom veya viski eklenerek hazırlanır. (e.n.)

Molly küçük bir kahkaha attı. “Kardeşini çok iyi tanıyor gibisin. Birinin ona bir şeyi zorla yaptırabildiğini hiç gördün mü?”

“Haklısın.” Laura da gülümsedi ve Molly’yi kocaman, sıkı bir kucaklamayla şaşırttı. “O zaman onu bize geri getiren katalizör olduğun için teşekkürler.” Molly’nin gözlerine bakmak için geri çekildi. “Onu bir süreliğine kaybettik, biliyorsun. Önce Carrie öldüğünde, ardından da Josh’ı kaybettikten sonra. Aile buluşmalarına gelmekten hoşlanmazdı. Sanırım ilk başta, dolup taşan duygularımızın bulaşıcı olduğundan endişeleniyordu ama sonra uzak durmak ona daha kolay geldi.”

“Carrie araba kazasında ölen kadın mı?”

“Evet ama o kadar basit değildi. Birbirlerinin lise aşkıydılar ve bir noktada evlenmeyi planlıyorlardı.” Laura içkisini kafasına dikti. “Biri sorarsa, bu konuda boşboğazımı suçlayacağım.” Derin bir nefes aldı. “Carrie öldüğünde Lucas gizli görevdeydi. Çok derinlere gömülmüştü. İdarecilerinin ona mesajı ulaştırıp görevden almaları biraz uzun sürdü. Lucas üç hafta sonra geldiğinde Carrie çoktan gömülmüştü.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Molly, Lucas’ın yaşadıklarından dolayı dehşete kapılarak. Onun kendisinden daha kötü incindiğini göremeyecek kadar bencilce davranmıştı.

“İşte bu yüzden bu kadar... Yaralanmış,” dedi Laura.

“Ben kırılğan, küçük bir çocuk değilim, Laura.”

Lucas’ın arkalarından gelen yumuşak ama açıkça sinirli sesi karşısında ikisi de dönerken Laura yerinden sıçradı.

“İnce duvarlar,” dedi Lucas. “Hatırlasana, bunu küçükken, Karen Teyze ve Steve Enişte’nin karanlıkta yatıp saatlerce gürültü yapmalarını dinlerken annemin bize onların güreş antrenmanı yaptıklarını söylemeye çalıştığı zaman öğrenmiştik, değil mi?”

“Dedikodu yapmıyordum,” dedi Laura.

“Emin misin?” diye sordu Lucas.

Laura biraz utanmış görünme lütfunda bulundu. “İyi, tamam, beni yakaladın. Seni mutlu görmek isteyecek kadar çok sevdiğim için özür dilemeyeceğim.”

“Mutluyum,” dedi Lucas. “Burada sizinle birlikteyim.”

“Ah,” diye soludu kız kardeşi, burnunu çekerken gözleri şüpheli bir şekilde ışıdamaya başladı. “Ah, bu çok tatlı.”

“Hayır, hayır, dur. Seni ağlatmak istemedim,” dedi Lucas acı içinde.

“Senin yüzünden değil.” Laura ellerini düz karnının üstüne koydu ve çocuklarını büyükanneye devredip alevlere kütük ekleyen Will’e gülümsedi. “Bir bebeğimiz daha olacak ve bebekler beni ağlatıyor.”

“Süper güçlü büyükanne kulaklarım doğru mu işitti?” Annesi ayağa kalkıp ellerini çırpı. “Bir torunum daha mı olacak?”

“Evet!” dedi Laura kocaman bir gülümsemeyle.

Bu, bir sürü mutlu ciyaklamaya ve başka bir tur kadeh kaldırmaya yol açtı. Kar taneleri gökyüzünden nazikçe süzölmeye başladığında, Molly büyülenmiş bir halde yukarı baktı, yemek tabağı büyüklüğündeki tanelerin yavaşça aşağı düşmesini izledi. Herkes içeri girdi ama Molly, soğuk kar tanelerinin aşırı ısınmış teninde bıraktığı histen keyif alarak sadece yukarı bakmaya devam etti.

“Hadi,” dedi Lucas, yüzünü onunkine yaklaştırarak. “Üşüyorsun.”

“Kar yağıyor,” dedi Molly şaşkınlıkla.

“Daha önce hiç görmedin mi?”

“Bu gecedan önce görmedim.”

Lucas gülümsedi ve Molly’nin yüzünü avuçları arasına alarak çok kısa sürecek lezzetli bir öpücük için başını eğdi. Kollarını ona dolayarak, arkalarındaki ateş çıtırdamaya ve üstlerine kar

yağmaya devam ederken sımsıkı tuttu. Birkaç dakika boyunca yavaşça dans edercesine sallandılar, ta ki Molly titremeye başlayana kadar.

“Hadi,” diye mırıldandı Lucas. “İçeri girip ısınma zamanı.”

Bir şeyler atıştırmak için hepsi mutfağa doluştu. Will dürüm pizzaları fırına attı ve Molly’nin ağzı sulandı.

“Dürüm pizzaları mikrodalgada değil de fırında ısıtan bir adamla evlendiğinden emin ol,” dedi Laura, Will’e gülümseyerek. “İyi şeylerin biraz zaman aldığını biliyor.”

Kocası ona göz kırptı ve diğerleri biraz daha içki içip bir şeyler kemirirken ona bir öpücük vermek için yaklaştı. Çok geçmeden mutfak kalabalıklaşıp sıcaklaştı ve Molly banyo arayışıyla koridorda ilerledi.

Lucas ve annesi önde, bir köşede konuşuyorlardı. Molly onlara biraz mahremiyet sağlamak adına mutfağa giden başka bir yol bulmak için döndü ama kendisi hakkında konuştuklarını fark edince durdu. Belki daha iyi biri çekip gitmeyi başarabilirdi ama o yapamadı, ayakları yere çakılmıştı.

“Ona bayıldım, Lucas,” dedi annesi.

“Ben de öyle,” diye yanıtladı Lucas, Molly’yi hayrete düşürerek. “Ve sesini alçalt. İnce duvarlar, hatırladın mı?”

“Hem de çok iyi.” Annesi ona gülümsedi. “Lütfen gece kalın. Kar yağıyor, yollar kaygandır. Ayrıca vurulduğun ve bunu kendi ailine söylemediğin için seninle daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacımız var.”

Lucas yüzünü buruşturdu. “Ben iyiyim, seni endişelendirmek istemedim. Ancak ikimiz de sabah çalışmak zorundayız. Dört çekerli bir arabam ve harika lastiklerim var, iyi olacağız.”

“Ama içki...”

“Hiç içmedim.”

“Patronunu arayıp acil bir durumumuz olduğunu söylememe ne dersin?” diye sordu annesi. “O zaman kalabilirsiniz, değil mi?”

Lucas güldü. “Anne, Archer’ın içinde bir yalan detektörü var. Hem Molly de kalmak istemeyecektir. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama gerçekten de düşündüğün gibi değil.”

“O da bana bunu söylemeye çalıştı.”

“Sana doğruyu söylüyordu,” dedi Lucas. “Bunu başarmak ve senin iyi hissetmen için randevuda olduğumuzu düşünmene izin vermekle ilgili hayallerim vardı ama bu bir hataydı.”

“Lucas. Bana yalan söylemeye mi çalıştın?”

“Evet,” dedi. “Ayrıca, bu yalan aslında onun için olduğu halde senin için olduğunu düşünmesine izin vererek Molly’ye de yalan söylemeye çalıştım. Benden o şekilde hoşlanmıyor, anne ve ben bunu kabul etmek zorundaysam, sen de kabul etmek zorundasın.”

Molly’nin ağzı açık kaldı.

Ama Lucas’ın annesi başını iki yana salladı. “Hayır, bebeğim. Daha fazlası var. Evet, iki gözü olan herkesin görebileceği bir çekim var ama *dahası* da var.”

“Olabilir,” diye onayladı genç adam. “Ama bunun olmasına izin vermeyecek.” Molly nefes almayı bıraktı.

“Lucas...”

“Anne, lütfen. Sadece bana güven, tamam mı? Çıkamaz bir yol gördüğümde bunu anlarım.”

“Ama onu çok önemsiyorsun.”

“Bazen bu yeterli olmaz,” dedi Lucas. “Hayat sağlam bir duvara kafamı vurmaya devam etmek için çok kısa.”

“Ah, tatlım,” diye fısıldadı annesi. “Senin incinmeni istemiyorum.”

“İncinmeyeceğim.”

“Nasıl? Bundan nasıl kaçınabilirsin?”

“Artık konunun oraya gitmesine izin vermeyeceğim,” dedi.
“Bu bir hataydı.”

Kendini hasta hissedenden Molly geri çekildi ve koridorun diğer ucuna doğru ilerledi. Sürgülü cam kapısı olan bir çalışma odasına girdi ve kapıyı açıp dışarı çıktı. Kendini birinci sınıf bir pislik gibi hissederek verandanın kenarına yürüdü ve hâlâ yağan kara baktı. Manzara nefes kesiciydi ama onu bile zar zor gördü çünkü odaklanabildiği tek şey kalbindeki ağrıydı.

Hepsi onun suçuydu. Lucas’la gerçek bir ilişkiye izin vermemek... Bu gecenin “sadece bir randevu” olması... Hepsi. Şimdi, Lucas tarafından bir “hata” olarak addedildiğine göre her şey bitmişti ki bu yüzde yüz en iyisiydi.

Muhtemelen.

Çıtır çıtır yanan bir ateş ve Lucas’ın güçlü kolları olmadan dışarının çok soğuk olduğunu fark ederek sürgülü kapıya döndü.

Kapı arkasından kilitlenmişti.

Harika. Kapıyı çaldı ama kimse gelmedi. Knight ailesi üyelerinin birçoğu çakırkeyifti, bu yüzden kimse bir sayım yapıp onun kayıp olduğunu anlamayacaktı. Buna onu buraya getiren adam da dahildi çünkü sonuçta bu bir hataydı. Molly bir hataydı.

Vay canına. Şu tek kişilik acıma partisine de bakın...

Kar daha hızlı yağmaya başladı, artık yüzüne battığı için biraz önceki kadar büyüleyici değildi. Üstelik yüzüne batan kesinlikle kardı, birkaç acıma gözyaşı *değildi*. Yüzünü silerek cebinden telefonunu çıkardı ve aklına gelen ilk şeyi yaptı.

Sadie ve Ivy’ye mesaj attı çünkü onlar da yalnızdı ve Molly’yi anlarılardı. Sonra Elle’i de mesaj grubuna ekledi çünkü artık Archer’la birlikte olduğu için yalnız olmasa da yine de anlardı:

Erkekler berbat. Kanal tedavisinden daha kötüler. Duştaki gideri tıkayan saç topaklarından da kötüler. Şeyden de kötüler...

Mesaj yazarken duraklamak zorunda kaldı. Lanet olası çakırkeyif beyin. Hadi ama Molly, çok da iyi gidiyordun...

Her şeyi görmüş ve yapmış olan ama regl sancılarından bahsettiğinizde bayılacakmış gibi görünen bir grup alfa erkeklerle dolu bir toplantının ortasında regl olmaktan daha da beterler. Başka neyin berbat olduğunu biliyor musunuz? Aşk. Aşk berbat bir şey ve hayatıma girmesine asla izin vermeyeceğim.

Gönder tuşuna o kadar sert vurdu ki bir tırnağını kırdı. Beş saniye geçmeden, arkasındaki sürgülü kapıdan biri dışarı çıktı ve hain meme uçları sayesinde kimin geldiğini anlayarak hareketsiz kaldı.

Omuzlarına bir ceket kondu ve dayanılmaz derecede tanıdık olan erkeksi bir koku her yerini sardı.

“Dışarıda kaldım,” dedi Molly sessizliği bozarak.

“Evet, mesajını aldığımda bunu anladım.”

Molly dondu ve sonra dehşete düşmüş bir halde ona döndü. “Ne mesajı?”

“Birini asla sevmemekle ilgili olan. Bu arada asla çok uzun bir süre ve söylediklerin aynı zamanda bir Taylor Swift şarkısına benziyor.”

“Aman Tanrım!” Molly telefonunu çıkarıp Sadie, Elle ve Ivy’ye gönderdiği mesaja baktı.

Lucas’a da göndermişti.

Lanet olası bir grup mesajıydı, muhtemelen bir hafta önce karşılıklı şakalar yaptıkları zamandan kalmaydı. “Aman Tanrım,”

dedi tekrar inleyerek ve birkaç cevap geldiğinde kendi aptal alnına şaplak attı.

Ivy: Sevgili Tren Kazası, burası senin istasyonun değil, lütfen bir sonraki durakta in...

Sadie: 1'den Nature Valley granola barlarına kadar olan bir ölçekte, şu anda hayatın ne kadar dağılıyor?

Elle: Acemi hatası, bebeğim...

Molly inledi. "Aman Tanrım!"

Kendisinin de erişebildiği mesajlara göz atarken Lucas'm du-daklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ama gülümseme-si tam olarak gözlerine yansımadi. "Sanırım senin için o günler-den biriydi."

"Yıllardır 'o günlerden birini' yaşıyorum," dedi Molly.

"Yani mesajı gerçekten de kazara gönderdin."

Molly ona baktı. "Bütün bunları sana *kasten* söyleyeceğimi mi düşünüyorsun gerçekten?"

Lucas omuz silkti. "Bana her şeyi söyleyebilmeliydin."

Söyleyebilmeliydin. Geçmiş zaman. Bunun -*bu* her ne ise-bittiğine dair bir hatırlatmaydı. Molly rahatlamış olmalıydı ama gerçek şuydu ki incinmişti. Yine de Lucas'ın yüzüne bakınca, onun daha kötü incindiğini biliyordu. Çok daha kötü. Sevdği kadını kaybetmişti. Sevdği erkek kardeşi kaybetmişti. Ona göre sevgi, olası bir kayıp demekti.

Yine de kendini tekrar incinmeye hazır bir şekilde ortaya koymuştu. Molly bunu takdir ediyordu. Kıskanıyordu. Belki kendisi için de hayal ediyordu. Elbette böyle bir şeyi gizlice hayal ettiğinde, Lucas'tan daha yumuşak, daha kibar bir adamı düşün-müştü. Tam olarak... Lucas gibi alfa bir erkek olduğunu bağırma-yan birini.

Yine de... Bazen her kalp kendi şarkısını söylerdi ve eğer onunki konuşabilseydi, tam karşısında duran, eşi benzeri olmayan, sabırlı ve sessiz adamı istediğini söylerdi. Lucas'ın saçları ve omuzları kar taneleriyle kaplanmıştı; bakışları buluştuğunda, mürekkep karası kirpiklerinin üzerinde de taneler parlıyordu.

“Sanırım gitme vakti geldi,” dedi Lucas.

Hayır. Ona yanıldığını söyle. Fakat Molly korkağı oynamayı tercih etti. Başıyla onayladı ve ardından evden ayrıldılar.

19. Bölüm

#RomlarNedenGitti

Lucas ertesi sabah uyandığında, Molly'le arasında tam olarak ne geçtiğini anlamaya yakın bile değildi. Çok uzun zamandır ilk kez, bir problem konusunda nasıl ilerleyeceğine dair herhangi bir fikri yoktu. Hem de hiç. Çünkü kendine ne söylemek isterse istesin, aralarındaki bu şey sadece kendi istediği için bitmemişti. Çünkü bu sadece fiziksel bir çekim değildi. Çok daha fazlasıydı ve Lucas bunu biliyordu. Evet, bu işe istemeden girmişti ve bunun nedeni sadece Molly'nin abisiyle arkadaş olması ya da işyerinde ortak olmaları değildi. Ya da genç kadına dokunduğunu öğrenirse Archer'ın onu uykusunda öldürebilme ihtimali de değildi.

Asıl neden... Molly'nin, sevgiyi tanıdığı herkesten çok daha fazla hak etmesiydi.

Sevgi ona hiç yaramamıştı ve Molly'ye de zarar vermeyecekti, asla.

Yine de bunları bilmesine rağmen onunla bir şeyler denemeye *hâlâ* hazırdı. Tüm benliğiyle.

Molly hazır değildi.

Bu da duygularının kendi sorunu olduğu ve onlarla nasıl başa çıkacağını bulması gerektiği anlamına geliyordu.

İşe gittiğinde Molly'nin masası boştu. Masanın yanından geçip personel odasına gitti, onu çörek ve kahve dağıtırken buldu.

Lucas'ı tamamen görmezden gelen Molly, ona dönmeden önce herkese hizmet etti.

Lucas hafifçe gülümsemeyi başardı.

Molly ise gülümseme zahmetine bile girmedii.

Lucas çörek kutusuna baktı. Boştu. Lanet olsun. Molly'ye döndü. "Konuşmamız gerek."

"Cehennem donduğunda."

Lucas gözlerini kırıştırdı ve Molly gözlerini devirerek parmağını onun yüzüne doğru kaldırdı. "Tekrar edeyim. Cehennem. Donduğunda."

Lucas işte o zaman onun bir kulaklık taktığını ve mikrofonuna konuştuğunu fark etti. Telefondaydı. Yine de bakışları onun üzerindeydi ve Lucas deneyimlerine dayanarak, rahatsız olduğunda onun sinirlendiğini biliyordu.

Eh, kendi de rahatsızdı, kahretsin. Daha da kötüsü, tam karşısında durmasına rağmen onu şimdiden özlemişti.

Telefonda konuşmaya devam eden Molly ondan uzaklaşıp odadan çıktı.

"Ah, dostum," dedi Joe, bir çörek yiyip kahvesini yudumlar-ken. "Onu kızdıracak ne yaptın?"

"Güzel soru," dedi Archer, keskin bakışlarını Lucas'ın üzerine sabitleyerek. "Bilmemiz gereken bir şey mi var?"

"Onun gizli destek kuvveti olmam, *aynı zamanda* senin casusluğunu yapmam için hazırladığın bu planın hayatımı mahvetmesi dışında mı?" diye sordu Lucas. "Hayır, bilmeniz gereken bir şey yok, ikinizin de kara listemde olmanız dışında." Bunun üzerine, Joe'nun çöreğinin geri kalanı ile -kelleyi koltuğa alarak- Archer'ın kahvesini kaptı ve kendi ofisine doğru ilerledi.

Joe birkaç dakika sonra yanına gelip, "Gerçekten nasıl gidiyor?" diye sordu.

“Gidiyor işte.”

“*Projeyi* kastediyorum,” dedi Joe, proje kelimesini tırnak içine alarak.

Lucas arkasına yaslandı ve ortağına baktı, ne sorduğunun gayet iyi farkındaydı ancak *proje* hakkında ona bunu yüksek sesle söyletecek kadar sinirli hissediyordu. “Hangisi?”

Joe yalnız olduklarından emin olmak için arkasına baktı. “Molly ve yaşlı elfler. Gerçekten ne oluyor?”

“Ona kendin sormayı denedin mi?”

Joe yüzünü buruşturdu. “Bak, Molly oraya ait değil, tamam mı? O... İnanılmaz ama bunu yapmak için fazla yumuşak.” Kafasını salladı. “Her zaman böyleydi, fazla yufka yürekliydi; eve başboş hayvanları getirir, dünyayı kurtarmak isterdi. Ona anlatılan her acıklı hikâyeye inanacaktır. Sevd mi tam sever. Bizim yaptığımızı yaparken ondan faydalanacaklar...”

“Yapma,” dedi Lucas. “Bunu yapma.”

“Ne yapmayayım?”

“Onu küçümseme. Molly artık küçük bir çocuk değil, Joe. Beceriksiz biri de değil. Aksine, acayip akıllı. Bak, hepimizin başına bir sürü kötü şey geliyor ve deneyimlerimiz bizi sertleştiriyor. Soğuklaştırıyor. Ancak o öyle değil. Molly özel biri ve ikimizin toplamından bile daha güçlü.”

Bu, Joe’da şaşkınlık dolu bir sessizlik yarattı. Lucas onunla kavga etmek istemediği için ayağa kalktı ve toplantıları için dizüstü bilgisayarını aldı.

“İkinizin arasında neler oluyor?” diye sordu Joe.

Lucas arkasını döndü. “Benden bu işe dahil olmamı istedin. Ben de oldum. Ve biliyor musun? Sevdiği onca şey arasında en çok seni seviyor. Ona köstek olmaya çalışmak yerine ne yapmalısın biliyor musun? Benden yapmamı istediğin işi *sen* yapmalısın.

Onu eğiten, uçmasına izin veren ve bunu yaparken arkasında duran *sen* olmalısın.”

Joe şaşırmıştı. “Bütün bunlar onun için sadece bir heves. Neden bunu yapayım?”

“Bu bir heves değil. Yapmalısın çünkü o senin için yaptı,” dedi Lucas. Daha sonra Joe’ya olan kızgınlığını üzerinden atmak için elinden geleni yaparak ofisinden çıktı.

Molly her zaman böyle hissediyorsa bununla nasıl başa çıktığını bilmiyordu.

Günün geri kalanı da aynı şekilde devam etti. O ve ekibi kurumsal bir soruşturma davası üzerinde çalışıyordu. Büyük bir hukuk şirketindeki insan kaynakları müdürü, genel müdürün bir astıyla ilişkisi olduğuna dair söylentiler duymuştu. Yönetici başka biriyle evli olmakla birlikte, şirket politikası bu tür ofis ilişkilerini açıkça yasaklamıştı. İlişki toplum tarafından duyulursa veya daha da kötüsü, feci bir şekilde sonuçlanırsa firmayı, kadını tarafından şirkete ve yöneticiye karşı yasal işlem başlatma riskiyle karşı karşıya bırakacaktı. Ne yazık ki insan kaynakları müdürü, çalışanların şirket politikasını ihlal ettikleri için işten çıkarılmasını desteklemek için sağlam kanıtlara ihtiyaç duyuyordu.

Hunt Dedektiflik de burada devreye giriyordu. Bugün gözetleme görevinin beşinci günüydü ve sıra Lucas ile Joe’daydı.

Lucas, Joe’nun gözlerini üzerinde hissederek arabayı sürdü. “Aklında bir şey mi var?”

“Bir şeyleri kaçırmış gibi hissediyorum.”

“Ne konuda?” diye sordu Lucas ve Joe’nun, duygusal sorunları çok uzun süre tartışamayacaklarını söyleyen erkek kuralını korumak için mücadele etmesini izledi. Joe içini çekti. “Sen ve Molly konusunda bir şeyler kaçırmışım gibi hissediyorum.”

“Bir şey kaçırdığın falan yok,” dedi Lucas ve bunun doğru olmamasını diledi.

Joe derin bir nefes aldı. “Daha önce haklıydın,” dedi sessizce. “Ona karşı çok korumacı davrandığım konusunda. Bu artık bir alışkanlık haline geldi ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.”

“Onu kaybetmeden önce öğrenmen gerek.” *Benim yaptığım gibi...*

Ondan sonra sustular, her biri kendi düşüncelerinde kayboldu. On beş dakika sonra, hukuk firmasının ofislerinden çok da uzakta olmayan lüks bir restoranda, söz konusu çiftin çok pahalı bir şampanya ısmarlayarak kadeh kaldırmasını izliyorlardı.

“Onun için çok özel bir şeyi olduğunu söylüyor,” dedi Lucas su bardağının arkasından.

“Eğer aletinden bahsediyorsa umarım peruğundan ve gömleğinin düğmelerini zorlayan bira göbeğinden çok daha muhteşemdir,” dedi Joe.

“Muhtemelen mücevherdir.”

“Bahse var mısın?”

“Olur,” dedi Lucas. “Bugünün öğle yemeğine.”

“Anlaştık ama kaybedersen menüdeki en pahalı tatlıyı sipariş edeceğim.”

Lucas, kadının gizemli bir şekilde sevgilisine gülümsemesini ve başını tuvaletlerin olduğu arka koridora doğru çevirmesini izledi. Kadın masadan kalktı, koridora girerek gözden kayboldu.

Kahretsin. *Gerçekten* de aletinden bahsediyordu.

Adam bir dakika bekledikten sonra kadını takip etti. Joe inanamayarak başını salladı. “Kanıt için biraz sese ihtiyacımız olacak,” dedi. “Senin uzmanlık alanın.”

“Ne zamandan beri?”

“Canım tatlı çektiğinden beri,” dedi Joe, garson kıza elini sallayarak.

“Bana destek olmaya ne dersin?” diye sordu Lucas.

Joe kulağındaki telsize hafifçe vurdu. “Arkanı kolluyorum, adamım. Tiramisu lütfen,” dedi garsona.

Lucas başını iki yana salladı ve koridorda ilerledi. Erkekler tuvaleti tamamen boştu. Herhangi birini şaşırtmak istemediği için kadınlar tuvaletinin dışında bir dakika bekledi ama kimse dışarı çıkmayınca içeri süzüldü.

Kabinlerden birinin kapısı kapalıydı. Dışarıya dönük bir çift erkek ayakkabısını görebiliyordu, pantolon adamın ayak bileklerinde toplanmıştı. Kapıdaki ritmik vuruşlara, “Bill harika bir iş çıkarıyor, gerçekten harika bir iş! Bak, Bill nasıl da yapıyor, Bill’e harika olduğunu söyle!” diye inleyen nefes nefese bir erkek sesi eşlik etti.

“Vay canına,” dedi Joe, Lucas’ın kulağına. “Kendi kendinin değerlendirmesini yapıyormuş gibi görünüyor. Bakalım zam alacak mı?”

Lucas’ın narkotik ajanı olarak çalışmayı özlediği pek fazla gün olmazdı ama bu, kesinlikle onlardan biriydi. Birkaç saat sonra, gerekli kanıtları insan kaynakları müdürüne teslim ettiler, davayı kapattılar ve ofise geri döndüler.

Molly ofisi kilitleyip gitmişti.

Kahretsin, diye düşündü Lucas. Bu gece Noel köyünde çalışıyordu. Üzerini değiştirme zahmetine girmeden binadan ayrıldı ve avluda uzun adımlarla yürürken onu tekrar aradı. “Haydi,” diye mırıldandı, kulağında çalan telefonu dinlerken. “Aç şunu.”

Molly açmadı. Lucas başını sallayarak durdu ve ona mesaj attı:

Neredesin?

Lucas, onun mesaja cevap verdiğini görebiliyordu, bu yüzden beklemek için yürümeyi kesti ama cevabın gelmesi uzun zaman

aldı. Molly'nin mesaj yazmayı bıraktığını gördüğünde tam üç dakika geçmişti.

Yine de ondan hiçbir mesaj gelmedi. Lucas başını sallayarak tekrar denedi.

Lucas: Bana Noel köyüne yalnız gitmediğini söyle.

Molly: Bir tünelden geçiyorum, bağlantı çok kötü.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı.

“Bir sorun mu var?”

Lucas arkasını dönünce yaşlı Eddie'yi süs havuzunun önündeki banka oturmuş, elindeki bir parayı aşağı yukarı fırlatırken buldu. “Kadınlar deli.”

“Evlat,” dedi Eddie gülerek. “Bana bilmediğim bir şey söyle.” Parayı, refleks olarak yakalayan Lucas'a attı.

“Bu ne için?” diye sordu Lucas.

“Dilek tutman için.”

Genç adam güldü ve başını iki yana salladı. “Bu çeşmede dilek tutacağımı sanıyorsan yine o ev yapımı keklerinden yemişsin demektir. Bunun ne yaptığını biliyorum. Torunun Spence'e ne yaptığına bir bak.”

“Hey, bir süredir kek yapmıyorum,” dedi Eddie. “Archer doğrudan benim... Eee, şey... Tedarikçime gitti ve bana mal teslim ederse onun yerini değiştireceğini söyledi. Kalıcı olarak. Bu yüzden can sıkıcı bir şekilde aygım; dolayısıyla bu çeşmenin Spence'e yaptığıının ona Colbie'yi getirmek ve asla hayal bile edemeyeceği bir hayat vermek olduğunu söylediğimde bana inanabilirsin.”

“Bana böyle bir cümle söyleyeceksin ve ciddi ciddi senin ayık olduğuna inanmamı bekleyeceksin, öyle mi?”

Eddie gülümsedi. “Korktun. Anlıyorum. Ben de korkardım. Bu çeşmede aşk dilemek, buradaki bekâr topluluğu, her seferinde masum yalnız bir ruhu yok ediyor. Onunla savaşmayı bırakıp dilek dilesek daha iyi olur.”

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi Lucas, Molly’nin ona âşık olmayacağını bilerek. Genç kadın böyle bir şeyin olmasına izin vermeyecekti.

“Bunun aptalca olduğundan bu kadar eminsen,” dedi yaşlı Eddie, “o zaman neden bir denemiyorsun?”

Lucas, Molly’den bulaştığını bildiği bir hareketle gözlerini devirdi ki bu, yumruğunu suyun üzerinde tutarak gözlerini kapadığında durumu daha da ironik bir hale getirdi.

Ve Lucas dilek diledi...

Madeni paranın elinden düşmesine izin verdi, bozuk para azıcık su sıçratarak havuzun dibini boyladı. Lucas paranın dibe batmasını izlerken dileğini tuttu... Çeşmeye inanmış olmayı diledi.

Eddie sadece gülümsedi. “Esrarengiz bir şekilde çalışıyor, biliyorsun. Ne olacağını görmek heyecan verici olacak.”

“Evet.” Buna inanmak istemeyen Lucas, Molly’nin peşine düşmeden önce aç karnını tatmin edecek bir şey sipariş etme niyetiyle bara gitti ama onu barda paket yaptırdığı bir yemek için ödeme yaparken buldu.

Arkadaşlarından bazıları orada yemek yiyip konuşuyorlardı. Lucas yanlarına yaklaştığında, Sadie’nin, “Gerçekten de tampon kutularımıza ‘Hey, adet olmak berbat ama işte sana yüzde elli indirimli dondurma kuponu, seni huysuz kaltak’ gibi ödülleri koymalıdır,” dediğini duydu.

Kızların hepsi güldü ve Molly onu fark etti. Yemek paketini alıp yola koyuldu.

“Bir tünelden geçiyorsun, ha?” diye sordu Lucas.

Molly omuz silkti.

Lucas, o tam bardan çıkmak üzereyken boştaki elini tuttu. “Konuş benimle, Molly.”

“Tamam,” dedi. “Köye asla yalnız gitmem. Aptal değilim, biliyorsun.” Durakladı. “Ama bu gece orada olacağıma söz verdiğim bir vardiyam var, o yüzden hazırsan ben sürüyorum.”

“Gerek yok. Ben daha yakına park ettim.”

Molly başını kaldırarak gözlerini kısıtı. “Tahmin etmeme izin ver. Kadınlar yatağında sürebilir ama isteyken yapamaz, değil mi?”

Lucas geçirdiği berbat günün ardından sonunda gülümseyebildi. “Daha önce sen sürdün. Babanın evine ilk gittiğimizde.”

“O gece çalışmıyorduk.”

“Tamam. Öncelikle, haftanın herhangi bir gecesi yatağında beni sürebileceğini söylememe izin ver,” dedi Lucas. “Ancak şu an isteyiz ve sen gizli görevde olduğun için kaçış aracını kullanacak kişi benim. Direksiyon başında benim olmam daha mantıklı.”

“Tamam,” dedi Molly.

“Neye? Yatakta mı, yoksa yolda mı?”

“Hayal kurmaya devam et,” dedi Molly.

Evet, sadece bununla, rüyalarla avınması gerekeceğinden hiç şüphesi yoktu. Molly’nin elindeki yemek torbasına baktı. “Köye gitmeden önce babana akşam yemeği mi bırakacaksın?”

“Evet. Sana yok.”

“Yalancı,” dedi Lucas başka bir gülümsemeyle. “Kendine engel olamazsın. Sen herkesle ilgilenmeden duramazsın.”

Molly ona bir bakış attı. “Al birini vur ötekine o zaman.” Durdu ve Lucas’ın şaşkın yüzüne baktı. “Hadi ama,” dedi. “Bunu zaten biliyorsun. Ailenle ilgileniyorsun. İş yerindeki çocuklarla ilgileniyorsun. Sen de en az benim kadar evhamlı ve ilgili birisin.”

Lucas bunu düşündü, sonra başını salladı. Kahretsin, haklı olabilirdi. “Eğer birine söylersen bunu inkâr ederim.”

“Merak etme,” dedi Molly kuru bir sesle. “Sırrın bende güvende.”

Birkaç dakika sonra babasının dubleksine yanaştılar. Binaya göz atan Lucas, “Joe evde mi?” diye sordu.

“Hayır, bu gece Kylie’yle kalacak. Bölümlerini kaydettikleri bir diziyi bitirecekler. Bu hafta birlikte geçirdikleri tek gece bu.”

Lucas alayla güldü.

“Ne,” dedi Molly. “Bana yalan mı söyledi? Orospu çocuğu. Ne yapıyorlar o zaman?”

“Tahmin etmem gerekirse... Televizyon izlemiyorlar, vahşi goril seksi yapıyorlar.”

Molly bunu düşünüp içini çekti, sesi biraz hüzünlü geliyordu.

Lucas yiyecek torbasını onun elinden aldı ve arabanın üzerine koydu. Sonra yanlış olduğunu bile bile, onu arabaya yasladi. “Eğer doğru kelimeyi söylersen sen de akşam yemeğinde aynısını yiyebilirsin.”

“Ben de sandım ki senin için... Bitti,” dedi Molly.

Lucas onun gözlerine baktı. “Ben de öyle düşünmüştüm ama görünüşe göre beynim ve vücudum aynı fikirde değil.”

Pompalı tüfeğin şarjöründen çıkan bir ses onu durdurdu. İkisi de verandaya döndü ve evet, işte oradaydı. Alan Malone tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Lucas, “Bu şeyin dolu olmadığından ne kadar eminsin?” diye sordu.

“Yüzde yüz. Fakat senin bir tehdit olduğuna karar verirse bu bir teselli olmaz çünkü ordu ona bir insanı çıplak elle nasıl öldüreceğini de öğretti.”

“Tamam. Bunu hatırlayacağım,” diye mırıldandı Lucas. Ellerini adamın kızının üzerinden çekti ve eve giden yolda yürürken güven verici olduğunu umduğu bir gülümseme gönderdi.

“Selam, baba,” dedi Molly.

“Bebeğim,” dedi Alan ve gözlerini Lucas’tan hiç ayırmadı.

“Lucas’ı hatırlıyor musun?”

“Hı-hı.” Babası gelişigüzel bir şekilde silahını kaldırdı ve mevzi aldı.

“Baba, kes şunu. Bu evde hiç kurşun olmadığını biliyor. Onu korkutamazsın. Hem zaten çok kalmayacağız. Yiyecekleri senin için içeri koyacağım. *Uslu ol.*”

Babası cevap vermedi ama Molly yine de içeri girdi.

“Pekâlâ,” dedi Alan, Lucas’a.

“Pekâlâ.” Lucas zihinsel olarak parmaklarını çıtlattı. Herhangi türde bir babayı etkilemeye çalışmayalı çok uzun zaman olmuştu. “Güzel bir akşam, ha?”

“Kızıma karşı nazik olacak mısınız?”

Ah Tanrım. Lucas derin bir soluk verip silaha baktı. “Aramızda öyle bir şey yok, efendim.”

“Asker, *her zaman vardır.*”

“Kızınızdan hoşlanıyorum,” dedi Lucas dikkatle.

“Evet, ona şeyi teklif ettiğinde... Neydi o... Goril seksi yapmayı teklif ettiğinde ondan ne kadar hoşlandığını duyduğuma inanıyorum.”

Lucas yüzünü buruşturdu. “Aslında o da öyle değil.” En azından artık değildi.

“Peki *nasıl?*”

Lucas derin bir nefes aldı çünkü hâlâ bu sorunun cevabını kabullenmeye çalışıyordu. “Onu çok önemsiyorum.”

“Molly’yi *herkes* önemsiyor. Asıl soru, onu koruyacak mısınız?”

Sonunda, cevabını bildiği bir soru gelmişti. “Hayatım pahasına.”

20. Bölüm

#İstakozAşkı

Molly yiyecek torbasını babasının masasına bıraktıktan sonra tekrar verandaya çıktı ve Lucas'ın cevabını yakaladı.

Onu hayatım pahasına koruyacağım...

İçine bir sıcaklık dalgası yayılırken hareketsiz kaldı ama sonra onu acımasızca bir kenara itti. Bu tarz şeylere bir son vermişlerdi. “Hadi yapalım şunu,” dedi çabucak, babasının çenesine bir öpücük kondurmak için eğilirken. “Seni seviyorum, baba.” Sonra Lucas'ın yanından geçip gitti ve genç adamı ona yetişmesi için geride bıraktı.

Yirmi dakika içinde Noel köyüne vardılar.

“Gözlerini kapat,” dedi Molly ve çantasından elf kostümünü çıkardı. Elbiseyi havada salladı. “Küçücük bir çantaya sığan bir kostümde sorun olduğunu *anlarsın*.”

Lucas kulağa şüpheli şekilde homurdanma gibi gelen bir ses çıkardı ama Molly ona baktığında, adamın yüzünde bomboş bir ifade vardı. “Hâlâ bakıyorsun,” dedi.

“Hepsini zaten gördüm, unuttun mu?”

“Aslında hayır, görmedin. Karanlık oturma odamda senin dostane silahınla saldırmaca oynadık. Sonra da senin karanlık yatak odanda. Hiçbir şey görmedin.”

Lucas sürücü koltuğunda ona doğru döndü, kaşları o kadar yukarı kalktı ki saçlarının arasında kayboldular. “*Dostane silahımla saldırmaca mı?*”

“Sadece şu lanet olası gözlerini kapa!”

Başını iki yana sallayan Lucas gülümseyerek gözlerini kapattı. Molly şüpheyle uzun uzun onu izledi ve Lucas bir gözünü açıp baktığında, parmağını uzatarak, “Aha!” dedi.

“Hareket etmiyordun, sadece bensiz kaçmadığından emin olmak istedim.”

“Belki de sadece sinsi ve sessiz davranıyordum.”

Lucas yumuşak, keyifli bir kahkaha attı. “Molly, bir sürü şey olabilirsin, çoğu da gerçekten harika ama seni tanıdığım süre boyunca hiçbir zaman sinsi ya da sessiz olmadın. Bir kere bile.”

Molly tamamen hakarete uğramıştı ama ağzıyla beyni arasındaki köprü çoktan yıkılmıştı. “Sessiz kaldığım iki durum aklıma geldi,” dedi.

Bakışları buluştu ve Lucas’ın ağzı yumuşak, sevecen bir gülümsemeyle kıvrılırken gözleri ısındı. “Üzgünüm ama bu iki olayda da kesinlikle sessiz kalmadın.”

Molly yüzünün alev aldığını hissetti. “Gayet de sessizdim!”

“Tamam, adımı haykırmadığın konusunda sana hak veriyorum ama inledin hem de nefes nefese. Biraz da yalvardın, çok tatlı bir şekilde olduğunu eklemeliyim.” Durdu ve kocaman sırtıttı. “En sevdiğim kısım buydu.”

Molly’nin tüm vücudu titredi. Aptal vücut. “Sadece... Gözlerini kapat!”

Lucas onun istediğini yaptı.

“Hile yapmak yok,” diye uyardı.

“Asla hile yapmam,” dedi Lucas. Molly bunun kesinlikle doğru olduğunu biliyordu.

Lucas herhangi bir şeyde hile yapması gereken bir adam değildi. Sapına kadar dürüsttü, neredeyse acımasızca. Yine de iş kadını kıyafetinden kurtulup *bingo elfi* kıyafetine hızla geçerken gözünü ondan ayırmadı. “Tamam,” dedi, kostüme girmek için bir akrobatı taklit etmeyi bitirdiğinde. “Ben bingo oyununda olacağım. İki saat sonra mola veriyorum. Bayan Berkowitz ve Bayan White’a göre, Louise de aynı zamanda mola veriyor. Eskiden bir elf olan, ancak terfi aldıktan sonra ofiste çalışmaya başlayan oydu. Moladayken ormana gidiyor ve ona ayrılan yirmi dakikanın her saniyesini kullanarak iki sigara içiyor. İşte o zaman ofise geri döneceğim ve dizüstü bilgisayarları –umarım korunmasız bir şekilde– orada dururken etrafı kolaçan edeceğim.”

“Seninle geleceğim.”

Molly başıyla onayladı. Bu bir sürpriz değildi. Lucas’ı asıl şaşırtan, ona güvenebileceğini bilmesi ve bunun ne kadar iyi hissettirdiği idi.

Kahretsin.

Lucas arabadan indi ve Molly’nin kostüm sayesinde elini kolunu sallayarak kapıdan içeri girmesini izledi.

Kendi için giriş ücreti ödedi ve etrafta dolaşmaya çıkmadan önce Molly’nin bingo salonuna güvenli bir şekilde girdiğinden emin oldu. Kimin nerede çalıştığına dikkat ederek –tüm tezgâhlar dahil olmak üzere– her yeri gezdi. Tezgâhlar neredeyse tamamı kadın elfler tarafından işletiliyordu ama etrafta dolaşan birkaç erkek elf de vardı. Kostümleri elbise yerine şorttu ve ne yazık ki kadınların kostümünde olduğu gibi çok yanlış yerleri sarıyordu.

Buraya en son gelmelerinden bu yana yeni bir ilave yapılmıştı. İki gencin çalıştığı bir Noel ağacı satış yeri. Tüm işlemler nakit olarak yapılmış görünüyordu. Tezgâhlar ile ağaç alanı

arasında yeni bir bölüm daha vardı: Noel Baba fotoğraf kabini. Boş duruyordu. Tabela, Noel Baba'nın akşam sekizde geleceği yazıyordu.

Molly'nin molasıyla aynı zamanda.

Lucas karavan ofisin etrafında döndü ve onu gözetlemek için biraz zaman harcadı. İki ışıklı pencereden içeridekilerin sadece Louise ve Noel Baba olduğunu görebiliyordu. Sekize beş kala, Noel Baba ayağa kalkıp kırmızı paltosunu giydi ve kafasına bir peruk geçirdi. Karavandan çıkarak merdivenlerden indi ve çalı-ların arasındaki Lucas'ın yanından geçip gitti.

Sekize iki kala, Molly'nin yanında durmak için arkasından geldiğini duydu.

"Seni yakaladım," diye fısıldadı Molly.

"Geldiğini duydum."

"Tamam, Bay Hiçbir Şeyi Asla Mahvetmez."

Lucas ona bir bakış attı. "Eğer bu doğru olsaydı hâlâ benimle yatıyor olurdun."

"Biz..." Molly birdenbire sustu ve başını salladı. "Bunu şimdi yapmıyorum." Sutyeninden telefonunu çıkardı ve saate baktı. "İçeri girme zamanı geldi."

Lucas ona boş bir bellek verdi. "Mümkün olursa bulduğun her şeyi buraya kopyala."

Molly belleği sutyeninine içine soktu.

"İlginç bir saklama yeri," dedi Lucas.

"Bana bak." Molly kollarını ileri uzattı. "Herhangi bir şeyi saklamak için başka bir yer görüyor musun?"

Hayır. Sıcak, yumuşak ve mükemmel kıvrımlardan başka bir şey görmüyordu. "Sana iki dakika veriyorum."

"Yedi," dedi Molly. "Louise'in dönmesine daha on dakika var."

“Şunu beş yapalım.”

“Pekâlâ,” dedi Molly, o kadar kolay kabul etti ki Lucas onun en başından beri beş dakika kalmayı planladığını biliyordu. “Burada bekle.”

“Çok beklersin.” Lucas, Molly’nin elini tuttu ve o kısa elbise içinde bacaklarının ne kadar uzun göründüğünü fark etmemeye çalışarak onu merdivenlerden yukarı çıkardı. Beline dolanacak kadar uzun bacakları...

“Açık,” diye fısıldadı Molly ve ofis kapısından içeri girdi. Lucas’ın da peşinden geldiğini görünce elini göğsüne koydu. “Dışarıda beklemen çok daha mantıklı. İş o noktaya gelirse benim neden orada olduğumu açıklamak, senin neden orada olduğunu açıklamaktan çok daha kolay.”

Açıklamalar umurunda bile değildi. Tek umurunda olan, Molly’yi güvende tutmaktı. “Anlaşıldı,” dedi Lucas, elini onunkinin üzerine koyup hafifçe sıkarak. “Ama sadece bu şekilde aynı anda hem arkanı kollayıp hem de kapıyı izleyebileceğim için.” Sonrasında onu şok ettiği kadar kendini de şok eden hızlı bir öpücük verdi.

“Dikkatli ol,” dedi.

Molly ona selam çaktı. “Evet, efendim.”

“Bu hoşuma gitti,” dedi Lucas parmağını ona doğru sallayarak. Sonra da çevredeki çalılıkların arasında gözden kayboldu.

Lucas, kafasında dakikaları sayarak gölgelerin içinde kaldı. Tam üç dakika sonra, Louise beklenmedik bir şekilde ofise giden merdivenlerin dibinde belirdi.

Erken gelmişti.

Lucas onu oyalamak için hemen önüne çıktı. “Hey,” dedi. “Tam da aradığım kişi. Elflerden sen sorumlusun, değil mi?”

Louise onu görünce kızardı ve elini göğsüne koydu. “Evet. Nasıl bildin...”

“Çorap tezgâhında kavga çıktı. Birisi hanımların mallarından birine hakaret etti ve bunun sonrasinda neler olduğunu tahmin edebilirsiniz.”

“Eleanor olduğuna bahse girerim. O tam bir kaltak.”

Lucas başını salladı. “Her neyse, olay iyice büyüdü ve bence bir hakeme ihtiyaçları var.”

“Lanet olsun, bir daha birbirlerine bir şeyler fırlatmaya başladıklarında onlara yaşlı kıçlarını kovacağımı ve bir milyoncuk dükkânından satın alacağım her şeye ev yapımı etiketi yapıştıracacağımı söyledim.” Hızla arkasına döndü ve patikada ilerledi.

Lucas saatine baktı.

Beş dakika dolmuştu.

Lucas gölgelere geri dönerken Noel Baba köşeyi döndü ve basamakları koşarak çıktı. Şapkasını çıkararak karavana girdi.

Kahretsin. Bu gece de herkesin erken geleceği tutmuştu.

Lucas merdivenleri hızla ve sessizce çıktı, içeriyi dinlemek için duvara yapıştı. Noel Baba kapıyı tamamen kapatmamıştı, dolayısıyla Lucas hem adamın masasına yığıldığını duyabiliyor hem de panjurların arasındaki boşluktan onu görebiliyordu.

Noel Baba, “Bu da neyin nesi?” diye sordu Molly’ye.

Molly, adamın bilgisayarına arkasını dönmüş ve onu bekliyormuş gibi kayıtsızca masasma yaslanmıştı. Hafifçe gülümsedi ama Lucas, kalbinin hızla attığını buradan bile duyabiliyordu.

“Bu da neyin nesi dedim,” diye tekrarladı Noel Baba. “Buraya hiçbir elf giremez.”

“Ah.” Molly yüzünü buruşturdu, mahcup görünüyordu. “Üzgünüm. Bilmiyordum.”

“Ama belki de...” Noel Baba başını yana eğdi, öfke... sesini terk etmişti. “Bir nedenden dolayı beni görmeye geldin. Belki de kucağıma oturup Noel Baba’ya ne istediğini söylemek istersin.”

Lucas başını salladı. Tanrım, kadınlar haklıydı. Erkekler domuzdu. İçeri girmek için harekete geçti ama bakışları pencereye kayan Molly hafifçe kafasını salladı.

Bunu kendi başına halletmek istiyordu.

Noel Baba aralarındaki mesafeyi kapattı, onu çalışma masası ile üzerinde krema, şeker ve fincanların yanı sıra açılmış bir kutu patlamış mısırın ve bir kahve demliğinin bulunduğu tezgâhın arasına sıkıştırdı.

Noel Baba gülümsedi. “Güzel ellerin kucağıma oturup fantezilerini fısıldamasından gerçekten çok hoşlanıyorum.”

“Ah,” dedi Molly, olabildiğince geriye yaslanarak. “Pekâlâ, ben pek fantezi kurmam.”

“Emin misin?” Noel Baba onun üzerine doğru eğildi. “Çünkü ben bu konuda oldukça iyiyim. Bana ne istediğini söyle.”

Molly’nin gülümsemesi dondu. “Biraz daha kişisel alan harika olurdu...”

Noel Baba güldü. “Hadi ama bundan daha iyisini yapabilirsin. *Cinsel* fanteziler konusunda *uzman* olduğumu bilmek yardımcı olur mu?”

Tamam, buraya kadardı. Lucas tekrar içeri girmek için hamle yaptı ama Molly ondan önce davranarak, “*Ben* de bu tür şeyleri kendi başıma halletme konusunda uzmanım,” dedi.

Kahretsin. Direkt Lucas’la konuşuyordu. Onun geride durmasını istiyordu. Hâlâ hazırda bekleyen Lucas durakladı ve ona bir dakika daha verdi, *en fazla bir dakika...*

Noel Baba güldü. “Ateşli,” dedi. “En sevdiğim. Reşitsin, değil mi? Çünkü artık reşit olmayan piliçleri becermiyorum. Bunun için hapsé girildiğini öğrendim.”

Molly onu savuşturmak için elini uzattı. “Reşidim, evet,” dedi. “Ama istekli miyim? Pek değil. Sen evli değil misin? Onuncu karınla?”

“Beşinci,” dedi Noel Baba. “Daha yepyeni ama endişelenme, anlayışlı biri.”

“Senin adına sevindim,” dedi Molly. “Ama ilk randevuda kimseyle yatmam.”

Azimli Noel Baba elini Molly’nin beline koyup kalçasına kaydırđı ve ardından elbisesinin kısa eteğinin altına sokarak tekrar yukarı ıktı. O an her şey iptal oldu. Onun sahte kimliği umurunda bile değildi çünkü Lucas, bir kadına nasıl davranılacağı konusunda bir ders vermek için adamı ipe çekmek üzereydi. Tam da içeri girdiğinde, Noel Baba’dan öfkeli bir kkreme yükseldi.

Lucas’ın şaşırtıcı, akıllı ve hızlı elfi, arkasındaki kahve demliğini kapmış ve adamın kasıklarına sıcak kahve dökmüştü.

“Ah!” diye soluyarak ağzını kapattı. “Ben çok üzgünüm! Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum...” Kahve demliğini tezgâhın üzerine geri koydu. “Bize birer fincan koymak istedim ama kolu- ma çarpmış olmalısın! İyi misin?”

“Hayır, lanet olsun, iyi değilim!” diye bağırdı Noel Baba sıktı- ęı dişlerinin arasından. “Aletimi yaktın!”

“Hayır, bak, demlik ılık tutma ayarında kalmış,” dedi Molly abucak. “Gördün mü? İstersen yine de 911’i arayabilirim?”

“Hayır!” diye hırıl原因 Noel Baba, iki büklüm olarak kendini avuçladı.

“Tamam, o zaman, peki... Gitmeliyim. Mola bitti ve...”

Noel Baba pantolonunu açıp içeri baktı ve işte o zaman Molly hızla dışarı ıktı. Lucas onun elini tutunca merdivenler- den aşağı uçarak indiler. Molly son adımda biraz tkezleyince, Lucas bir kolunu ona doladı ve çalıların arasındaki saklanma yerine yönlendirdi.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet, kalp krizi geçirmem dışında.”

“Sana dokunduğu zaman mı?”

“Hayır, dokunmayı başaramadı. Neredeyse kalp krizi geçireceğim an, içeri girip onu öldüreceğini sandığım andı.” Molly gözlerini kapattı. “Adam geldiğinde belleği yere düşürdüm. Belleği tam da bilgisayardan çıkarmıştım ve aniden içeri girince beni ürküttü. Yine de belleği Louise’m masasmm altına atmayı başardım.”

“İyi düşünmüşsün,” dedi Lucas.

“Aptalcaydı. Gecenin sonunda vardiyam bittikten ve herkes gittikten sonra geri dönüp onu alacağım.”

“Bingo salonuna geri dönmeyeceksin,” dedi Lucas.

“Elbette döneceğim. Bir sürü yeni şeyi öğreniyorum.”

“Ne gibi?”

“Bingo salonunda devam eden tadilatın günlerdir hatta tüm hafta boyunca ilerlemediği gibi. Şantiyede tam bir ekip bulundurulmasını gerektirecek kadar büyük bir iş. Fakat elfler, orada birkaç günde bir gelip belki bir saat kadar çalışan bir veya iki adamdan daha fazlasını görmediklerini söylüyorlar. Ve bil bakalım başka ne var?”

“İnşaat firmasını sahibi Noel Baba,” dedi Lucas.

Molly ona ağzı açık bir şekilde bakakaldı. “Evet, nereden bildin?”

“Elişi tezgâhlarındaki elfler beni seviyor.”

Molly gözlerini devirdi.

“Bir tahminde bulunacağım,” dedi Lucas, “ve Noel Baba’nın sözüm ona tüm işlere fazla teklif verdiğini, sonra paranın daha fazlasını kendine saklamak için az işçi çalıştırdığını söyleyeceğim.”

“Beşinci karısının gemi seyahatlerini sevdiğini duydum.”

“Bu da benim ikinci tahminim olurdu,” dedi Lucas. “Az önce ikinci işini baltaladığının farkındasın, değil mi?”

“Buraya geri dönmem eskisinden daha tehlikeli olmayacak,” dedi Molly. “Benden şüphelenmiyor.”

Lucas ona sakın bir bakış attı ve genç kadın da ona, hoşlanmayacağı bir şey söylemek üzere olduğunu anladığını belirten bir bakış gönderdi.

“Az önce tehlikeli bir adamla uğraştın,” dedi Lucas.

Molly boğuk bir kahkaha attı. “Evet. Eğer fark etmediysen söyleyeyim hayatımdaki *tüm* erkekler tehlikeli.”

“Bak, bunu bilmiyorsun çünkü bilmek için bir nedenin yoktu ama Nick’in yüzünü yirmi ya da otuz yaş daha genç hayal edersen, Tommy Thumbs’ın o günlerdeki haline benziyor. Onun Tommy *olmadığını* biliyorum çünkü hâlâ iki başparmağı var ve Tommy, başparmaklarından birini daha önce yanlış yaptığı birine kaptırdı. Bu yüzden insanların başparmaklarının peşinden gidiyor. İntikam için.”

“Yani şoförün Noel Baba’nın erkek kardeşi olduğuna mı inanıyorsun? Tommy olduğuna?”

Lucas omuz silkti. “Yüzünü göremedim ve eldiven takıyordu. Tabii bir de yetkililer dahil herkesin onun öldüğüne inandığı gerçeği var.”

“Ama sen inanmıyorsun,” dedi Molly onun yüzüne bakarak.

“Demek istediğim de bu, Molly. Neye inanacağımdan emin değilim. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var ama... Artık onların radarındasın.”

“Kızgın mısınız?” diye sordu Molly.

“Sana mı? Hayır. Ancak Noel Baba’nın erkek kardeşinin gerçekten de Tommy Thumbs olduğu konusunda haklı olma ihtimalimiz çok yüksek ki bu da onu daha az tehlikeli yapmıyor. Adam planlarını bozan insanları parçalara ayırıyor, Molly. Bazı parçalar hiç bulunamadı.”

Molly sertçe yutkundu ve başını salladı. “Ama uzun süredir ortalıkta görünmüyor. Göze batmak istemeyecektir.”

“Doğru,” dedi Lucas. “Doksanlarda iflasını ilan ettikten ve bir milyon dolarlık borç ile vücut parçaları eksik olan birçok insandan kaçtıktan sonra adını değiştirdi. Göze batmamak onun tarzı oldu ama Tanrı bilir kaç eyalette aranıyor. Şu an tetikte ve odaklanmış durumda. Sadece sana odaklanmasını istemiyorum.”

“Elf kostümü giyiyorum,” dedi. “Kimsenin benden şüphelenmesi için bir sebep yok.”

“Bu, almaya istekli olduğum bir risk değil.”

“Buna gerek kalmayacak,” dedi Molly ve ona hafifçe gülümse-di. “Çünkü bana bir uhu gibi yapışma eğilimindesin.”

Lucas’ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Unutma, Nick’in kucağına sıcak kahve döktün. Bundan hiç mutlu olmayacak.”

“Ilık kahve,” diye düzeltti. “Adam resmen kocaman bir bebek. İnan bana, gerekirse onu tekrar alaşağı edebilirim.”

Lucas bunu biliyordu. Kahretsin, bununla gurur duyuyordu. Molly harikaydı ama... İşler hiçbirinin düşünmediği kadar çığı-rından çıkmıştı. “Archer ile diğer çocukları bu işe dahil etmemiz gerektiğini biliyorsun,” dedi.

“Hayatta olmaz. Bu davayı istemediler.”

“Konu bununla ya da çalışmaya layık olduğunu kanıtlamakla ilgili değil. Senin güvenliğine ilgili.”

Molly’nin yüzündeki gülümseme çoktan silinmişti. “Onlara söylersen davayı benden devralacaklar.”

“Destek işimize yarayabilir.”

“İyi. Bunu düşüneceğim,” dedi ve arkasını döndü. “İşe geri dönüyorum.”

“Molly...”

“Ya arkamı kolla ya da git,” dedi Molly ona bakmadan. “Sadece beni durdurma.”

Bu yüzden Lucas yapabileceği tek şeyi yaptı. Onun arkasını kolladı.

İki uzun saat sonra, Molly bitkin bir halde bingo salonundan çıktı. “Belleği aldın mı?” diye sordu selam vermek yerine.

“Hayır. Janet’in migreni tuttu ve ofisteki kanepeye uzandı. Elflerden birkaçı onunla birlikte oturup ucuz viski içiyor. Bu gece hiçbir yere gitmiyorlar.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Molly.

Bu söz geceyi özetliyordu. Başka bir şey yapamayınca arabaya yöneildiler. Lucas içerinin karanlığında ona baktı. “Bu gece inanılmazdın.”

“Evet. O kadar ki beni bu işten çekip almak istedin.”

Lucas başını salladı. “Bunu sana yapmayacağım. Bunu sana asla yapmam.”

Molly’nin bakışlarındaki ihtiyat kayboldu. “Hayır mı?”

“Hayır. Sadece destek istemeyi düşünme zamanının geldiğini söyledim. Destek, Molly. Bu işi kimse senden alamaz.”

Molly göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. Ellerini ondan uzak tutmak için verdiği savaşı kaybeden Lucas, onu kendine çekip öptü.

“Bu ne içindi?” diye sordu Molly, genç adam onu koltuğuna geri bırakıp arabayı park yerinden çıkardığında.

Gözlerini yola diken Lucas, “Hiçbir fikrim yok,” dedi.

“Belki de bu gece Noel Baba’yla tamamen kendim başa çıktığım içindir,” diye alay etti Molly.

“Bunu yaptın.” Genç adam trafiğe karıştıktan sonra ona bir bakış attı. “Beni tahrik etti.”

Molly kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

“Ve beni korkuttu.” Lucas kafasını salladı. “Archer da Joe da aptallar. Seni ciddiye alsalardı, bizim en büyük, en etkileyici varlığımız olurdun.”

Molly ona baktı. “Bu, birinin bana söylediği en seksi şey.”

“Şaka yapmıyorum. Bu konuda korkunç derecede iyisin. Archer’ın seni işbaşında görmesi gerekiyor.”

Loş ışıktaki gözleri karanlık bir şekilde parlayan Molly, dişlerini yavaşça alt dudağının üzerinde gezdirdi. “Şimdi bana bilerek edepsizce konuşuyorsun. Lucas?”

Genç kadının boğuk ve alçak fısıltısı, Lucas’ı şimdiden sertleştirmişti. “Evet?”

“Beni eve götür dersem geçen seferki kuralları uygulayabilir miyiz?”

“Edepsiz konuşmalar olmadıkça susma olayını mı kastediyorsun?”

“Evet.”

Lucas daha fazlasını istiyordu, çok daha fazlasını ama ondan alabileceğini alacak ve sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecekti.

Cevabı onun gözlerinden okuyan Molly küçük, sıcak bir gülümseme sundu. “Beni eve götür, Lucas,” diye fısıldadı.

İkinci kez tekrarlamasına gerek yoktu.

21. Bölüm

#BeniÇarpıyorsun

Lucas onu eve götürmek yerine Pacific Pier'deki kendi dairesine getirdiğinde Molly o kadar da şaşırمامıştı.

Lucas'ın yatağı daha büyüktü.

Eve giderken şiddetli bir yağmur başlamıştı. Lucas arabayı park etti ve ona döndü, gözleri gūnahtan daha sıcaktı. Bir an oturup birbirlerine baktılar ve sonra sözlü bir anlaşma yapmışlar gibi birbirlerine döndüler, ancak aralarındaki konsol yüzünden temas edemediler.

Lucas elini Molly'nin ensesine kaydırdı ve kendine yaklaşarak dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi; öpücükler önceleri hafifti, alaycıydı... Ta ki yeterli olmayana kadar. Molly daha fazlası için inledi, Lucas öpücüğü derinleştirene kadar dilini onun alt dudağına değdirdi.

Genç kadın gözlerini kapatarak kendini bu hislere kaptırdı. Arabanın çatısına çarpan yağmurun sesine. Lucas'ın tadına, dokunuşunun yarattığı hisse, onun kokusuna, vücudundan yayılan ısıya... Hepsi, önemli olan tek şeyin bu olduğunu hissetmesine neden oluyordu. Düşünmeyi siktir etti, tek yapmak istediğı hissetmekti.

Lucas onun düşüncelerini duyabiliyormuş ve aynı fikirdeymiş gibi boğazının derinliklerinden alçak bir ses çıkardı. Ağzını

hafifçe geri çekerken onu daha sıkı tuttu. “Emin ol, Molly. Çünkü dün geceden sonra bizim...”

“Şşş.” Dün geceyi ya da daha sonra neler olacağını düşünmek istemeyen Molly, elini Lucas’ın karın kaslarını okşamak için tişörtünün altına kaydırırken aynı zamanda ağzını da çenesinden yukarı kaydırdı. “Eminim,” diye fısıldadı ve sonra kulak memesini ısırdı.

Lucas, boğuk bir homurtuyla onu konsolun üzerinden kucığına aldı. Dışarıda, buz gibi yağmur ve fırtına arabaya vurmaya devam ediyordu. İçeriye ısıtmışlar ve tüm pencereleri buğulandırmışlardı, gerçek dünya tamamen bulanıktı. İçeride de işler aynı vahşilikteydi ama neyse ki dışarısı gibi soğuk yoktu. Molly’nin açık mavi dantel külotunu görene kadar elbisesinin çoktan yukarı sıyrılmış eteğine el atarken aralarındaki çılgın sıcaklık ve kimya vardı.

Saf bir erkeksi zevkin kaba sesiyle parmağını dantel kumaşın üzerinde gezdirdi ve Molly’nin, ağzını aç bir şekilde kendisine çekmesi için ellerini saçlarına götürmesini sağladı. Lucas, dantel bariyeri aşır ıslak etini nazikçe okşadığında, Molly onun eline doğru yükselerek çığlık attı.

Molly, sadece yaptığı şeylerden bazılarını hissetmesi için onu ünlü kontrolünden çıkarmak istemişti ama kontrolden çıkardığı kişi kendisiydi. Ona şimdi ihtiyacı vardı ve bu amaçla genç adamın kotunun düğmesine uzandı.

Lucas onun elini tuttu. “Burada olmaz.”

Molly alnını onunkine yasladı, nefesi düzensizdi ve kesik kesik soluyordu. “Neden olmasın?”

“Çünkü bir yatağı hak ediyorsun.”

“Yatağa ihtiyacım yok.”

“Bunu bildiğim iyi oldu ama en azından içeriye, kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği bir yere gidelim çünkü...”

“Evet?”

“Bu biraz zaman alacak.”

Lucas onu elinden tuttu, Arnavut kaldırımli avludan geçirip dördüncü kattaki dairesinin merdivenlerinden yukarı çıkarırken Molly yutkundu ve bacaklarındaki kemikler eridi.

Sırılsıklam olmuşlardı ve Lucas anahtarlarını çıkarırken koridorun her yerine su damlatıyorlardı. O kapıya döndüğünde, tişörtünün omuz ve sırt kaslarına nasıl yapıştığına bakan Molly kendine hâkim olamayarak bir elini adamın omurgasında gezdirdi.

Lucas anahtarlarını düşürdü ve küfretti.

Genç adam tekrar doğrulduğunda gülümseyen Molly, onun ıslak pazılarına bir öpücük kondurdu.

Lucas bir iniltiyle kapıyı iterek açtı ve kolunu ona dolayarak içeri çekti. Kapıyı tekmeleyerek kapattı, onu kucağına alarak vahşi bir hevesle yatak odasına yöneldi. Genç kadını yatağın yanında yere bıraktı ve ıslak tişörtünü çıkarttıktan sonra birkaç adım geri giderek eliyle elektrik düğmesine vurdu.

Sonra Molly’nin yanına geri döndü, dizlerinin üzerine çöktü ve elbisesini çıkarmak için elleriyle kumaşa yapıştı.

“Bekle,” dedi Molly nefes nefese.

Birdenbire hareketsizleşen Lucas onun bakışlarıyla karşılaştı. İnanılmaz kontrolü sayesinde tutkusunu dizginlemişti ama Molly, sadece onun gözlerine bakarak bile her an tasmaından kurtulacağına bahse girerdi.

Birkaç saniye önce kendisi de böyle hissetmişti ama odayı dolduran ışık, bir kova buzlu su etkisi yaratmıştı. “Işık...”

“Molly,” Lucas, genç kadının yüzünü avuçladı. “Seni görmek istiyorum.”

“Evet...” Molly ellerini birbirine kenetledi ve bembeyaz kesilmiş parmak boğumlarına baktı. “Bu konuda. Şey...”

Lucas, gözlerinin içine bakarak ellerini kalçasında gezdirdi. “Çok güzelsin, Molly. Sana ne kadar güzel olduğunu gösterme izin ver.”

“Bak, şov kısmını atlamayı planlıyordum.”

Lucas, Molly’nin soğuk ellerini sıcacık ellerinin arasına aldı, konuş demese de gözlerinde bir soru vardı.

Molly derin bir nefes verdi. “Tamam, bende... *Bir şey var.*”

“Bir şey.”

“Asılı kalma durumu,” dedi.

“Tamam, peki... Bu, söyleyeceğini düşündüğüm şeyden çok daha iyi. Asılı kalmanın üstesinden gelebiliriz.”

“Ben... Bekle,” dedi Molly. “Ne diyeceğimi sandın?”

“Beni bir daha çıplak görmek istemediğini.”

Molly alayla güldü. “Kendini çıplak gördün mü hiç? Seni o halde görmek istemem için ölmüş olmam gerekir.”

Lucas gülümsemedi. Bunun yerine, Molly’nin hâlâ üşüyen ellerini ovuşturdu ve sonra göğsüne bastırdı. “Molly.”

“Tamam,” diye mırıldandı. “Seni korkutmaya çalıştığımın farkındasın.”

“Evet ama ben kolay kolay korkmam.”

“Bunu anlamaya başlıyorum.” Molly bir soluk verdi. “Tamam, sadece... Bana ne olduğunu biliyorsun, ameliyatları falan...”

“Evet ve bunları yaşamak çok kötü ama yardımcı oldular, değil mi?”

“Bazıları,” dedi Molly. “Önümden, arkamdan ve yan tarafımdan girdiler. Yaralar var. Çirkin yaralar. Bilip bilmediğini emin değilim ama sıfır vücut yağına sahip bir sıfır beden değilsen ve bazı... Sorunlu alanlarda bir sürü yara izin varsa, iyileştikten sonra bir şeyler pek de doğru görünmez. Kabarıklık olmaması gereken yerlerde bazı kabarıklıklar var ve...”

“Yaralarını hissettim,” dedi Lucas. “Önemli değiller. Onlar sadece hayatının bir yol haritası. Bende de bolca var. Senin inanılmaz derecede seksi ve kesinlikle mükemmel olduğunu düşündüğüm gerçeğini hiçbir şey değiştiremez.”

“Ama bunun nedeni karanlıkta olmamızdı,” dedi Molly, “ve sen iyi şeylere geçmek için çok motiveydin.”

Lucas bunun üzerine gülümsedi. “Hâlâ aşırı motiveyim. Molly bunların *hepsi* çok iyi.”

Lanet olsun, adam çok iyiydi. “Tamam, gerçek şu ki...” dedi Molly.

“Nihayet.”

“Daha önce bu durumdayken...” Tanrım, bu garipti. Çok garipti. “İnsanlar benden ürktü ve sonra yapamadım... Şey, tabiri caizse *bitiremedim* ve her şeyi mahvettim.”

Hâlâ onun önünde, dizlerinin üstünde çırılçıplak duran Lucas yerinden kıılmıdamadı. Belki gözünü bile kırpmadı. “İnsanlar mı?”

“İlk erkek arkadaşım.” Molly yüzünü buruşturdu. “Ve ikincisi.” Ben’le çıktığında on dokuz yaşındaydı. İkisi de tecrübesizdi ve Ben’in onu gerçekten görebileceği kadar aydınlık bir ortamda seks yapmadan önce birkaç kez birlikte olmuşlardı. Ben’in tepkisini gözden kaçırmak mümkün değildi –ve Molly o sırada sadece iki ameliyat geçirmişti– ama adam tahrik olmaktan çıkıp dehşete düşmüştü ve ona acıyan gözlerle bakmıştı.

Acıma, genç kadının zaafıydı.

Belki de en kötü yanı, daha sonra tepkisini inkâr etmeye çalışmasıydı.

İkinci erkek arkadaşı Tim dört yıl sonra gelmişti. Molly yirmi üç yaşındaydı. Altı aydır çıkıyorlardı ve bu süre zarfında sadece karanlıkta seks yapmalarını sağlamayı başarmıştı. Tim hissettiği yara izlerini sorgulamış olsa bile tek kelime etmemişti.

Molly ondan hoşlanmıştı. Hem de çok. Muhtemelen çok fazla... Gardını indirmiş ve onun, ailesinin Shasta Gölü'ndeki teknesine binmesi için kendisini ikna etmesine izin vermişti. Tim onu mayo içinde bir kez görmüş ve gözlerine o ifade yerleşmişti.

Dehşet. Sonra da acıma.

Tim'i terk etmek, Ben'i terk etmekten çok daha zor olmuştu.

Ve Lucas'ı terk etmek daha da zor olurdu. Derin bir nefes aldıktan sonra Lucas'a hem Ben hem de Tim hakkında minimum düzeyde bilgi verdi.

"Aptallar," dedi Lucas. "Başka kimse var mı?"

"Hayır. Şey..." Bunu kabul etmek zorunda kaldığı için biraz kıvrandı. "Bir keresinde tek gecelik bir ilişkim olmuştu ama tamamen soyunmamıştık."

Lucas gülümsedi. "Güzel."

Molly ne beklediğini bilmiyordu ama seçimlerini kabul etmek bu kadar kolay olmamıştı.

"Göster bana," dedi Lucas.

Molly, genç adamın gözlerinin içine bakarak kararsızlıkla alt dudağını ısırды.

"Molly, kötü Noel Baba'yı tek başına alt ettiğini gördüm. Sen harikasin. Neyden korkuyorsun?"

Ah çok, *pek çok* şeyden...

"Tamam," dedi Lucas. "Önce benimkini göstereceğim." Sol göğüs kasının üzerindeki bir yara izini işaret etti. Derisinde büzülmüş, yarım santimlik bir oyuk vardı. "Uyuşturucuyla mücadele timinde çalışırken yediğim bir kurşundan kaldı. Kötü bir adamı köşeye sıkıştırdım. Bundan hoşlanmadı."

Yara kalbine o kadar yakındı ki neredeyse Molly'nin kalbini durduracaktı. Öne eğilerek dudaklarını o noktaya bastırdı.

Lucas çok kısık, çok erkeksi bir ses çıkardı ve elini genç kadının kalçasından yukarı kaydırdı. “Göster bana,” diye tekrarladı usulca. “Lütfen?”

Molly tereddüt etti ama bedeni onunkini istiyordu ve beynine hükmediyordu. Elf kostümü çok dardı. Kollarını kumaştan kurtararak elbiseyi kalçasına kadar indirdi ve siyah askılı spor sütyenini ortaya çıkardı. Belinin yan tarafında, onu önden arkaya doğru kesen altı santimlik yatay bir yara izini işaret etti. Biraz büzüştüğü ve içe doğru göçtüğü için gözden kaçırmak mümkün değildi ki bu da külotu çok daha aşağıda olmasına rağmen orada bir külot çizgisi varmış gibi görünmesine neden oluyordu. Diğer yara izlerine gelince, bu onun en küçük yarasıydı.

“L2-L4 omurlarımdan ameliyat oldum,” dedi.

Lucas ellerini onun beline kaydırdı ve öne eğildi, ağzını yarının üzerinden nazıkçe sürterken geniş omuzları ışığın çoğunu kapatıyordu. Sonra doğruldu ve karın kaslarının altındaki dört santimlik bir yara izini işaret etti. “Bıçak yarası,” dedi. “Archer için çalışırken oldu. Bir suçlu üzerime atlayıp beni deşmeye çalıştı. Neredeyse başarılı oluyordu.”

Molly, parmaklarını Lucas’ın aşırı zindelik seviyesi nedeniyle güzelce iyileşmiş yara izinin üstünde gezdirdi. Yara izi ne kadar düzgün olsa da hayatının tam olarak ne kadar tehlikeli olduğunun ilkel bir hatırlatıcısıydı. Hâlâ öyleydi. Neredeyse birkaç kez hayatını kaybedecek duruma gelmişti. Ve bunun onu etkilemesine izin vermemiş, diye düşündü Molly.

Onun gibi değildi.

Parmakları tenine dokunduğunda Lucas zevkle mırıldandı ve tahrik olduğu zamanlardaki gibi gözleri karardı. Molly, basit bir dokunuşun onu böyle eritmesine hayret ederek baktı.

Bu heyecan vericiydi.

Güçlendiriciydi.

Gözleri onunkiyle temas halindeyken yatakta geriye doğru kaydı ve sonra karnının üzerine uzanmak için yuvarlanarak başını, bükülmüş kollarına yasladı. Lucas'ı göremiyordu ama onun ayağa kalkıp yatağa diz çöktüğünü duydu.

Onun şu anda neye baktığını bilerek gözlerini kapattı. Ense kökünden omurgasına kadar uzanan, ikiye ayrıldığı için iki farklı ameliyatın habercisi olan kötü görünümlü bir yara izi vardı. Elbisesi hâlâ kalçasında durduğundan Lucas hepsini göremiyordu ama genel bir fikir sahibi olabilirdi.

Yara izinin en kötü bölümünün üzerinde, Sadie'nin ona yaptığı dövme vardı:

Acı kaçınılmazdır, acı çekmekse isteğe bağlıdır...

Molly, Lucas'ın dudaklarını boynunun arkasında hissettiğinde donup kaldı, sıcak öpücükler omurgası boyunca ilerlerken zevkle içini çekti.

Lucas elbiseyi tamamen çıkarmak için çekiştirmeye başladı-ğında Molly ters döndü. "Bekle," dedi. "Sıra sende."

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi Lucas.

"Hayır." Molly oturarak avcunu onun kalbine koydu. "Buradaki sorun ne?"

Lucas, ellerinden birini onunkinin üzerine kapattı. "Kırıldı," diye itiraf etti sessizce.

"Josh'ı kaybettiğinde."

Lucas başıyla onayladı.

"Ve Carrie'yi."

Tekrar başını salladı.

Molly de başını sallayıp öne eğildi ve ağzını tam kalbinin üstüne bastırdı. Lucas, parmaklarını onun saçlarının arasına geçirdi,

genç kadını nazikçe kendine çekerek yatağa yatırdı, ardından tüm şüphelerini silmek için her yerini öpmeye başladı.

Kusurlarının ardındakini görmesi için bir erkeğe güvenmeye-
li uzun zaman olmuştu ama Lucas onları hiç görmemiş gibiydi.
Onu sadece bir bütün olarak görüyordu ve bu inanılmaz derece-
de özgürleştiriciydi.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı Lucas, elbisesini çıkarıp om-
zunun üzerinden atarken. Bir dizini bacaklarının arasına yerleş-
tirerek onun üzerine çıktı ve köprücük kemiğini yalamak için
başını öne eğdi.

Molly daha fazlasını isteyerek yataktan yükseldi. Çok daha faz-
lasını. Ellerini Lucas’ın sırtından yukarı kaydırarak onu kendine
biraz daha yaklaştırdı, çünkü buna ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı var-
dı. Teninin tenine değmesine, tüm o ısını ve gücünü ona verme-
sine ihtiyacı vardı. Lucas’ın düzenli kalp atışlarını kendi kalbinin
üzerinde hissederek, onu içine almak için aç bir şekilde kalçalarını
kaldırdı. “Lütfen, Lucas,” diye soludu. “Şimdi, lütfen.”

Lucas, sert bir iniltiyle onun iç çamaşırlarını çıkarmayı ve
bir prezervatif bulmayı başardı. Tek ve mükemmel bir hamleyle
kendini genç kadının içine gömdü. Hareket etmeye başladığın-
daysa Molly resmen aklını kaçırdı. Bacaklarını Lucas’ın kalçasına
dolayarak topuklarını beline bastırdı. “Daha hızlı,” diye fısıldadı.

Lucas, kadının dudaklarına karşı gülümsedi. “Başka. Böyle
bana.”

“Daha sert.”

Lucas, boğuk bir iniltiyle ona istediğini verdi ve ancak genç
kadının bedenindeki son titreme geçtiğinde yüzünü onun saçla-
rına gömdüğü yerden kaldırdı. Şimdi onu izlerken nemli alnın-
daki saçları geriye itti.

“Tekrar,” dedi.

Molly fazla talepkâr biri değildi, asla da olmamıştı ama yatak odasında kimse ondan bir şey talep etmemişti. Görünüşe göre bu tamamen farklıydı, çünkü Lucas'ın sadece alçak sesi bile onu neredeyse tekrar devirmeye yetiyordu. *Neredeyse*. Çünkü sonuna kadar inatçı değilse hiçbir şey değildi.

Lucas sadece serseri gülümsemesiyle baktı ve elinden geldiğince onun her santimine dokunmaya özen göstererek hareketlerini yavaşlattı. Molly gözlerini açık tutmaya çalıştı ama tekrar bir erkekle birlikte olmanın yarattığı sayısız his –ve duygu– karşısında sıkıca kapandılar.

Bu adam.

Lucas, onun ellerini tutarak parmaklarını birbirine kenetledi ve ellerini başının üzerine kaydırды. Vücudu onunkinin üzerinde yavaşça hareket etti, teninin her bir santimi onu okşuyordu.

Genç adam başını eğdi ve çenesini büyük bir kedi gibi onun kine sürttü. Kendine çok fazla hâkim görünen büyük, seksi bir kedi gibi. Molly ellerini kurtararak onun bileklerini kavradı. Bay Sakin'in nabızı hızla atıyordu ve Molly kalçasını ona doğru kaldırdığında, onun boğazının derinliklerinden çok seksi bir açlık sesi koparabildi. Bunun üzerine heyecanlanarak, adamın hamlelerine karşı onun altında kıvranmaya başladı. Bedeni onun ritmine uyum sağlamaya çalışırken, Lucas başını geriye attı ve ortak hamleleri bu sefer ikisini de ele geçirdi.

Molly'nin kendine gelmesi biraz zaman aldı ve sonunda gözlerini açtığında, Lucas'ın başını eline dayamış bir halde yüzündeki küçük ama sıcak gülümsemeyle onu izlediğini gördü. “Merhaba.”

“Sana da merhaba,” dedi Molly biraz titrek bir sesle. Çünkü vay canına. Saçlarını geriye itmek için ellerini kaldırdı ve bunu yaparken hâlâ elf kulaklarını taktığını fark etti. Ya da bu durumda kulaklardan *birini* taktığını, çünkü diğeri çoktan gitmişti. Ve

şimdi bunu düşününce, kulağı altında hissedebiliyordu. Başını kaldırdı ve evet, onu çıplak kıçına yapışmış bir halde buldu.

Bir de ona nasıl görüneceği konusunda endişelenmişti, şimdiyse sadece bir elf kulağı takıyordu...

Lucas usulca, tembelce güldü ve elf kulağını alıp arkasına, Molly'nin elbisesiyle aynı yolculuğu yaparak indiği yere fırlattı. Sonra sırtüstü uzandı ve Molly'yi üzerine oturtup ellerini saygıyla bacaklarında gezdirdi.

"Bunların etrafıma sarılmasına bayılıyorum," dedi boğuk bir sesle, onu bir öpücük için aşağı çekerek.

Molly, özel yerine bastırılmış olarak bulunduğu şey karşısında nefes nefese kalarak gülümsedi. "Tekrar?" diye fısıldadı umutla.

"Eğer istersen."

Ah, hem de nasıl isterdi...

Molly bir süre sonra uyandı. Etraf hâlâ karanlıktı ve yağmur yağıyordu. Başı Lucas'ın göğsündeydi, teni altında sıcacıktı. Nefesi yavaş ve derindi, kalbinin düzenli atışlarını yüzünün ve parmak uçlarının altında hissedebiliyordu. Güçlü bir kalp, sağlam bir kalp.

Odadaki hava soğuktu. Birbirlerinde değdikleri yerlerin sıcaklığı ile değmedikleri yerlerin soğukluğu arasındaki zıtlık neredeyse erotikti.

Molly ona doğru döndü ve Lucas'ın da uykusunda yanıt verdiğini hissetti, göğsünün derinliklerinden gelen yavaş ve memnun bir gümbürtü koptu. Onda, göğsünü fazlasıyla ısıtan bir şey vardı. Isıtan ve... Sıkıştıran. İkincisi, dün gece aralarındakinin bittiğini düşündüğü zamandan beri oradaydı.

"Hey," diye mırıldandı Lucas, uykulu ve boğuk bir sesle. Onu daha da yakınına çekerek sıcaklığıyla sarmaladı. "İyi misin?"

"Çok."

Lucas elini genç kadının sırtından aşağıya kaydırarak poposunu avuçladı ve onu kendine sıkıca bastırdı. “Yeterince sıcak mı?”

“Evet, kendi ısı kaynağım sayesinde.”

Lucas boynuna karşı gülümsedi, sonra onu oradan öpmeye başlayarak ağzına doğru ilerledi. Genç kadının başını ellerinin arasına alıp yumuşacık bir öpücük verdi.

“Lucas?” diye fısıldadı Molly.

“Evet?”

“Seninle başım dertte.”

Lucas onun gözlerine bakmak için bakışlarını yukarı kaldırdı. “Bana kalırsa, bu benimle işinin bitmesinden çok daha iyi,” dedi.

Molly gözlerini kapattı ve alnını onunkine bastırdı.

“Hey,” dedi Lucas nazikçe ve sonra onun kendisine bakmasını bekledi. “Bu dairede olan bu dairede kalır.” Durdu. “Ama sadece sen istersen.”

Bunun üzerine dayanılmaz bir şekilde duygulanan Molly, Lucas’ın çenesindeki sert sakalı okşadı. “Seninle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok,” diye fısıldadı. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Belki de çok düşünüyorsun. Belki de her seferinde sadece tek bir adım atıyorsun.” Ellerini onunkilerin üzerine koydu. “Ve bahse girerim, hemen şu dakika benimle ne yapacağını bulabilirsin... Değil mi?”

Molly, onun uykuludan seksi bir sıcaklığa dönüşen bakışlarıyla karşılaşınca, “Kesinlikle evet,” diye fısıldadı.

22. Bölüm

#Erkeklik

Ertesi gün Lucas, bir personel toplantısında idi ama aklı yine Molly'le yattığı yatağındaydı. Geceyi bir kadınla asla geçirmeye özen göstermişti, yine de bunu onunla birkaç kez yapmıştı. Doğru, bu anların bir tanesinde ayık değildi ama... Dün geceden sonra, onu bu sabaha kadar eve bırakmamıştı.

Belki daha da şaşırtıcı olan, genç kadın ondan bunu istememişti.

Lucas'ın alarmı çaldığında uyanmışlardı. Sabah olduğunu fark edince hayrete düşen Lucas, tekrar geri yatmadan önce alarmı kapatmak için hâlâ derin uykuda olan Molly'nin üzerinden uzanmıştı. Yanında yatarken sıcaktı, çıplaktı ve fazlasıyla çekiciydi. Bu yüzden, nadir bir kucaklaşma için onu kendine çekmeye karşı koymaya çalışmamıştı bile.

Hâlâ uyuyan Molly yatakta dönmüş ve kollarını boynuna dolayarak kendini elinden geldiğince ona bastırmıştı. "Gitme," diye mırıldanmıştı.

Ve Lucas, bunun kulağa mükemmel bir plan gibi geldiğini düşünmüştü. Hiçbir yere gitmemek...

Ama sonra Archer aramıştı ve otuz dakika içinde o ve ekibi, güvenlik ve soruşturma adına, yirmi katlı bir asansör boşluğundan aşağı inmeyi içeren bir işe girişmişlerdi.

Şimdi daha öğlen olmamıştı ve içtiği büyük fincan kahveye rağmen toplantıda uyuyakalmak üzereydi. Etrafındaki her şeyin sessizleştiğini anlaması beş dakikasını aldı.

Toplantı bitmişti.

“Sorun mu var?”

Molly’nin yumuşak sesini duyunca başını kaldırıp baktı. Yüzüne bakarken genç kadın kahvesini tekrar doldurdu. “Yorgunum,” dedi.

Molly, yalnız olduklarından emin olmak için etrafına baktı. “Evet, şey, seks düşkünü olduğun zaman ödediğin bedel bu.”

Lucas homurdandı ve Molly arkasını dönmeden önce elini yakalayıp yüzünü inceledi. O... Parıldyordu. Gülümsüyordu, gözleri ıslı ıslıldı. En azından daha önceleri hiç olmadığı kadar neşeli görünüyordu. “Nasıl oluyor da birini öldürecekmiş gibi görünmüyorsun?”

Molly’nin gülümsemesi yumuşadı. “Sanırım tek gecelik ilişkiler bana yarıyor. Kim bilebilirdi ki?”

Tek gecelik bir ilişki. Tam Lucas’ın tarzıydı. Öyleyse neden biraz aşağılanmış hissediyordu? “Teknik olarak,” dedi dikkatle, “bir geceden fazla oldu.”

“Ve teknik olarak,” dedi Molly. “İlişkimiz *bile* olmayacaktı.”

Molly spor salonuna gitmek için öğle yemeğinde işten ayrıldı. Sırtındaki ve bacağındaki kramplardan kurtulmak için bir saate ihtiyacı vardı. Normalde işten önce giderdi ama elf olarak çalıştığı ikinci işi çok fazla beyin gücü harcamasına neden oluyordu ve erken kalkamayacak kadar yorgundu.

Kötü Noel Baba gerçekten de hayatını sekteye uğratiyordu.

Lucas’la yaşadığı tüm orgazmlar gibi...

Tamam, işte gerçek. Düşünebilmek için ofisten çıkıp Lucas’tan uzaklaşması gerekiyordu. Planladığının tam tersini yapmaya na-

sıl devam ettiğini düşünmek için. Bu sabah aslında ilişkilerinin *bile* olmayacağını söylediğinde Lucas'ın yüzündeki ifadeyi düşünmek için...

Onu... Mutlu etmişti. Lucas da bu iyiliğin karşılığını vermişti. Molly'yi çok mutlu etmişti ki bu çok korkunçtu.

Caleb'in spor salonunda asılı duran bir kum torbasını yumruk ve tekmelerle dövdüğünü görünce hiç şaşırmadı. Terden sıırıslık-lam olmuş, asık suratlı haline bakılırsa bir süredir buradaydı.

Molly onu rahatsız etmedi. Bunun yerine esneme hareketle-riyle ısındı ve ardından ağırlıklara geçti. İki el, demir çubuğu ya-kalayıp kollarını biraz daha yukarıya ittiğinde göğüs çalışıyordu.

Caleb.

Setini bitirirken başıyla onaylayarak onu izledi.

"Teşekkürler," dedi Molly. "Gününü mahveden kişiyi dövme-yi bitirdin mi?"

Genç adam onun gözlerine bakarak kollarını göğsünde ka-vuşturdu. "Aynı şeyi ben de sana sorabilirim."

Molly içini çekti.

"İş mi?" diye sordu Caleb. "Aşk hayatı mı?"

"Her ikisi de." Ona bir bakış attı. "Ya sen?"

Caleb omuz silkti. "Aynı."

"Yani ikimiz de mahvolduk."

Adamın dudaklarında çok küçük bir gülümseme belirdi. "Şüphesiz."

Duş almak için evine gittiğinde vücudu antrenman yüzünden uğulduyordu. Kendini epey iyi hissediyordu ama bunun egzersizden mi yoksa dün geceki aktivitelerden mi kaynaklandığından emin değildi. Saate baktı. Asla uzun bir öğle yemeği yemezdi ama bugün bunu yapmak istiyordu. Kendi kendine, eğer isterse otuz dakika daha oyalanabileceğini söyledi.

Evet, kesinlikle istiyordu. Mesaj göndermek için telefonuna uzandı.

Molly: Yardımını gerektiren bazı araştırmalarım var. Evime yakın bir yerlerde misin?

Lucas: Lütfen bana “araştırma” kelimesinin bir örtmece olduğunu söyle.

Molly: Tabii ki hayır.

Kesinlikle öyleydi.

Genç adam on dakika içinde oraya vardı. Molly, aldığı duş yüzünden hâlâ havlunun içindeydi. “Ah,” diye mırıldandı. “Buraya bu kadar çabuk gelebileceğini bilmiyordum. Giyinmek için zamanım olmadı.”

Lucas yanma gitti ve onu kollarına aldı. Ağzı sıcak, ısrarcı bir şekilde onunkinin üzerine indi ve Molly, meme uçlarının havlunun içinden onun göğsünü delip geçtiğini hissetti.

Lucas onun çıplak poposunu kavramak için ellerini aşağı indirerek havlunun altına kaydırđı. “Yalancı,” dedi sesinde yaramaz bir suçlamayla. “Beni pusuda bekliyordun. Sadece bu kolay erişim sağlayan havluyu giyerek beni baştan çıkarmayı umuyordum.”

Kollarını onun boynuna dolayan Molly mırılayarak ereksiyonuna sürtündü. “İşe yarıyor mu?”

“Molly,” dedi Lucas boğuk bir kahkahayla. “Tek yapman gereken bana bakmak.”

Genç kadın bakışlarını yukarı kaldırarak onu inceledi. “Yakında olmana sevindim.”

“Değildim. Buraya gelirken beş yasayı çiğnedim.”

Molly güldü ve Lucas’ın onu tutan kolları sıkılaştı. “Benim üzerimde bir gücün var,” dedi. “Bunu akıllıca kullan.”

“Öyle yapmak niyetindeyim.” Başını göğsüne yasladı. “Uğruna buraya geldiğin şeyi bana verecek misin?”

Gözleri kararan Lucas tek kaşını havaya kaldırınca ona bakan genç kadın kızarmamaya çalıştı. Gözleri bu hale geldiğinde dünyadaki hiçbir şey onlardan daha seksi değildi. Belki sabah yatakta oturduğunda görünen karın kasları hariç. Ya da esnemek için kollarını başının üstüne kaldırdığında gerilen omuzları. Ya da onun...

Kanepeye kadar ancak gidebildiler. Çılgına dönmüş gibi hissedilen Molly, onu üzerine çekerek pantolonunun fermuarına uzandı. “Prezervatif?” diye sordu.

Lucas küfür ederek cebinden bir prezervatif çıkardı ve paketi yırttı, içindekini kendine takıp Molly’ye uzandı.

Bu, Molly’nin hayatının en iyi, en erotik öğle yemeği molasıydı.

Telefonu masasının üzerinde titrettiğinde neredeyse ofisten çıkmak üzereydi. Louis’den, bu gece elf hizmetine gerek olmadığını söyleyen bir mesaj gelmişti. Bayan Berkowitz’den bir FaceTime araması aldığı anda bu mesajın ne anlama geldiğini merak ederek hâlâ ona bakıyordu.

Molly cevap vermek için ekranın üzerinde parmağını kaydırdı ve sonra mat kırmızıya boyanmış bir çift kırıksık dudağa baktı.

“Molly?” diye sordu dudaklar. “Molly, sen misin canım?”

“Evet benim. Telefonu yüzünüze bu kadar yakın tutmanıza gerek yok,” dedi. “Aslında, bunu yapmazsanız sizi daha iyi görebilirim.”

Ekran biraz geri çekildi, öyle ki şimdi Bayan Berkowitz’in sadece dudakları değil, tüm yüzü ekranı kapladı. Gülümsüyordu. “İşte buradasın canım. Dinle, Danimarka’da çürümüş bir şeyler var.” Durakladı. “Gençler artık okumuyor mu? Bu bir Shakespeare referansı, görüyorsun ya...”

“Anladım,” dedi Molly. “*Hamlet*’i okudum. Dün gece bir şeylerin ters gittiğinden bahsetmişsiniz. Ben oradaydım ve katılıyorum, tadilatla bir sorun varmış gibi görünüyor...”

“Noel Baba, hafta içi olduğu ve elışı tezgâhları çok fazla iş yapmayacağı için bizleri Reno’ya göndereceğini söyledi. Orada bir tür Noel Baba toplantısı varmış ve bizi götürmek için lüks bir otobüs kiralamış.”

“Noel Baba’nın cimri bir piç olduğunu sanıyordum.”

Bayan Berkowitz gülümsedi. “Senin akıllı bir kız olduğunu biliyordum. Bize bu kadar para harcamayacak kadar *cimridir*. Ayrıca,” –sesini alçalttı– “televizyonda birisine bu gece her şeyi halledeceğini ve endişelenmemesini söylediğini duydum. Bu kötü, değil mi?”

Pekâlâ, kulağa *iyi* gelmiyordu.

“Reno’ya giderken geçilen dar virajlı zirveden otobüsü aşağı yuvarlayacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu Bayan Berkowitz. “Yani biz haşerelerden kalıcı olarak kurtulmak için?”

Aslında düşünmüyordu. Bu toplu katliam olurdu. Ama her ihtimale karşı, “Ne zaman yola çıkacaksınız?” diye sordu.

“Bir saat içinde.”

“Geliyorum,” dedi Molly. “Ben gelmeden o otobüsün gitmesine izin vermeyin. Oyalayın, dikkatini dağıtın, ne yapmanız gerekiyorsa.”

“Elf kostümünü giy, canım. Hâlâ senin sadece yeşil şapkalı bir elf olduğunu düşünüyor. Senin bir dedektif olduğunu henüz anlamadı.”

Molly gözlerini kırptırdı, içinde kötü bir his vardı. “Kimse anlayamaz,” dedi. “İş dışında bir amaç için orada olduğumu köyden kimseye söylemedim.”

“Bu çok akılcıydı.”

Molly içini çekti. “Siz söylediniz mi?”

“Neyi söyledim mi?”

“İş dışında başka bir şey için orada olduğumu birine söylediniz mi?” dedi sabırlı olmaya çalışarak.

“Ah. İnsanların nasıl konuştuğunu bilirsin...”

Molly strese dayalı baş ağrısının başladığı şakaklarını ovuşturdu. “Siz ve Bayan White gibi insanlar mı?”

Ekrandaki görüntü aniden yana doğru gitti ve sonra baş aşağı döndü.

“Üzgünüm!” diye bağırdı Bayan Berkowitz. “Seni düşürdüm!” Ekran düzeldi ve Bayan Berkowitz, baykuş gibi göz kırptırarak Molly’ye baktı. “İşte yine buradasın. Ateşli erkek arkadaşın da orada.”

“Ne? Benim bir...” Molly arkasını döndü ve Lucas’ı kollarını göğsünde kavuşturarak kapı pervazına yaslanmış bir halde buldu. Pazıları ve göğsü siyah tişörtünün kumaşını geri yordu. Kargo pantolonu sanki onun için özel yapılmış gibi üzerine oturuyordu. Her şeye karşı hazırlıklı olduğu da Molly’nin dikkatinden kaçmadı.

Lucas pek de memnun görünmüyordu.

Genç kadın dikkatini tekrar telefonuna verdi. Bayan Berkowitz yerinden oynamış ve telefonu biraz daha uzaklaştırmıştı ki bu da Molly’nin ilk defa elfin çevresini daha fazla görmesini sağladı. Noel Baba köyündeki ofislerin yakınındaydılar. Karavan ofis belki yirmi metre gerideydi ama batan güneş, Molly’nin ofis penceresinin içini net bir şekilde görebilmesi için tam doğru açıdaydı.

İçeride ayakta duran bir kadın, arkasından birisi geldiğinde gülümsedi. Adam ona yaklaştı ve onu boynundan öptü.

Noel Baba.

Molly, kadına odaklanmaya çalıştı. Louise değildi. O... Noel Baba’ya dönmeden önce mutluluktan ölüyormuş gibi gözlerini kapatan *Janet* idi. Kolları birbirine kenetlenerek gözden kaybol-

dular, muhtemelen başladıkları işi bitirmek için yere yuvarlanmışlardı.

Noel Baba ve *Janet* mı? Ama elf, sözde Bayan Berkowitz ve Bayan White'ın takımındaydı ve Noel Baba'yı bir suçlu olarak yakalamaya çalışıyordu. "Janet?" diye mırıldandı şaşkınlıkla.

"Janet burada değil," dedi Bayan Berkowitz. "Bana bizimle Reno'ya gelmeyeceğine dair bir mesaj bıraktı. Daha iyi bir teklif aldığını yazmış, artık ne anlama geliyorsa. Bizim yaşımızda, Reno'ya ücretsiz seyahat etmekten daha iyi teklifler alamıyoruz."

Molly, komşusunu korumak için oraya gidene kadar bu konuşmayı yapmak istemedi. "Sakın o otobüse binmeyin," dedi. "Mümkünse oyalanın. Mümkün olan en kısa sürede orada olacağım." Bağlantıyı kesti.

Lucas, kollarını içine sokması için ceketini ona uzattı. Kendi ceketini çoktan giymişti ve anahtarları da elindeydi. "İçeri girme nedenin ne olacak?" diye sordu.

"Bu geceki işimi iptal eden mesajı almadığımı söyleyeceğim. Ofis penceresinin içindekileri gördün mü?" diye sordu. "Janet ve Noel Baba yapıyorlardı."

"Ne yapıyorlardı?"

"Onu işte."

Lucas yüzünü buruşturdu.

"Eğer bu ikisi işin içindeyse..."

"Biliyorum," dedi Lucas sertçe. Lucas'ın olayı buydu. Yatakta kesinlikle vahşi olabilirdi –ve çoğu zaman da öyleydi– ama ona bir görev verildiğinde süper seksi bir odaklanmış güç demetine dönüşüyordu. "Bir şey saklıyor," dedi.

"Evet, sanki hiç Bayan Berkowitz'in tarafında olmamış gibi."

"Ya da Nick'e rapor verecek bir muhbir," dedi Lucas. "Sadece bir piyon da olabilir."

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Sanırım o belleği ele geçirmeyi düşünüyorum,” dedi Lucas.
“Ve Janet’la küçük bir sohbet etmeyi.”

Molly başıyla onayladı. “Benim planım da bu.”

“Planımız demek istedin sanırım,” dedi Lucas. “Ortağız, unuttun mu?”

Unutmak gitgide zorlaşıyordu...

Lucas, bir kez daha yolcu koltuğunda tam bir kostüm değişikliği yapmayı başaran ortağını değil de yolu izlemek için elinden gelenin en iyisini yaparak Noel köyüne doğru yol aldı. Gece mavisini, ipeksi bir tangaya yanlışlıkla gözü kaydığında sadece iki tekerleği yoldan çıktı. Bunun için kendisiyle gurur duyuyordu.

“Hoop,” dedi Molly kapıya doğru kayarken.

Lucas yüzünü buruşturdu ve arabayı düzeltti; göğüslerini, meme uçlarını neredeyse açıkta bırakan o yarım kesimli sutyeninin tangasıyla uyumlu olduğunu bilecek kadar görebildiği halde daha dikkatli olmaya çalıştı.

“İç çamaşır çekmecemin tanga bölümüne ulaştığımda çamaşır yıkama gününün geldiğini biliyorsun,” diye mırıldandı Molly, üzerini düzeltirken. Sonra çoraplarını çıkarmak için öne eğildi ve olan oldu –meme ucu skandalı. İkisi de soğuktan büzüşmüş olan sol meme ucunun bir kısmı ve sağ meme ucunun tamamı onun ilgisi için yalvarıyordu.

Molly kesinlikle onu öldürmeye çalışıyordu.

Genç adam yanlışlıkla bir ses çıkarmış olmalıydı, çünkü Molly ona baktı ve bakışlarını göğüslerine kadar takip ettikten sonra gözlerini devirdi. “Yerlerinize oturun, hanımlar,” diye mırıldandı ve göğüslerini tekrar sutyene sokuşturdu. “Üzgünüm.”

“Üzülme. Hepsini çoktan gördüm.” Görmüş, tatmış, yalamış, dişlemişti...

Genç kadın birden evhamlanmış gibi koltuğunda kıpırdandı.
“Bu... Farklı.”

Lucas meraklı gözlerle ona baktı. “Nasıl?”

“Bilmiyorum,” dedi Molly hâlâ kıvranıırken. “Öyle işte.”

“Bunu düşünüyorsun.” Lucas gülümsedi. “Ve tahrik oluyorsun.”

Molly, göğüs uçlarının sertleştiğini ve elbisenin kumaşına baskı yaptığını fark ederek tekrar aşağı baktı. “Belki de sadece üşüyorumdur,” dedi.

“Üşüyor musun?”

“Hayır.”

Genç adam yumuşak bir şekilde gülünce Molly derin bir of çekti. “Hepsi senin suçun, bunu biliyorsun,” dedi. “Beni tam bir seks delisine çevirdin.”

Lucas tam ağzını açıp münasebetsiz bir şey söyleyecekti ki Molly’nin telefonu çaldı.

“Bayan Berkowitz arıyor,” dedi ve telefonu hoparlöre alarak çağrıyı cevapladı. “İyi misiniz?”

“Noel Baba neden bacadan aşağı iniyor?”

Molly gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Bu bir şaka, canım. Noel Baba neden bacadan aşağı iniyor?”

“Eee...” Molly, Lucas’a baktı ve sonra başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

“Çünkü Noel Anne asla arka kapıdan giremeyeceğini söyledi!” diye bağırdı Bayan Berkowitz neşeyle.

Lucas bir kahkaha patlattı.

Molly, Bayan Berkowitz’e, “İçiyor muydunuz?” diye sordu.

“Evet! Alkollü şarap var.”

Molly acı çekiyormuş gibi görünüyordu. “Şarap zaten alkollüdür.”

“Eh, bu iyi türden bir şarap,” dedi Bayan Berkowitz. “Dans edecektik ama bazı elfler kalça ve diz protezlerinin çıkmasından endişe ediyor, bu yüzden sadece içiyoruz.”

“Suya geçin,” diye emretti Molly. “Neredeyse geldik. O otobüse sakın binmeyin!”

“Binmeyeceğim,” dedi Bayan Berkowitz mutlulukla. “Çünkü zaten içindeyim!”

“Hareket ettiniz mi?” diye sordu Molly.

Bayan Berkowitz, “Bir tane daha alırım!” diye bağırdı birine. “Duble olsun!”

“Bayan Berkowitz,” dedi Molly. “Konuşun benimle. Janet sizinle birlikte otobüste mi?”

“Sana söyledim, o bizi sattı. Kapatmalıyım canım. Erkek elfler bizim için striptiz yapacaklar.” Sonra bağlantıyı kesti.

Genç kadın telefonuna baktı, endişeli görünüyordu. “Eğer ona bir şey olursa...”

“Olmamasını sağlayacağız,” dedi Lucas sertçe. “Sıkı tutun.” Gazı köklede ve beş dakika sonra arabayı otoparka çekti.

Molly öne eğilerek karanlık, sisli akşamın içinde etrafı görmeye çalıştı. “Otobüs falan görmüyorum.”

Lucas da görmüyordu. Arabayı park etti, dışarı çıktılar ve tüm köyü terk edilmiş bir halde buldular. Işıklar kapalıydı. Karanlıktı. Sessizdi.

Bu hiç iyi değildi.

Molly yavaş bir daire çizerek kendi etrafında döndü. “İçimde gerçekten kötü bir his var.” Birden durdu. “Ahh, ne...”

“Şşş.” Az önce zaten her şeyi gören Lucas, onu gölgelerin içine doğru itekledi.

Arazinin kuzey ucu tamamen arabalarla doluydu, hepsi ikişerli sıralar halinde en karanlık alana park etmişti.

Lucas, Molly'ye döndü. "Arabaya geri dönüp kendini içeri kitleme ve bu işi bana bırakma ihtimalin nedir?"

"Sıfır," dedi Molly. "Ama ikimizin de zarar görmesini istemediğim için işler tehlikeli bir hal alırsa sen ne dersen onu yapacağım söz veriyorum."

Lucas ona bir bakış attı. "*Bütün* gece için mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun!"

Evet, biliyordu ama onun zihninin de kendisinininkiyle birlikte o taraflara kaymasını izlemek eğlenceliydi. Molly'nin elini tutup onu yanına yaklaştırdı. "Yakınımda kal."

Gölgelerin içinde kaldılar ki her yer karanlık olduğu için bu pek de zor değildi.

"Bu ürkütücü," diye fısıldadı Molly.

Bu konuda kesinlikle haklıydı. Köyün bu şekilde kapatılması, birazdan bir korku filmi yaşanacakmış hissi uyandırıyor. Kimse bilet almıyordu ve kapı kilitliydi.

Üstelik köyün içi çok garip bir şekilde doluydu.

Lucas, Molly'nin kısa elbisesine baktı. "O kapıya tırmanabilir, yapılması gerekeni yapabilir ve beş dakika sonra buraya dönebilirim."

"Bu cümlede 'biz' kelimesini duymadım," dedi Molly.

Kahretsin. Lucas, bacağıyla destek vererek onu çitin üzerinden kaldırdı ve mükemmel poposunu saran gece yarısı rengi saten tangaya uzun uzun baktı.

"Biraz önce altıma mı baktın sen?" diye fısıldadı Molly, çitin diğer tarafına inmeye çalışırken. O kadar yavaş hareket ediyordu ki çitin üzerinden atlayan Lucas ondan önce yere indi.

"Evet." Ellerini Molly'nin beline koyarak onu aşağı indirdi. "Bana sonra bağırabilirsin. Bu külotu gerçekten beğendim. Daha sonra dişlerimle çıkaracağım."

Molly titredi. Lucas gülümseyerek onun elini tuttu ve ofislere doğru yöneldiler ama ıssız köyün içinde aniden yankılanan ritmik bir alkış sesiyle dikkatleri dağıldı.

“Neler oluyor...” diye mırıldandı Molly ve aynı anda yön değiştirip bingo salonuna yöneldiler. Pencerelerin perdeleri çekilmişti ve dışarıdan bakıldığında, her yer köyün geri kalanı gibi karanlık görünüyordu.

Ama batı duvarındaki beş pencereden sadece birinde, perdelerin pencere pervazıyla tam olarak aynı hizada olmadığı alt kısımda ufak bir ışık pırıltısı görülüyordu.

Alkış durmuştu ama bir dakika sonra tekrar geldi.

“Neden gizli bir bingo oyunu düzenliyorlar?” diye sordu Molly.

Lucas kafasını salladı ve sonra birinin geldiğini duyunca hareketsizleşti, ayak sesleri hafıftı. Korkmadı.

İki saniye sonra bir elf göründü. En az yetmiş yaşındaydı ve aynı anda hem sigara içiyor hem de öksürüyordu.

“Shirley,” dedi Molly. “Merhaba. Bu gece çalışıyor musun?”

Shirley durdu ve gözlerini kırptırdı. “Evet. Neden diğerleriyle birlikte Reno’ya giden otobüste değilsin?”

“Ben de bu gece çalışıyorum,” dedi Molly.

“Ah,” dedi Shirley. “Fark etmemişim. Sadece... Özel elfler bu gece çalışıyor.”

“İşte o benim,” dedi Molly parlak bir şekilde gülümseyerek. “Özel bir elf. Otobüs... Diğer elflerle... Reno’ya gidiyor, ha?”

“Evet,” dedi Shirley. “İyi çalışmalarının karşılığında bir ikramiye.”

Molly başını salladı. “Janet buralarda mı acaba? Onunla konuşmam gerekiyordu.”

“Buralarda,” dedi Shirley. “Son gördüğümde Noel Baba’yla birlikteydi. Tahmin edebileceğin gibi bu akşam çok meşguller. Ben olsam uzak dururdum.”

“Elbette,” dedi Molly. “Uzak dururum. Peki, bize nerede ihtiyacın var?”

Lucas onun bu kadar iyi idare etmesine şaşırılmamıştı ama çok etkilenmişti, Archer ile Joe’nun da onu işbaşında görmelerini diliyordu. Belki böylece onun kanatlarını kesmeye çalışmaktan vazgeçerlerdi.

“Eh, ikiniz de oldukça geç kaldınız,” dedi Shirley, Lucas’a bakarak. “Ve sen kostümünü giymemişsin.”

“Evet, üzgünüm,” dedi Molly sakince. “Biz kavga ettik.”

“Tatlım, böyle görünen bir adamla kavga etmezsin.”

Molly, Lucas’a bir bakış attı ve Lucas’ın kaşları havaya kalktı. Ardından Molly gözlerini hafifçe kıstı. “Para yüzünden kavga ediyorduk. Sanırım ne zaman istersem ağda yaptırabilmeliyim. Kredi kartını paylaşmak konusunda çok cimri.”

“Bir kızın ağda yaptırması gerekir,” dedi Shirley, Lucas’a. “Sanırım sen büyük patronun, arka kapıda olmadığı için dırdır ettiği kas yığmısın. Ama kostüm giymek zorundasın. Yoksa çıldırır.”

“Kostümü küçüldü,” dedi Molly, Lucas’a keyifli denebilecek yan bir bakış atarak. Bundan zevk alıyordu ki bu, onun da en az Lucas kadar deli olduğu anlamına geliyordu. “Çamaşırları nasıl yıkadığını anlatmamı istemezsin,” dedi Shirley’ye. “Yedek kostüm var mı? Ofislerde, değil mi?” Bir an Lucas’ın bakışlarıyla karşılaştı.

Shirley başını salladı ve Lucas’ın onu takip etmesi için çene- siyle işaret etti. Bunun her saniyesinden nefret eden Lucas, arkasını döndü ve Molly’ye sakın ölmeye cüret etme bakışı attı.

Genç kadın ona göz kırptı.

Lanet olsun. Onu seviyordu. Çok.

Shirley onu boş olan ofislere götürdü ve elini beline koydu. “Louise erkek kostümelerini nerede tutuyor acaba?”

Lucas'ın bakışları Louise'in masasının altındaki zemine kilitlendi. Neyse ki bellek hâlâ orada duruyordu. "Ah, belki şuradadır?" dedi, depo olduğunu umduğu yeri işaret ederek.

Shirley omuz silkti ve o tarafa yöneldi.

Lucas eğilip belleği yerden aldı ve tam Shirley dönüp ona bakarken cebine koydu.

Sıkılmış gibi görünerek saatine baktı.

Shirley ona iki kostüm fırlattı. Biri çocuk kıyafetine benziyordu, diğeri de muhtemelen *medium* bedendi. Harika.

"Acele etsen iyi olur," dedi Shirley. "Geç kaldın. Patron bundan nefret eder." Sonra ona sırtını döndü.

Lucas ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Üzerini değişmeni bekliyorum."

Lucas kostümü havaya kaldırdı ama son otuz saniyede hiçbir mucize gerçekleşmedi. Kahretsin. Erkek elf kostümü kadın kostümüyle aynı renk ve kumaşandı, ama en azından mini bir elbise yerine şorttan ibaretti. Kısacık bir şort. Üstü yeterince boldu ve şimdiye kadar gördüğü en gülünç şortun bel kısmından biraz aşağı sarkıyordu.

Kostüm sanki 1980'lerdeki güreş seçmelerine girmiş gibi görünmesine neden olmuştu. Lucas, silahını beline koyduğu için hiç mutlu değildi, çünkü bu sadece şortu biraz daha sıkı hale getirmişti. Ama bu Stephen King kitabından fırlamış gibi görünen yerde silahı olmadan yürümesine imkân yoktu. Aletini şortun içine yerleştirmeye çalışırken, Shirley arkasını döndü ve onun giyindiğini görünce hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. "Hımm," dedi onaylayan bir baş hareketiyle. "Sana yakışmış."

Yakışmış derken bir streç film gibi her santimini sarmasını kastediyorsa o zaman haklıydı.

"Patron kalp krizi geçirmeden önce gidelim," dedi.

“Nerede o?”

Shirley ona garip bir bakış attı. “Abisiyle bingo salonunda, diğer herkesle birlikte. Birinin elflere göz kulak olması gerekiyor. Herkesi bizzat kontrol etmeyi sever.”

Yaşlı kadının *bizzat* demesindeki bir şey içgüdülerinin çılgılık atmasına neden oldu ama Lucas kayıtsızca başını salladı ve mallarını sıkıştıran gülünç şort yüzünden on iki saattir ata biniyor-muş gibi yürüyerek onu takip etti.

Nick’in veya abisi Tommy Thumbs’ın Molly’den şüphelenip şüphelenmediğini bilmiyordu ama riske giremezdi. Onu buradan defolup gitmesi konusunda uyarmak ve belleği aldığını söylemek için arama niyetiyle telefonunu bulmak için pantolonunun ceplerini karıştırdı ama telefonu yoktu. Arabada bırakmıştı. Etrafa baktı. Masalardan birinin üzerinde bir telefon ve dizüstü bilgisayar vardı. Kime ait olduklarını bilmiyordu, ama umurunda değildi. Sadece, onu geride bırakan kişinin bir şifre koymadığına ve telefonu Molly’yi aramak için kullanabildiğine memnundu.

Ama Molly cevap vermedi.

23. Bölüm

#NoelBabaEmrinizde

Molly, daha önce bingo salonu olan yerin arka tarafında durmuş, şok içinde odaya bakıyordu. Tadilatları örten muşambalar aşağı inmişti.

Brandanın arkasında devam eden şey tadilat değildi. Mekân, bir oyun alanına dönüştürülmüştü ve şimdi çeşitli kart oyunlarının oynandığı yüksek masalarla tamamlanmış bir kumarhaneye benziyordu.

Oyuncuların ve masalardan sorumlu kişilerin yüzlerine bakılırsa oyunlar son derece önemliydi.

Kirişlerden çelenkler, parıldayan ışıklar ve ökseotları sarkıyordu, duvar boyunca sıralanmış birkaç Noel ağacı vardı. Gizli hoparlörlerden Noel müziği yükseliyordu. Ellerinde içki tepsileriyle odanın içinde dolaşan birkaç elf vardı. Mekân seslerin, kahkahaların ve birbirine çarpan bardakların sesiyle olumlu bir şekilde uğulduyordu.

Kimse Molly'ye bakmadı bile.

Janet'ı, Noel Baba'yı ya da Noel Baba'nın erkek kardeşini bulabilmek için etrafı taradı.

Hiçbiri yoktu.

Sutyenindeki telefonu gelen bir aramayla titreşti. Telefonu çıkarıp ekrana baktı.

Tanımadığı bir numaraydı. Ha. İyi deneme, gizli numara ama tanıdığı insanların aramalarına bile cevap vermiyordu. Bu yüzden reddet tuşuna basıp odanın içinde ilerledi. İnsanlar bu gece büyük çapta kumar oynuyorlardı. Telefonunu tekrar çıkarıp Lucas'a mesaj attı.

Bingo salonu gizli ve yasadışı bir kumarhaneye dönüşmüş. Belki de desteğe gerçekten ihtiyacımız vardır.

Kendiyle gurur duyarak ve tam bir profesyonel gibi davranarak telefonunu ortadan kaldırdığı anda arkasından biri geldi. Shirley. "Orada öylece durarak bahşış kazanamazsın," dedi. "Harekete geç. Bara git, tepsini al ve servise başla." Başını sallayarak büyük odanın bir kenarındaki barı işaret etti. "Patronun, çalışmadığını fark etmesini ister misin? İnan bana, bunun cevabı hayır."

"Anlaşıldı." Molly bara doğru yürürken Lucas'a hızlı bir mesaj daha gönderdi.

Neredesin?

Barda, barmene başını salladı. Adam elf kostümü giymişti ve bu konuda sinirli görünüyordu. "Selam," dedi Molly. "Nasıl gidiyor?"

"Nasıl mı gidiyor? Cevizlerim bu aptal kısa şortun içinde mengene gibi sıkıştı ve kumaş o kadar sıkı ki beni basur edecek. Daha da kötüsü, beni tamamen... Yamru yumru gösteriyor, bu yüzden bu gece sevişme şansım sıfır. İşte," dedi ona tepsiyi

iterken, neyse ki bir yanıt beklemiyordu. “Şu anda bol alkollü, ücretsiz *eggnog* servis ediyoruz. Bira ya da şarap isterlerse kadehi beş dolar. Kokteyl sekiz dolar. Sadece nakit alacaksın. Patron, kızların siparişleri yazmasından hoşlanmaz. O yüzden onları ezberle, gidip işini yap ve hiçbir şeyi mahvetme.”

Tamam o zaman... İçki tepsisini alıp odaya döndü. Birinci masa onu el sallayarak yanına çağırdı ve tepsideki tüm içecekleri alarak onlarla ne yapacağını düşünmekten kurtardı. Molly, Lucas'ı bulmak için kaçma planıyla yön değiştirerek odanın arka tarafına yöneldi. Ama tam o sırada Noel Baba'nın erkek kardeşinin dar bir koridordan çıktığını gördü, bingo gecelerinden bildiği bir koridordu ve çoğunlukla depo olarak kullanılan birkaç küçük odaya açılıyordu.

Adam oyun masalarından birine doğru ilerlerken ona bakmadı bile. Molly, o uzaklaşana kadar meşgul gibi davrandı ve sonra adamın geldiği koridorda gizlice kayboldu.

İki kapı vardı. İkisi de kilitliydi. Kilidi açmak için saçından iki toka çıkarmadan önce kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden geriye baktı.

Altmış saniye sonra, dilini dişlerinin arasına almış bir halde kilidi neredeyse açmak üzereyken omzuna bir el kondu. Caleb'in ona spor salonunda öğrettikleriyle birlikte içgüdüğü de devreye girdi ve hızla dönüp tekme attı.

Genellikle, bu hareketi spor salonunda ne zaman uygulasa, Caleb ona dövuştüğü kişinin üzerine düşmemeyi öğretmek için temas etmesine izin verirdi.

Fakat temas etmedi. Çünkü arkasında duran kişi eğildi ve ışık hızından daha hızlı doğrularak onu ters çevirip göğsüne bastırdı. Kollarını da bedeninin yanına sabitledi.

Molly daha nefes bile alamadan kulağına adı fısıldandı; genç adamın alçak sesinde şaşkınlık ve şok vardı.

Lucas.

Genç kadın kendini ona bıraktı ve Lucas hemen tutuşunu gevşeterek bedenini kendine doğru çevirdi.

Molly bir şey söylemeye başladı ama sonra ona iyice baktı ve... Ağzı büyük bir keyifle kocaman açıldı.

Elf kostümü giymişti ve tarihte *hiç kimse*, bir elf kostümünü Lucas gibi doldurmamıştı. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

“Bu da neydi böyle?” diye fısıldadı Lucas büyük bir şokla. “Dövüş sanatlarını biliyor musun?”

“Biraz. Seni neredeyse tekmelediğim için üzgünüm.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Lucas inanamayarak. “Bu kostüm kan dolaşımımı kesmiyor olsaydı çoktan sertleşmiştim. Böyle hareketler biliyorken neden Noel Baba’nın kıcını tekmelemek yerine kucağına kahve döktün?”

Molly omuz silkti. “Bacaklarının arasına kahve dökmek daha uygun görünüyordu. Hey, oldukça ateşli bir elf olduğunu biliyor musun?”

Lucas yüzünü buruşturdu. “Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Asla. Telefonuna cevap vermedin. Belleği aldım. Seni ve belleği buradan çıkarmanın sonra da takviye çağırmanın zamanı geldi...”

“Evet, lütfen,” diye kabul etti Molly. “Ben bu odaya girer girmez. İçimde bir his var.”

“Tamam,” dedi Lucas ve arkasını ona dönerek koridoru izledi. “Başla.”

Molly, iki kez söylenmesine gerek kalmadan kilide geri döndü. “Bir mağara adamı gibi davranıp beni buradan götürmeye çalışacağını sanıyordum.”

“İçinde bir his var,” dedi Lucas basitçe. Molly tam da o anda kalbinin takla atıp yumuşak karnını açığa çıkardığını hissetti.

“Mağara adamı meselesine gelince,” diye devam etti Lucas. “O oyunu sonra oynarız.”

Molly elindeki tel tokayı düşürdü ama kilidi çoktan açmıştı.

“Güzel,” dedi.

“İlk seferim değil.”

Lucas sırtıttı ve kapıyı açtı. Oda karanlıktı. Molly’yi içeri buyur ederek kapıyı arkalarından kapattı ve telefonu bir el feneri olarak kullanarak odayı aydınlattı. Ardından alçak sesli bir ıslık çaldı.

İki uzun masa vardı. Birinin üstünde içlerinden biri dolu olan iki çanta vardı. Diğer masadaysa para balyaları ve sayılarla dolu bir kayıt defteri duruyordu. Lucas, defterin sayfalarını karıştırarak başını salladı. “Nakit girişleri. Tarih sırasına göre yazılmış büyük nakit girişleri. Bu gece için de bir kayıt var. Beş bin...” Birden susup dolu çantanın fermuarını açınca nakit parayla dolu olduğunu gördü. Hâlâ boş olan çantaya da baktı. “Birileri yakında dönecek,” dedi. “Buradan çıkmalıyız.”

“Tamam,” dedi Molly, telefonuyla birkaç fotoğraf çekerek. “Bana bir dakika daha ver...”

“Bu da neyin nesi?” diye sordu bir kadın. *Janet*. Elf kostümü giymiyordu, elmalı bir hamur tatlısı gibi görünmesine neden olan kırmızı beyaz bir Noel Anne kostümü içindeydi. Lucas’a çok küçük ama ölümcül görünen bir silah doğrulturken her zamanki sıcak, tatlı gülümsemesiyle gülümsüyordu.

“Tanrım,” dedi kapıyı arkasından çekip kapatarak. “Siz ikiniz tam bir baş belasısınız!”

Genç adam belindeki silaha uzandı ama Janet onu bacağından vurdu. Daha da şok edici olan hiç ses çıkmamasıydı. Kadının silahında susturucu vardı.

Lucas yere düştü. “Molly,” dedi dişlerinin arasından. “Kaç.”

Onu bırakıp gitmeyecekti. Lucas’ın yanında dizlerinin üzeri-ne çöktü ve Janet’a şok içinde baktı. “Ne yapıyorsun?” Sesindeki

titremeyi taklit etmesine gerek yoktu; Lucas'ın bacağının kana bulanmasını izlerken titreme doğal olarak gelmişti.

“Lanet olsun, Janet,” diye mırıldandı Noel Baba, arkasındaki abisi Tommy Thumbs ile birlikte odaya girerken. “Sana bu ikisini rahat bırakmanı, onların birer baş belasından başka bir şey olmadığını söylemiştim.”

“Ben de sana halledeceğimi söylemiştim,” diye tersledi Janet.

Tommy içini çekti ve bir yerden büyük bir silah çekip Molly'nin yüzüne doğrulttu. “Kıpırdama,” diye emretti.

Molly donup kaldı.

Noel Baba'nın abisi, Janet'a ters ters baktı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?” Kardeşine baktı. “İkiniz yüzünden hapse geri dönme-yeceğim. Hayatında neden bu kadar çok kadına ihtiyacın var ki?”

“Kimse hapse girmeyecek, Tommy,” dedi Janet.

“Yok canım?” dedi adam. “Çünkü az önce vurduğun kişi bir polis.”

“Hayır, o bir güvenlik uzmanı ve dedektif,” dedi Janet.

Molly, çılgın yaşlı insanlar arasındaki bu tartışmayı Lucas'ın belindeki silaha ulaşmak için kulland ki bu, lanet filmlerde göründüğünden çok daha zordu.

“Bu daha da kötü!” diye bağırdı Tommy, Janet'a. “Artık gitmelerine izin veremeyiz. *Peşinizdeler*, seni çılgın yaşlı yarasa. Sizin yüzünüzden ben de zan altında kalacağım.”

“Hayır, kimsenin peşinde değiliz, gerçekten,” dedi Molly, Lucas'ın silahını arkasında tutup dizlerinin üzerinde kalkarak. “Bizi bırakabilirsin.”

Tommy gözlerini devirerek geriye çekildi ve silahının tersiyle ona vurdu. Göz kapaklarının ardında yıldızlar patlayan Molly sertçe yere devrilirken Lucas bir şekilde ayağa kalktı. Silahına tekrar uzandı ama Molly çarpmanın etkisiyle silahı düşürmüştü.

Lucas, ikisinin de silahsız olduğunu fark etti ama gözlerini kırpmadan taktik değiştirdi ve Noel Baba'yı yüzüne sert bir yumruk atarak yere indirdi.

Her şey ağır çekimde gerçekleşti. Molly, Noel Baba'yla aynı anda yere yuvarlandı. Gözleri yavaş yavaş kararırken Tommy de silahını Lucas'a doğrultup tetiği çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Hepsi birbirine baktı. Sonra harekete geçen Lucas, adamın silahına atıldı. Fakat Tommy rafların birinden bir parça metal boru aldı ve Lucas silaha ulaşmadan onun kafasına vurdu.

Molly çığlık attı. Karanlık onu ele geçirirken bu ses kafasında yankılanıyordu.

24. Bölüm

#BebeğimDışarısıÇokSoğuk

Molly loş bir odada soluk soluğa uyandı.

Lucas vurulmuştu.

Panik yapmamaya çalışarak doğruldu ve ellerinin arkasında bağlı olduğunu fark etti. *En azından ayaklarım serbest*, diye düşündü gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirirken. Hâlâ depodaydı. Lucas sadece birkaç metre ötede yatıyordu, öyle dehşet verici bir şekilde hareketsizdi ki kalbi durdu. Onun elleri de bağlıydı ve hem sol bacağına hem de başının altında kan birikmişti.

Olabildiğince hızlı bir şekilde dizlerinin üzerine kalkarak –ki bu, ellerini kullanmadan pek de hızlı sayılmazdı– Lucas’ın yanına yaklaştı. Şakağında çok ciddi bir kesik vardı. “Lütfen iyi ol,” diye fısıldadı, yaklaşmakta olan epik boyutlardaki bir sinir krizine karşı savaşıyor. Çünkü Lucas’ın iyi *olmadığı* belliydi ve aslında nefes bile almıyor olabilirdi. “Aman Tanrım, Lucas, sakın ölme.” Onun üzerine eğildi ve göğsünün sığ ama düzenli nefeslerle inip kalktığını gördü.

Ağzından hafif bir rahatlama hıçkırığı kaçtı ama onun peşinden gelenleri bastırmayı başardı. *Toparlan ve çabuk ol*, diye emretti kendine ve Lucas’ı omzuyla dürttü.

Hareket etmedi.

Daha sert dürttü.

Hâlâ tepki yoktu.

“Uyanmalısın,” diye yalvardı ona. “Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum ve sana ihtiyacım var ve şu ana kadar bunların hiçbirini gerçekten bilmiyordum, yani eğer...” Odada üçüncü bir kişinin olduğunu fark ederek birden sustu.

Noel Baba.

Sırtüstü yatıyordu, elleri iki yanında serbestti ve gözlerinin arasında büyük bir kurşun deliği vardı. Yüzüne bir şok ifadesi kazınmıştı.

Molly onun ne hissettiğini çok iyi anlıyordu. Şirin, canlı, tatlı, sıcak, küçük Janet, namı diğer Noel Anne, hepsini alt etmişti.

Koridordan bir alkış sesi geldi. Molly bunun ne anlama geldiğini anlayabiliyordu. Akşam muhtemelen sona eriyordu ki bu da kısa bir süre sonra birinin, akşamın son kazancıyla birlikte ortaya çıkacağı...

Ve başladığı işi bitireceği anlamına geliyordu.

Bu, büyük olasılıkla, herhangi bir kanıttan –o ve Lucas’tan– kurtulmayı içeriyordu. Molly, Lucas’ın üzerine eğilerek onu tekrar uyandırmaya çalıştı. “Lütfen uyan,” diye mırıldandı, yanağını onun soğuk yanağına bastırarak.

Lucas hafifçe inledi ama uyanmadı. Çok kan kaybetmişti ve tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. Elleri arkasında bağlı olan Molly ona yardım edemezdi. Bunun yerine, alnını nazıkçe onun omzuna dayadı ve ağzından son bir hıçkırık çıkmasına izin verdi. “Sakin ölme, tamam mı?”

Daha fazla alkış koptu, bu sefer daha yüksek sesle.

Molly zorla ayağa kalkarak kapıya döndü.

Ya kilitliydi ya da bir şekilde sıkışmıştı.

Bir pencere vardı. Ne yazık ki duvarın çok yukarısındaydı. Uzun ve dardı, dışarı kaçmak için değil de ışığın ve havanın içeri

girmesi için yapılmıştı. Masalardan birini pencerenin altına itmek için kalçasını kullandı, ama masa çok ağırdı ve Lucas'ı daha fazla incitmeden onun etrafından dolaşmak gülünç bir zaman aldı. Bu, aynı zamanda Noel Baba'ya çok yaklaşmak anlamına geliyordu; adamın bacağı sarsıldığında onun hâlâ hayatta olduğunu düşünen Molly neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Ta ki adama masanın çarptığını fark edene kadar.

Masa sonunda duvara dayandığında, başka bir engelle karşılaştı. Masanın üzerine tırmanmasına yardımcı olacak bir eli yoktu. Arkasını dönerek kıcını kaldırmaya çalıştı ama tam olarak uzanamadı. Tekrar masaya dönerek bacağını kaldırmayı denedi ama uyuşan uyluğu onu yeterince yükselmekten alıyordu. Diğer bacağını denedi ve... Hasarlı bacağı tüm ağırlığı altında çökünce yere düştü.

Sertçe.

Darbe yüzünden ağrıyan kafasını sallayarak kendine gelmeye çalıştı ve bacaklarını altına almak için yuvarlanarak artık ölü olan Noel Baba'yla burun buruna geldi. Şaşkın bir çığlık atarak geri çekildi, güçlkle yutkunarak ağrılarını ve acılarını görmezden geldi; çünkü hey, en azından hâlâ hayattaydı.

Tanrı yardımcısı olsun, Lucas da öyle kalsa iyi olurdu.

Sendeleyerek ayağa kalktı ve katıksız bir metanetle masaya çıkmayı başardı. Orada ayağa kalkmak daha zordu çünkü bacağı resmen itiraz çığlıkları atıyordu. Bunu görmezden gelerek yavaşça doğruldu ve pencereye baktı. Kilitliydi. Açmak için ellerine ihtiyacı olacaktı.

"Lanet olsun." Kıcının üzerine düşerek masadan kaydı ve keskin bir şey bulmak için bakışlarını çılgınca odanın içinde gezdirdi. Duvarı kaplayan eski, cılız metal raf ünitesi gelecek vadediyordu. Köşesindeki bağlantı yerlerinde perçin çivileri vardı; temelde sadece metalin paslı, pürüzlü kenarları metalle buluşuyordu.

Tetanos, Noel Anne tarafından vurularak öldürülmeye tercih edilir görünüyordu, bu yüzden rafa arkasını dönerek bileğindeki plastik kelepçeyi metale bastırdı ve kollarını yukarı ve aşağı hareket ettirerek plastiği kesmeye çalıştı. Çok hızlı hareket ettiği için kaydı ve eli kesilirken acı dolu bir çığlık attı.

Derin bir nefes alarak ellerini yeniden metalin üzerine yerleştirdi ve tekrar denedi. Saatler gibi gelen, ama muhtemelen sadece birkaç dakikalık bir sürenin ardından elleri serbest kaldı.

Avcundaki derin kesikten akan kan parmaklarından damlıyordu. Bunu görmezden gelerek Lucas'a döndü. Hâlâ nefes alıyordu ve... Hâlâ tepki vermiyordu. Yardıma ihtiyaçları vardı. Ceptelefonunu bulmaya çalıştı ama yoktu. Noel Baba'ya baktı. Derin bir soluk verdi ve adamın üzerini aradı. "Sen bir pisliktin," diye fısıldadı, telefonu cebinde bulduğunda. "Yine de üzgünüm."

911'i aramak için telefondaki acil durum özelliğini kullandı. Yardım çağırdı ve sonra Joe'yu aramak istedi. Ne yazık ki Noel Baba telefonuna şifre koymuştu, ancak parmak izi kullanma seçeneği vardı. İhtiyatlı bir şekilde Noel Baba'nın elini tuttu ve başparmağını ekrana bastırdı. "Bunun için de üzgünüm," diye mırıldandı ve Joe'yu aradı.

Joe, üçüncü çalışta telefonu nefes nefese açtı. "Kimsiniz?"

Normalde onu görgü kuralları hakkında azarlardı ama bu, daha sonraya kadar bekleyebilirdi. Şu anda tek yapabildiği onun adını söylemekti. Bacağı ağrıyordu, eli acıyordu, başı ağrıyordu ve midesi bulanıyordu. "Sana ihtiyacım var."

Joe'nun sesi birden ciddi bir tona büründü. "Molly? Neredesin?"

"Soma'daki Noel köyünde. 911'i çoktan aradım ama sana ihtiyacım var."

"Archer'ı ara," dedi yanındaki birine, "ona herkesi bir an önce Soma'daki Noel köyüne göndermesini söyle."

Molly, Joe'nun muhtemelen Kylie'yle konuştuğunu ve yanma gelmek için çoktan harekete geçtiğini biliyordu. Joe böyle biriydi, Molly ona ne zaman ihtiyaç duysa kardeşine ulaşmak için yeri göğü yerinden oynatırdı.

"Molly," dedi Joe, arka planda bir motor çalıştı. "Konuş benimle."

Molly tam ağzını açacakken ana salondan yükselen sesleri duyabildiğini fark etti, oyunlar gerçekten bitmiş ve herkes veda ediyormuş gibiydi. Ardında kanlı bir el izi bırakarak tekrar masanın üzerine yuvarlanmayı başardı. Pencereden dışarı baktı. Yere olan uzaklık, geçen sefer benzer bir durumda karşılaştığı üç katlı binaya kıyasla hiçbir şeydi ama beyin komik bir organdı. Düşüş yüz metre gibi görünüyordu.

Önemli değildi, tek çıkış yolları buydu.

"Molly," dedi Joe gergince. "Neler oluyor?"

"Sadece acele et," diye fısıldadı. "Bingo salonu. Güney penceresi." Tekrar masadan aşağı atladı, hissettiği acıya karşı dişlerini sıkı ve Lucas'ın yanına gitti. Joe'yla arasındaki bağlantıyı açık tutarak telefonu sutyenine sıkıştırdı ve Lucas'ın koltuk altlarından tutarak onu çekti. Genç adamın yağsız, kaslı vücudu bir ton ağırlığındaydı. Oflayıp puflayarak onu masaya doğru sürüklemeyi başardı. "Lucas." Omzundan tutup salladı. "Lanet olsun, uyanmalısın. Bir ton ağırlığındasın ve..."

Lucas inledi ve bir gözünü açtı. "Az önce bana şişman mı dedin?"

Genç kadın daha çok rahatlama hıçkırığı gibi gelen bir kahkaha attı.

Lucas gözlerini kırıştırdı ve Molly'nin üzerindeki kana odaklandı. Birdenbire aylarak oturmak için bileğindeki kelepçelere karşı mücadele etti. "Yaralısın" dedi. "Kan..."

"Çoğunlukla senin," dedi Molly, onu sabit tutmaya çalışarak. "Noel Baba öldü ve Janet, Tommy'le birlikte ortadan kayboldu

ama geri dönecekler. Pencereden dışarı çıkmamız gerekiyor. Şimdi.”

“Konuş benimle, Molly,” dedi Joe sutyenininin içinden. “On dakika uzaktayım. Orada neler oluyor?”

“Lucas vuruldu,” dedi. “Ayrıca başına darbe aldı. Noel Anne aklını kaybetti. *Acele et.*” Sonra bir sandalye kapıp –bunu neden daha önce düşünmediği hakkında hiçbir fikri yoktu, muhtemelen beyni karmakarışık olduğu içindi– masanın yanma bıraktı. Lucas’a döndü ve onu sandalyeye doğru itti. “Masaya çık. Pencereden dışarı atlayacağız.”

Lucas’ı sabit tutmak için sıkıca kavradı ve yanma tırmandı. Sonra sandalyeyi almak için eğildi. “Eğil,” dedi Lucas’a. Genç adam söyleneni yaptığıdaysa sandalyeyi pencereye fırlattı.

Sandalye, camı doğruca kırıp yere çarptı. Çıkan sese bakılırsa çok uzun bir düşüş gibi görünmüyor, diye kendine güvence verdi Molly.

Pencerede hâlâ cam kırıkları vardı. Lucas duvara yaslanmıştı, bilinci açık olmaktan çok kapalıymış gibi görünüyordu ama doğruldu ve gömleğini çıkardı. Kumaş kafasındaki yaraya sürtünce yüzünü buruşturdu. Sonra gömleği ona fırlattı. Molly, kanayan elini gömleğin kumaşına sardı ve camın geri kalanını vurarak düşürdü, sonra Lucas’ı pencereye doğru çekti. “Önce sen, koca adam.”

Genç adam direndi, çömeldi ve Molly’nin mümkün olduğunu hayal bile etmediği bir güçle onu kaldırdı.

“Hayır,” dedi nefes nefese. “Önce sen...”

Lucas hiç yavaşlamadı, sadece onu pencere açıklığından dışarı itti.

Molly bir anlığına pencere pervazına yapıştı, cam kalıntıları ellerine batıyordu ama hissetmedi bile. Gözleri yere kilitlenmişti.

Sadece üç metre kadar yukarıdaydı ama tüm vücudu dehşet içinde donmuştu. Eh, tam olarak donmuş sayılmazdı çünkü yaprak gibi titriyordu.

“Molly.”

Başını kaldırdı ve gözlerini Lucas’inkilere kilitledi.

“Beni dinle,” dedi Lucas, ellerini kullanmadan olabildiğince yanma yaklaşarak. “Bizi kurtardın. Sen yaptın. Harikasın ama hareket etmeliyiz. Şu anda kendilerine aşırı güveniyorlar çünkü hareket edemeyeceğimizden eminler. Fakat bu şekilde kalmayacaklar. Bir avantajımız var ve bunu kullanmamız gerekiyor.”

“Atlayamam.”

“Evet, yapabilirsin. Kollarını gevşet, kolların ve bacakların tamamen aşağı uzanana kadar kendini aşağı bırak. O zaman sadece birkaç metre kalacak. Söz veriyorum, başaracaksın.”

“Ama sen vuruldun ve ellerini kullanamıyorsun...”

“Tam arkanda olacağım, bundan bir an bile şüphe etme.”

Lucas durumun aciliyetine rağmen genç kadının bakışlarına karşılık verdi ve sabırla başını salladı. Yüzünde ya da bedeninde hiçbir hayal kırıklığı ve öfke belirtisi yoktu.

“Vücudunu gevşek tut, sıkı değil,” dedi Lucas. Sakin gözlerle ona bakarak, “Dizlerini kilitleme. Bu iş sende,” diye tekrarladı. Tek gözü şişmişti, çenesiyle çıplak göğsüne kan damlıyordu ama buna rağmen sakin ve sabırlıydı.

Molly kilidin tıkırtısını duydu, Lucas için hissettiği endişe pencereden düşme korkusunu yendi. “Arkamda olacağına söz ver!”

“Sana söz veriyorum.”

Genç kadın derin bir nefes aldı, vücudunu gevşetti ve kendini aşağı bıraktı.

25. Bölüm

#MinikElfSinirleniyor

Lucas bir sedyenin üzerinde sırtüstü yatar halde kendine geldi. Tıbbi terimler kullanarak tepesinde duran insanlar, çok büyük bir iğneymiş gibi hissettiren bir şeyle onu dürttüler. İğnelerden nefret ederdi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama yüzünde oksijen maskesi vardı. Maskeyi bir kenara itip, “Molly,” diye seslendi.

Bir el göğsüne yerleşti; ancak Molly’nin değil, Joe’nun eliydi. Onu rahatlatmak yerine dizginlemeye çalışıyordu.

“Noel Anne ve Tommy Thumbs yakalandı,” dedi Joe, herhangi birini sakinleştirmenin tek yolunun istihbarat olduğunu biliyordu. “Noel Baba bir ceset torbasında. Elfler Reno’ya sağ salim ulaştı.” Sesi gergin, gözleri sertti. Devre dışı bırakıldığı için kızgındı ve Lucas, arkadaşının kızgın olmak için her türlü nedeni olduğunu biliyordu.

“*Molly,*” dedi Lucas tekrar, oksijen maskesini çıkarmaya çalışırken acil müdahale ekibinden birinin elini yana doğru itti. “O nerede...”

“Tedavi ediliyor. Birkaç kesik ve morluk var ama kurşun deliği yok ki bunun senin sayende olduğunu zannediyorum,” dedi Joe. Sesi yumuşadı. “Teşekkürler dostum, bu gece onu buraya getirdiğin ve kışını kurtardığın için.”

Lucas kafasını salladı. “Yanlış anlamışsın. O benim kıcıımı kurtardı. Vurulduğum andan itibaren kendime değildim. O...” Hayret ve gururla başını sallamaya başladı ama bu, canını çok acıttığı için gözlerini kapadı. “Bir profesyonel gibi savaştı ve hakından gelindiğinde bile kendini kelepçelerden *kurtardı*. Sonra benim ölü ağırlığımı bir masanın üzerine çekmeyi ve bizi dışarı çıkarmayı başardı. Onu görmeliydin.” Gözlerini tekrar açtı ve Joe’nun bakışlarıyla karşılaştı. “Molly için kolay değildi ama üstesinden geldi. Bu davadaki her şeyi, herhangi birimizin yapacağı gibi başından sonuna kadar çok iyi idare etti. Belki herhangi birimizden bile çok daha iyi.”

Endişeli görünen Joe başını salladı. “Seni hastaneye götürüyorlar...”

“Hayır, hastaneye gitmeye ihtiyacım yok.”

“Evet,” dedi Archer, Joe’nun arkasından gelerek. “Var. Bacağına saplanmış bir kurşun ve kafanda yirmi beş zımba gerektiren bir delik var. Hazır başlamışken... Madem ki destek için ekibini *aramıyorsun* belki de bir lobotomiye ihtiyacın vardır. Beynin dışarı akma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığına buna tekrar döneceğiz, inan bana.”

Harika. Bunun için sabırsızlanıyordu. “Madem sizi ben aramadım, neden hepiniz buradasınız?”

“Molly aradı, belli ki senden daha zeki. Bu arada, harika kostüm.”

Lucas kendine baktı. Hâlâ elf kostümü içindeydi. Düzeltme: Yarım elf kostümü içindeydi, yani sadece kısa bir şort giyiyordu.

Archer, Joe’ya bir bakış attı. “Gelecekte kendi çıkarımıza kullanmak için bunun bir fotoğrafını çekmek isteyebilirsin.”

Joe cebini okşadı. “Çoktan çektim.”

Acil servis doktoru, “Seni taburcu edeceğim,” dedi Molly’ye.

Molly ayağa kalkmaya yeltendi ama doktor onu durdurmak için elini uzattı. “Ama sadece,” diye devam etti, “birkaç günlüğüne

ağırdan alacağına ve işe dönmeden önce o kesiklerle morlukların iyileşmesine izin vereceğini söylersen.”

“Sorun değil, benim işim...” Sözü nü kesti. İşinin tehlikeli olmadığını, masa başında oturduğunu söylemek üzereydi ama son yirmi dört saat göz önüne alınırsa yalan söylüyor sayılırdı. “Dinleneceğim,” diye söz verdi. Güzel, büyük pembe hap sayesinde, kendini hoş bir şekilde uyumuş hissettiğinden bu hiç de yalan sayılmazdı. “Lucas nerede?”

“Ameliyattan çıkıyor.”

“Onu görmek istiyorum,” dedi ve bu sefer acısını gizleyerek oturmayı başardı.

“Yavaş hareket etmelisin,” dedi doktor. “Lucas’a gelince, onu ne zaman görebileceğini sana bildirirler.”

Molly, doktor gittikten sonra, köşedeki sandalyede huysuz bir şekilde oturan Joe’ya baktı. Abisi yanından ayrılmamıştı ama tek kelime de etmemişti.

“Onu göreceğim,” dedi inatla.

Joe elini yüzünde gezdirdi. “Bu gece neler yaşandığı hakkında bir fikrin var mı?”

“Evet, Joe.” Dikiş atılmış, sargılı elini salladı. “Olayları ön sıradan izlediğimi düşünürsek epey iyi bir fikrim var.”

Joe derin bir iç çekerek arkasına yaslandı. “Hayatımdan on yıl götürdün.”

“Kulübe hoş geldin,” dedi Molly. “Geçen yıl iş esnasında yaralandığın ve iyileşip iyileşmeyeceğini bilmeden iki gün boyunca hastanede başını beklediğim zamanı hatırlıyor musun? Senin oturduğun yerde oturuyordum, yani anlıyorum. Biliyorum ve kayıtlara geçsin, bu gece olanlar senin yerinde olduğum onca zamanın yakınından bile geçmiyor.”

Joe yüzünü buruşturdu, acı çekiyormuş gibi görünüyordu. “Bak... Biliyorum, tamam mı? Ve üzgünüm.”

Molly, cümlelerin devamını bekleyerek ona baktı. Joe sessizliğini koruyunca başını salladı. “Vay canına. Sonunda ama olmayan bir özür. Çok acıttı mı?”

“Tamam,” dedi Joe. “Bunu hak ettim. Ben... Sana karşı çok sert davrandım.”

“Sert değil,” dedi. “İmkânsız.”

“Bunun üzerinde çalışıyorum.” Joe, kardeşi ona inanmaz bir bakış atınca duraksadı. “Gerçekten,” dedi. “Yemin ederim. Ama bu, sen hazır olana kadar yapmak istemediğim bir tartışmaya yol açacak. Farklı bir konuya geçelim. Mesela Lucas.”

Pekâlâ, kahretsin. “Görünüşe göre,” dedi Molly omuz silkererek. “Aslında sohbet edecek havada değilim.”

“Çok kötü. İkinize tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama...”

“Olan şu, benim için bir kurşun yedi,” dedi Molly. “Kafasına çelik bir boruyla vuruldu –yine benim için– ve onun iyi olduğunu görene kadar buradan ayrılmayacağım.” Yatağın kenarlarından destek alarak aşağı kaydı.

Joe sandalyesinden kalkıp hemen yanma geldi ve ellerini kardeşinin kollarına koydu. Molly’nin kesinlikle kullanmayı düşünmediği bastonunu getirmişti.

“Neler olduğunu bilmek istiyorum,” dedi Joe.

“Sana söyledim.”

“Davayı kastetmiyorum –bu arada o davayı asla almaman gerekiyordu– seninle ortağım aynı zamanda en iyi arkadaşım arasında neler olduğunu soruyorum.”

Bu soru ona, önceki gece Lucas’ın kollarında uyurken nasıl hissettiğini hatırlattı. Memnun. Mutlu.

Rüyaları gerçekleşmiş gibi.

Lucas bu kadarını söylememiş olsa da Molly o sabah onun gözlerindeki bakışı görmüştü. Ona nasıl dokunduğunu hissetmişti. Adını nasıl söylediğini...

İşler değişmişti.

Ne zaman ve nasıl olduğundan tam olarak emin değildi ama değiştiğini biliyordu. Lucas ona âşık olmuştu.

İnanılmaz bir şekilde ve her şeye rağmen Molly de ona âşık olmuştu.

“Molly.”

Molly başını iki yana sallayarak yatağının etrafındaki perdeyi çekti, çelenklerle ve parıldayan ışıklarla süslenmiş büyük acil servise baktı. Diğer tüm perdeli yatakları inceledi. İyi. O piti piti yapacaktı öyleyse. Olay çıkarmayı umursamayarak, “Lucas!” diye seslendi.

“Lanet olsun, Molly!” Joe yüzünü buruşturdu ve bastonunu ona uzattı. “En azından avazın çıkana kadar bağırırken bunu kullan.”

Nefret ettiği bastonu kapıp üzerine abandı. “Lucas!”

Odanın karşısındaki perdelerden biri çekildi ve arkasında duran Archer ona baktı.

Eskiden Archer onu korkuturdu. Korkutucu bir adamdı, kara gözleri ve karanlık düşünceleri vardı; Elle onun tuğla duvarlarını kırana kadar da karanlık bir hayat sürmüştü. Molly’ye işi Joe bulmuştu ama genç kadının kendini Archer’a kanıtlaması gerekiyordu. Resepsiyonist olarak işe başlamıştı, sadece telefonlara cevap veriyor ve günlük programı takip ediyordu. Yavaş yavaş şirkete değerini kanıtlamıştı, Archer şimdi hem ofisini hem de dünyasını tamamen yönetmesi için ona güveniyordu. Bu üst düzey bir iltifattı ve Molly, hem işini seviyor hem de kendisine verilen şansı takdir ediyordu.

Ancak Archer’ın da bildiği gibi, bir süredir daha fazlasını istiyordu. Noel Baba davasında kendini gerçekten kanıtlarsa bir şans elde edebileceğini hissediyordu. Ancak Archer’ın bundan

haberi bile yoktu. Bu sinir bozucuydu. Hüsrana uğradığı ve belki de ağrı kesiciler yüzünden biraz sarhoş olduğu için temkinli olmayı bıraktı.

“Onu görmek istiyorum,” dedi.

Archer perdenin dışına çıktı ve Molly üzerine doğru hücum ederken geri adım atmadı.

“Çekil önümden,” dedi Molly.

“Molly...”

Molly onun etrafından dolanıp perdeyi açtı.

Yatak gitmişti. Kalbi durdu. Konuşma yeteneği de dahil her şey durdu. Kulakları uğuldadı ve gözlerinin kararmaya başladığını hissetti.

Archer sessizce küfretti ve Molly’yı kucağına aldı. Onu bölmedeki sandalyeye oturtup mahremiyet için perdeyi hızla kapattı. “Merminin çıkarılması için ameliyat oldu. Şimdi tomografisi çekiliyor. Birazdan geri dönecek. Hayatta, söz veriyorum. Şu an yatağında olmalısın.”

“Taburcu edildim.”

“Bakıcın nerede?” diye sordu Archer.

Joe perdeyi çekip içeri girdi. “Buradayım,” dedi sertçe. “Olduğu yerde kalma konusunda pek iyi değil.”

“Hadi ya,” dedi Archer ve iki adam da ona baktı, ikisi de çok sinirliydi çünkü karanlıkta bırakılmışlardı ki bu, onların suçuydu.

Molly ellerini havaya kaldırdı. Eh, tek sağlam elini. “Hey,” dedi. “Baştan sona bir dava üzerinde çalıştım ve adamımı yakaladım. Yani bu durumda Noel Anne, Noel Baba ve onun suçlu abisini yakaladım. İkiniz de sırtımı sıvazlamalı ve başarılı geçen bir görevden sonra birbirinize yaptığınız gibi işten sonra bira içmeye gitmek isteyip istemediğimi sormalısınız.”

İkisi de şaşkın şaşkın ona baktı. “Tamam,” diye itiraf etti. “Bir görevde olduğumu bile bilmediğinize göre sanırım bu biraz fazla

ileri gitmek olabilir. ‘Hey, kendi başının çaresine bakmışsın gibi görünüyor Molly, takıma hoş geldin’ gibi bir şeye ne dersiniz?”

Archer derin bir nefes verdi; bu, düşüncelerini nadiren söyleyen adamın ender görülen hayal kırıklığı gösterisiydi. “Birincisi,” dedi, “haklısın. Bize bir görevde olduğunu söylemedin. İşler ciddileşmeye başladığında da bize söylemedin. Lucas da öyle. Önce oradan başlayalım.”

Hah. Bu tam olarak umduğu yönde gitmiyordu. “Seni dahil etmeye çalıştım,” diye başladı Molly ama Archer onun sözünü kesti.

“Ve sana hazır olmadığını söyledim.”

“Pekâlâ,” dedi, “seninle aynı fikirde değildim.”

“Sorun da bu, Molly,” dedi Archer o sert patron sesiyle. “İş konusunda benimle aynı fikirde olmak zorundasın. Patron benim. Ben *senin* patronum.”

İhtiyacı olduğunda ona bir iş vermişti. Bunu, hiç deneyimi olmamasına rağmen yapmıştı ve hem parası hem de zamanı konusunda her zaman fazlasıyla cömert olmuştu. Molly bunu hatırlamaya çalıştı. “Bütün bunları anlıyorum. Sen harikasin ama sadece çalışma saatleri içinde benim patronumsun.” Duraksadı, sonra nazik ama kararlı bir şekilde, “Mesai dışında yapmayı seçtiğim şey seni ilgilendirmez,” dedi.

Archer, Joe’ya bir bakış attı.

Joe ellerini havaya kaldırdı. “Dostum, onun aklını başına getirebileceğimi sanıyorsan fena halde yanılıyorsun. Lucas’ı peşine takma fikrini neden buldum sanıyorsun?”

“Bekle,” dedi Molly yavaşça. “Ne?”

Joe’nun öfkeli yüzünde *ah kahretsin* ifadesi belirdi.

Molly parmağını ona uzattı. “Tekrarla.”

“Lanet olsun,” dedi Joe ve eliyle yüzünü ovuşturdu.

“Lucas’tan bana göz kulak olmasını mı istedin?” diye sordu. “Ne zaman?”

Joe derin bir nefes verdi. “Bir önemi var mı?”

“Aman Tanrım, Joe,” dedi dehşet içinde. “*En başından* beri mi? Ciddi misin?”

“Seni korumaya çalışıyordum.”

Öfkeli ve biraz da incinmiş olan Molly, Archer’a döndü. “Joe’ya ne kadar bağlısın? Çünkü onu öldürmeyi düşünüyorum.”

Archer acı içinde görünüyordu. “Bu benim suçum, onun değil. Elfleri geri çevirmen için Lucas’a gerçekten ısrar eden benim. Sen bunu yapmadığında, güvende olduğundan emin olmak için onu senin peşine taktım.”

Molly gözlerini birkaç kez kırttı ama hayır, uyumuyordu ya da rüya görmüyordu. Aslında bir kâbusun içindeydi. Bunların hepsi gerçekte ve yaşanıyordu. Gitmek için ayağa kalktığı anda titrediğini fark etti, Archer’a bir mesaj geldiğindeyse geri oturdu.

“Lucas’ı odaya almışlar, şimdi onu görmeye gidebiliriz,” dedi Archer. Herkes oradan çıkarak koridorda dolaştı ve Lucas’ı başka bir bölmede buldular.

Genç adam uyanıktı ama pek de iyi görünmüyordu. Molly kalbini sertleştirdi. “İyi misin?” Onu öldürmeden önce iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Lucas başını salladı.

Tabii ki. Tipik bir erkek. Tüm uzuvlarını kaybetse bile iyi olduğunu söylerdi. “Lucas,” diye soludu. “Emin misin?”

“Ona bebek muamelesi yapmayı bırak,” dedi Joe. “İyi olacak.”

Lucas, ortağına bakma gereği duymadan ortaparmağım kaldırarak hareket çekti. Gözlerini Molly’den hiç ayırmadı. “Kıçımı kurtardın,” dedi, sesi onu kızdıracak kadar şaşırmışa benziyordu.

Molly gözlerini kısınca Lucas gülümsedi. Yorgun, acı dolu bir gülümsemeydi ama o kahverengi gözlerde o kadar çok şey vardı ki Molly nefesinin kesildiğini hissetti.

Onun eline uzanarak, “Harikaydın Molly,” dedi Lucas yumuşak bir sesle. “Müthiştin.”

Molly gururla kızardığını hissetti, ta ki öğrendiklerini hatırlayıp elini geri çekene kadar... Aslında yapmak istediği, Lucas’ın alnındaki saçları geriye itip alnından öpmek ve acısını hafifletmekti. “Seni beni gözetlemen için tuttular,” dedi, parmağıyla arkasında duran Archer ve Joe’yu göstererek. “Bu gerçeği kendine sakladın. Ve sen,” derken Joe’ya döndü. “Bu geceden önce sana davadan bahsetmedim çünkü davayı senin devralacağını ve beni bunun dışında tutmaya çalışacağını biliyordum. Sen de Archer da tam olarak bunu yapmaya çalıştınız.”

“Yok artık,” diyen bir kadın sesi duyuldu. “Ne?”

Herkes döndü ve Elle ile Sadie’yi orada dururken buldu.

Elle kollarını kavuşturarak Archer’a baktı.

Erkeği pek bir şey belli etmiyordu ama sol göz kapağında ufak bir seğirme var gibiydi. “Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?”

“Arkadaşlarımın iyi olduğunu kendi gözlerimle görüyorum.” Elle içeri girdi ve kolunu Molly’nin etrafına dolayıp ona sarıldı. Sadie, Molly’nin diğer tarafına yapıştı.

“Harika,” diye mırıldandı Joe. “Kız gücü.”

Molly derin bir nefes aldı. Destek için minnettardı ancak tüm kesikleri ve morlukları acıyordu ve buna başı da dahildi. Ve kalbi... En çok acıyan da oydu. Üç adama da kızgındı ve her şeyden çok, herkesin ona sürekli bakıcılık yapmak zorunda olduklarını düşünmesinden bıkmıştı. Kendini kanıtlamıştı, kahretsin.

Lucas gözlerini Molly’ye kilitledi. “Dışarı,” dedi yumuşak ama ölümcül bir sesle.

Molly nefes almayı kesti. Kızgındı, ah çok kızgındı ama adamın ona kızması için tek bir neden bile yoktu. Lucas’ı paralamak için ağzını açtı çünkü hiçbir erkek onunla böyle konuşamazdı, asla ve...

Lucas'ın eli onunkini yakaladı. "Sen değil," dedi.

Ah. İyi o zaman. Prensip olarak tekrar elinden kurtulmaya çalıştı ama bu sefer başaramadı. Lucas, onu incitmeyecek kadar nazik ama olay çıkarmadan hiçbir yere gidemeyeceği kadar sıkı bir şekilde tuttu.

Molly olay çıkarmaya yüzde yüz niyetliydi ama bunu seyircileri yokken yapması iyi olurdu. Bu yüzden insanların perdeyi çekip dışarı çıkmalarını dinlerken sabırsızca bekledi.

"Bize ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağız," dedi Sadie.

Molly'nin boğazı düğümlendi ama gözleri Lucas'tan ayrılmadı. "Teşekkürler," demeyi başardı.

"Hemen dışarıda," diye tekrarladı Sadie. Sonunda Molly ile Lucas yalnız kaldılar.

"Molly," diye başladı Lucas. "Ben..."

"Bana yalan söyledin."

"Hayır," dedi Lucas. "Sadece her şeyi anlatmadım."

"Aynı şey."

"Aynı şey değil," dedi. "Archer, sana ne söylemiş olursa olsun bu davayı üstleneceğini anladığında, seni güvende tutmamı istedi."

"Archer'ın sana söylediği her şeyi yapar mısın?"

Molly elinden kurtulup geriye bir adım attığında Lucas yüzünü buruşturdu.

Archer tam o sırada kafasını tekrar içeri soktu ve Molly ona parmağını uzattı. Belli ki herkes hâlâ gizlice dinliyordu. Gerçi buna şaşırmamıştı. "Mesaide değilim," diye homurdandı. "Ki bu da şu anda patronum olmadığın anlamına geliyor, bu yüzden sana defolup gitmeni söylediğim için beni kovamazsın."

"Molly..."

"Defol git buradan," dedi Molly, sonra da kafasını içeri uzatmış olan Joe'ya baktı. "Sen de."

Gitme konusunda açıkça isteksiz olan adamlara, “Ben hallederim,” dedi Lucas.

Archer geri çekildi.

Joe, Lucas’ın gözlerine baktı. “Emin misin adamım?”

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Molly.

Joe tabanları yağladı.

Lucas, Molly’ye elini uzattı, daha yakına gelmesi için sessiz bir ricada bulundu.

Genç kadın kollarını göğsünde kavuşturduğunda elini acıttı ancak böyle bir şeyi kabul etmek niyetinde değildi.

“Molly.”

“Senden beni koruman istendi ki sen de bunu kabul ettin,” dedi. “Sonra bana söylemedin.”

“Tam olarak öyle değildi.”

“Tamam, o zaman söyle bana, Lucas. Tam olarak nasıldı?” diye sordu.

“Archer sana bu davayı almanı istemediğini söylemeye çalıştı.”

“Çünkü bir dava olmadığını düşünüyordu.”

“Çünkü iki ay boyunca tamamen doluydu,” dedi Lucas. “Dava hakkında ne düşünürse düşünsün, o davayı üstlenmek istemedi çünkü ona her şeyini veremeyecekti ve bu onun hakkı.”

Molly uzaklara baktı.

“Ve evet,” dedi Lucas sessizce. “İlk etapta seni davayı almak-tan vazgeçirmeye çalışmayı kabul ettim. Sonra elflerle tanıştım, haklı olduklarını ve bir şeyler döndüğünü anladım. Ayrıca, kim ne derse desin davayı kabul etmeye hazırdın.”

“Demek Joe ve Archer seni o zaman *peşime* taktılar,” dedi Molly. “Bunu anlıyorum, yanlış fikirlere kapıldım ve aptallık ettim. Ama sen...” Korkunç, acınası gerçeği fark edince göğsünün

sıkıştığını hissederek başını salladı. “Sen çalışıyordun ve ben de sanıyordum ki biz...” Gözlerini kapatıp arkasını döndü.

“Molly. Öyleydik.”

“Değildik.” Tek bir şeyden gurur duyuyordu, o da sesinin düzgün çıkmasıydı. Lucas’ın bunun ne kadar acıttığını bilmesine asla izin vermeyecekti. “Biz sadece iş arkadaşydık ve biliyor musun? Zaten herkese bunu söyledik, bu yüzden sorun değil. Artık hepimiz aynı taraftayız.”

“Aramızda iş arkadaşlığından fazlası var Molly ve bunu sen de biliyorsun.”

“Biliyor muyum?” diye sordu Molly.

“Beni seviyorsun.”

Molly donup kaldı, sonra da onunla yüzleşmek için arkasını döndü.

“Evet,” dedi Lucas. “Depoda söylediklerini duydum.”

Perdenin diğer tarafından, bir grup çocuğun kilisenin arkasında fısıldaşması gibi bir uğultu yükseldi.

“Onu sevdiğini mi söylemiş?”

“Birlikte çalışırken neler olmuş öyle?”

Molly perdeyi açtı ve perdeye yapışmış tüm yüzler geri çekildi. Herkes birbirine çarptı, meşgul görünmeye çalışarak yerini değiştirdi.

“Gidin buradan,” dedi Molly.

Bir bütün olarak birkaç metre geriye gittiler.

“Daha geriye,” dedi Molly, ardından perdeyi kapatıp Lucas’a baktı. “Kendinde değildin.”

“Bilincim gidip geliyordu. Tamam, çoğunlukla gidiyordu ama o kadar tatlı bir şekilde beni sevdiğini ve ölmemi istemediğini söylediğini duydum ki kendime sana karşılık verebilmek

için bunu yapmam gerektiğini söyledim. Ben de seni seviyorum, Molly.”

Molly’nin kalbi tekledi. “Beni seviyorsun ama bana yalan söyledin. Aşk yalan söylemez, Lucas.”

Lucas gülmedi, gözlerini de kırpmadı, sadece bakışlarının onunkilere kilitlenmesine izin verdi. Ağzı, genç kadının aradaki mesafeyi hatırlamasını zorlaştıran yumuşak, pişmanlık dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Bunda iyi olmadığını biliyorsun,” dedi endişeli bir ifadeyle. Belki de pişmanlıktı. “İyice körelmişim.”

“Ben de öyle,” dedi Molly. “Ancak sana yalan söylemedim. Söyleyemezdim.” Bunu kendi kendine yok ettiğinin farkındaydı ama engel olamıyordu. Belki de küçük bir parçası, bir çıkış bulduğu için rahatlamıştı.

“Molly...”

“Gitmeliyim.”

“Bekle,” dedi Lucas. “Peki, ya ben...”

“Ne istersen onu yap.”

“Hayır,” dedi. “Gitme. Peşinden gelemem...”

“Sana ihtiyacım yok.” Molly ondan uzaklaştı. “Kendine dikkat et, Lucas.”

Sonra... Kendini oradan gitmeye zorladı.

26. Bölüm

#SadeceSenİİstiyorum

Lucas, Molly'nin küçük bölmeden ve –korkarak söylüyordu– hayatından çıkışını izledi. Oturmak için mücadele etti, içeri girmesini istediği tek kişi dışındaki herkesin önünde zar zor doğrulabildi.

“Dostum,” dedi Archer. “Bir kadın ‘ne istersen onu yap’ dediğinde, istediğini *yapmaman* gerektiğini ben bile biliyorum.”

Lucas bıkkınlıkla, “O zaman ne yaparsın?” diye sordu.

“Kılını kıpırdatmazsın. Göz kırpmazsın. Nefes bile almazsın. Sadece ölü taklidi yaparsın.”

Lucas gözlerini kapattı. Zaten kendini ölü gibi hissediyordu, bunun geçerli olup olmayacağını merak etti...

Yorgun görünümlü bir hemşire geldi ve küçük alana dolmuş insan sayısı karşısında nefesi kesildi. “Burası bir parti evi mi, yoksa hastane mi?” diye sordu.

“İkisi de,” dedi Elle. “Ama parti, hayatının aşkıyla her şeyi mahveden aptal arkadaşımız için acıma partisi. Aynı anda sadece iki kişinin içeri girebileceğini söylediğinizi biliyorum ama kendine çekidüzen vermesi ve aptallığını düzeltmesi için hepimizin ona saldırması gerekecek.”

Hemşire, Lucas’a baktı. “Çuvalladın mı?”

“Evet.”

“Erkekler,” dedi başını iki yana sallayarak ve hayati değerlerini kontrol etmeye başladı. Kalbini dinlemek için stetoskopu boynundan çıkardı ve duydukları karşısında ona uzun, sert bir bakış attı.

Muhtemelen kalbi ölüyordu.

“Dinlenmen gerek,” dedi hemşire ve Elle’e döndü. “Aptala Müdahale’yi böldüğüm için üzgünüm ama...”

“Hey,” dedi Lucas gözlerini kapatarak. “Burada yatıyorum.”

“Onun hayatını daha sonra düzeltmeniz gerekecek,” diye devam etti hemşire. “Gerçekten biraz sessizliğe ihtiyacı var.”

Hemşire herkesi dışarı attığında Lucas rahatladı. Sonunda, kendi düşüncelerini duyabiliyordu. Fakat... Molly gitmişti ve gözlerindeki bakışa göre bir daha gelmeyecekti.

Ki bu da işe resmiyet kazandırıyordu: Gerçekten de aptalın tekiydi.

Lucas, hâlâ hastanede olduğunu söyleyen sinir bozucu bir bip sesiyle uyandı. Dik oturdu, sonra da hem ağrı hem de mide bulantısıyla savaşıarak tamamen hareketsiz kaldı.

Bacağındaki bir enfeksiyon yüzünden eve gitmesine izin vermek yerine onu hastaneye yatırmışlardı. Bu, iki gün önceydi. Yüksek ateşle ve bilincinin gidip gelmesiyle geçen iki uzun, huzursuz gün ve geceydi. Molly’nin sürekli yanında olduğunu, sırasıyla ya elini tuttuğunu ya da saçlarını gözlerinin önünden çektiğini hayal etmişti. Onun da şefkatle “aptal” diye mırıldandığını duyduğundan emindi ama ne zaman uyanıp gözlerini aralasa, yatağının yanındaki sandalyeyi boş buluyordu.

Şimdi de oturup oraya baktı. Hiç şüphesiz sadece hayal görmüştü.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Joe odaya girerken.

“Ben şeyi duyduğumu sandım...” Kafasını salladı.

“Ne?”

“Hiçbir şey.”

Joe bir spor çantasını yatağa fırlattı. “Kıçının dışarı sarkmadığı kıyafetler giymek isteyebileceğini düşündüm.”

Lucas nefret ettiği hastane kıyafetini çıkardı. “Hayatım boyunca bunlardan bir tane daha görmek istemiyorum.” Ayaklarını temkinli bir şekilde yere koydu. Kurşunun delip geçtiği yer iyileşiyordu ama bacağı yine de çok acıyordu. Bacaklarını çok dikkatli bir şekilde Joe’nun getirdiği kot pantolonun içine soktu, fazladan bir adım daha atmaya gücünün yetip yetmeyeceğini bilmediğinden iç çamaşırı giymedi. “Bana neler olduğunu anlat.”

“Davayı benden neden sakladığınla başlayalım. Molly’nin neden sakladığını anlıyorum ama seni anlamıyorum, Lucas.”

Lucas derin bir nefes aldı ve bu canını çok acıttı. “O çok iyi, dostum. Bu davayı çözmek için bir şansı hak etti. Seni bu işe dahil etmeye karar vermek bana düşmezdi. Molly başına buyruk biri ve sadece bu da değil, bu konuda çok iyi. Bunu kabullenmek zorunda kalacaksın. Şimdi ben bayginken neler olduğunu anlat.”

Joe, Lucas’ın söylediklerini düşündü ve başını salladı, mutlu görünmüyordu ama pes etmişti. “Noel Baba’nın, elflere bir konuda gerçeği söylediği ortaya çıktı: Noel köyünün kendisi gerçekten de fazla para kazanmıyordu. Hafta sonları kasaya bir-iki bin dolar arasında para giriyordu ama kumardan elde ettikleri kâr on-on iki bin arasındaydı ve parayı meşru bir iş aracılığıyla aklamak için yasadışı kazançlar talep edecek kadar aptaldılar. Muhasebe kayıtlarıyla oynadılar ama bir şeyi hesaba katmadılar.”

“Molly,” diye tahminde bulundu Lucas.

“Molly,” diye onayladı Joe. “Tommy Thumbs ve Janet, kara para ya da yasadışı kumar kazancını aklamak için komplo kur-

ma, şantaj yapma ve cinayet de dahil birçok eğlenceli şeyle suçlanıyorlar. Noel Baba çoktan cehennemi boyladı.”

Lucas başını salladı ve bir tişörtlü uzandı. “Peki,” dedi Joe kayıtsızca, Lucas tişörtü kafasından geçirirken. “Sen ve kız kardeşim...”

Lucas kollarını da geçirdi ve Joe’ya bakmadan önce tişörtü aşağı indirdi. “Evet. Ben ve Molly.”

“Yani onu koruman gerekirken kız kardeşimle takıldığını kabul ediyorsun.”

“Onu koruyordum,” dedi Lucas. “Ve onunla takılmıyordum.”

Joe kuşkulu bir şekilde kaşını kaldırdı.

“Öyle değildi,” dedi Lucas gözlerini kapatarak. Günlerdir yaptığı tek şey uyumak olsa da iliklerine kadar bitkin hissediyordu. “Onunla durum farklı.”

“O kadar farklı ki her zamanki *terk edilene kadar hıyarlık et* taktiğini uyguladın, öyle mi?”

“Bu konulara girmek istiyor musun gerçekten?” diye sordu Lucas. “Çünkü yalan söylediğim için bana kızgın olması kimin suçu? Ona âşık oldum, Joe. Böyle bir niyetim yoktu ve Tanrı biliyor ya bunu istemedim ama... Gerçek bu. Molly’nin bana inanmadığını biliyorum ama bu, hissettiklerimi daha az gerçek yapmaz. Daha birkaç ay önce Kylie’yi korurken ona âşık oldun, bu yüzden lütfen bana tüm bunların ne kadar yanlış olduğundan daha fazla bahset.”

Joe içini çekti. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu, suçlu olduğunun nadir göstergelerinden biriydi bu. “Ayrıntılar konusunda kafan karışıtsa söyleyeyim, seni o terk etti.”

Lucas başını salladı. “Bunu düzelteceğim.”

Joe ona uzun bir süre boyunca baktı. Lucas bunun iki şekilde sonuçlanabileceğini biliyordu; ya hâlâ arkadaş ve ortaklardı ya da değillerdi.

Joe tekrar içini çekti. “O buradaydı.”

“Ne?”

“Onu arayarak uyandın, değil mi?” diye sordu Joe. “Çünkü Molly buradaydı. Aslında neredeyse her zaman buradaydı. Yanından hiç ayrılmadı ve inan bana, onu aksine ikna etmeye çalıştım ama... Senin hayati tehlikeyi atlattığından emin olunca ya kadar gidip dinlenmeyi reddetti.”

Lucas’ın kalbi acıyla sıkıştı. “Bu durumu düzeltereğim, Joe. Onu geri kazanacağım.”

Joe homurdandı. “Bu konuda iyi şanslar. Molly bir kez karar verdikten sonra onun fikrini değiştirebilmek... Eh, cehennemin donmasını sağlamak konusunda şansın daha yüksek.”

Lucas eskimiş koşu ayakkabılarını giydi. “Bu olacak.” Doğrudu. “Peki, biz iyi miyiz?”

“Gerçekten Molly’le aranı düzelterebileceğine inanıyor musun?”

“İnanmak zorundayım.”

Joe bir süre daha ona baktı ve sonra başını salladı. “O zaman iyiyiz.”

Lucas iki gün sonra ofise geldi. Bir kez daha işe gitmesine izin yoktu ama bir kez daha hiçbir şey yapmadan evde durursa çıldıracaktı.

Özellikle de ihtiyacı olan her şey buradayken.

Molly’nin masasına doğru yürüdü. Genç kadın başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştı ve bir an için, Lucas orada o kadar çok duygu gördü ki nefes alamadı. Fakat bir sonraki an, Molly kendini tamamen kapattı ve ona herhangi bir duygudan tamamen arınmış bir bakış attı.

“İşe gelme iznin yok,” dedi. “Doktor bacağının üstüne basmanın gerektiğini söyledi.”

“Biliyorum.”

Molly tek kaşını kaldırdı. “Yine de ayaktasın. Koltuk değneklerin nerede?”

“Muhtemelen senin bastonun neredeyse oradadır.”

Molly içini çekti ve klavyesine geri döndü, parmakları ışık hızında hareket ediyordu ama aklının orada olmadığı belliydi. Dikkati hâlâ Lucas’ın üzerindeydi.

Güzel, çünkü genç adamın söyleyecek bir şeyi vardı. “Bir çıkış arıyordun ve bir tane bulur bulmaz ona can havliyle sarıldın. Yaptığının bu olmadığını söyle bana.”

Molly ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Gözlerini de. Sonra derin bir nefes alıp tekrar açtı. “Bunu sana söyleyemem,” diye itiraf etti. “Çünkü gerçekten de öyle yaptım. Söylemem bir şeyi değiştirir mi bilmiyorum ama bundan çok pişmanım ve üzgünüm.”

Lucas bunu doğru kabul ederek başını salladı, çünkü Molly’nin yapmadığı başka bir şey de yalan söylemekti. Günlerdir ilk kez umutlu hissederek genç kadının önüne bir iPad koydu.

“Bu nedir?” diye sordu Molly ihtiyatla.

“Neden bakmıyorsun?”

Molly ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşp Lucas’ın yanına geldi. Çok kötü topallıyordu. Uzun zamandır böylesine kötü halde olduğunu görmeyen Lucas ona uzandı.

Molly, genç adamın onu yanına çekmesine izin verdi. Lucas bingo salonundaki o geceden beri –Molly onun gözetimi altında incindiği için kâbuslarına giren o geceden beri– beri ilk gerçek nefesini aldı.

“Titriyorsun,” diye mırıldandı Molly ve yüzüne bakmak için bir santim geri çekildi. “İyi misin?”

Lucas’ın boğazı düğümlendi. Molly de resmen cehennemi yaşamıştı ama yine de onun iyi olup olmadığını bilmek istiyordu.

Lucas, elini genç kadının sırtında gezdirip saçlarının arasına dal-dırarak onu kendine çekti. “Şimdi daha iyiyim,” dedi, hayatının geri kalanı boyunca onu bu şekilde tutmasına izin verip veremeyeceğini merak ederek. “Telefonunu kapattın. Kapını açmadın. Babana gittiğimde de oturduğu yerden hayalarımı kesip atmakla tehdit etti.”

Molly’nin nefesi kesildi. “Öyle bir şey yapmadı!”

“Yaptı ve ondan beni aramanı söylemesini istemek için söz konusu hayaları riske attım.”

Molly onun ellerinden kurtularak gözlerini kaçırdı. “O kısmı söyledi.”

“Aramadın.”

Genç kadın alt dudaklarını ısırırdı. “Neredeyse arıyordum.” Masasına ve masanın üzerine bırakılan iPad’e baktı. “Ama düşünmem gerekiyordu.”

“Ne hakkında?” diye sordu Lucas.

“İlişkiler. Korktuğumda onları nasıl yok ettiğim...” Ona bir bakış attı. “Ve bana yalan söylemen hakkında...”

Ah, şimdi günün yürek burkan kısmına geliyorlardı. Lucas elini uzatarak onu kendine çekti ve genç kadınla göz göze gelene kadar bekledi. “Bunu zaten konuşmuştuk,” dedi sessizce. “Yalan söylemedim, *sana* asla yalan söylemem. Gerçeği sakladım. O zaman nedenlerim vardı ama onlar için de pişmanım. Çok pişmanım.”

Molly düşüncelerini gizleyerek ona baktı. “Devam et.”

“Evet, sana göz kulak olmam istendi. Bunu yapmaktan da mutluydum. Bunu bir ihanet olarak düşünmedim, bir iş olarak değerlendirdim...”

Molly derin bir nefes aldı.

“İş kısmı yaklaşık iki saniye sürdü,” dedi Lucas. “Ta ki gerçek bir davan olduğunu ve Bayan Berkowitz ile arkadaşları için

doğru olanı yapana kadar işin peşini bırakmayacağını anlayana kadar... ve bu beni korkuttu.”

“Hiçbir şeyden korkmadığını sanıyordum,” dedi Molly.

“Yanlış düşünmüşsün. Çok şeyden korkarım. Bunlardan biri, incinmene izin vermek.” Lucas derin bir nefes aldı. Korkularıyla yüzleşmekten, onları kabul etmekten nefret ediyordu. “Bir diğeri de seni kaybetmek.”

“Bunu anlıyorum,” dedi Molly sessizce, onu şaşırtarak. “Kayıpların oldu, çok fazla. Carrie ve Josh... Ama bilmen gerek Lucas, ben onlar gibi değilim. Ben... Benim.”

“Biliyorum.” Lucas, onun yüzünü avuçladı ve alnını alnına bastırdı. “Ve tüm bunları, duygularımı nasıl derinlere gömdüğümü, kendimi nasıl kapattığımı anlamaya başladım... Yatağımda seninle uyandığım –bana yapışmış halde uyuduğün– o ilk gece her şey netlik kazandı.”

Molly gözlerini kıstı. “Bu *olmadı*.”

Lucas elini yemin eder gibi kaldırdı. “Hem de *her yerime* yapışmıştın.”

Genç kadın kızardı. “Her neyse. Bir fırın gibi sıcacıktın ve benim de ayaklarım üşümüştü.”

Lucas gülümsedi. Ayakları falan üşümemişti. Genç adamın gülümsemesi geldiği gibi hızla soldu. “Seni çok seven ve önemseyen bir sürü insan var, Molly.”

Molly gözlerini devirdi. “Bazıları aşırı korumacı. Joe ve ben bunun üzerinde birlikte çalışacağız, muhtemelen zor yoldan öğrenecek. Şimdi bana bilmediğim bir şey söyle.”

“Ben de o insanlardan biriyim. Korumak ve savunmak benim doğamda var. Hepsi derinlerime işlemiş ve bunun için özür dilemeyeceğim. Ancak senin ne kadar güçlü, yetenekli ve harika olduğunu tam olarak anlayamadığım için özür dileyeceğim.”

Molly'nin bunu iyice özümsemesine izin vermek için durakladı. "Arkanda duracak birine ihtiyacın yok, Molly. Fakat kendi kendine bizi yok etmen bittiyse, kesinlikle senin yanında olmak isterim."

Molly ona sadece baktı. Daha önce olduğu gibi kızgın ve kendini kapatmış değildi ama... Henüz aynı fikirde de değildi.

"Sana getirdiğim dava dosyasına bak," dedi Lucas, çenesini iPad'e doğru uzatarak.

Molly ekranı aktif hale getirdi ve özet sayfasını gözden geçirdi. "Bu kötü giden bir velayet davası. Bu tür davaları kabul etmiyoruz."

"Hayır," dedi Archer, arkalarından odaya girerek. Lucas'ı başıyla selamladı ve yumruklaştılar. "Ancak en yeni dedektifimiz kabul ediyor."

Molly derin bir nefes aldı ve bakışlarını yukarı kaldırdı. Archer'a değil, Lucas'a bakıyordu ve gözlerinde koca bir umut vardı. Lucas, yüreğinin kabardığını hissetti. "Yeni dedektif mi?" diye sordu Molly fısıltıyla.

"Evet," dedi Lucas. "Yeni uzmanımız."

"Ne üzerine?"

"Her şey."

Molly, Archer'a baktı.

Genç adam başını salladı ve odadan çıkarak onları yalnız bıraktı.

"Bana bir dava getirdin," diye soludu Molly.

Lucas başını iki yana salladı. "Sen kendine bir dava buldun. Bunu hak ettin."

"Benim yüzümden Archer'la kavga etmiş olmalısın, yoksa bu olmazdı."

Aşlında, Molly'nin yeteneklerinden şüphe etmeyen ama onun bir takım oyuncusu olduğu konusunda endişeleri olan Archer'la

savaşı girmişti. Joe'yla da aynı sorunu yaşamıştı. Archer sonunda, Molly'yi kaybetme riskine girmektense ona bir şans vermeye istekliydi ve önemli olan tek şey buydu.

“Sahaya çıkmamdan endişe etmene rağmen bunu benim için yaptın,” dedi Molly.

Lucas tekrar başını salladı.

Genç kadının hafifçe buğulanan gözleri şefkat ve çok daha fazlasıyla dolarak Lucas'ın kırık kalbini onardı.

“Neden?” diye fısıldadı Molly.

“Nedenini biliyorsun.”

Bu yorumu şimdilik görmezden gelen Molly, Lucas'ın onun için savaştığı davayı gözden geçirdi.

Bunun *büyük bir savaş* olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Onu sırf bunun için bile sevebilirdi... Okumaya devam ettikçe durumun ne kadar kötü olduğunu daha net görebiliyor ve daha da mutlu oluyordu.

Onun yüzündeki tüm detayları okuyabilen Lucas güldü. “Sen çok fena bir kadınsın, Molly. Buna bayılıyorum. Seni seviyorum.”

Molly durdu ve kalbi hızla çarparken ona baktı. “Bir daha söyle,” diye fısıldadı.

“Molly Michelle Malone, seni delicesine seviyorum.”

Genç kadının nefesi kesildi. “Joe'nun ne kadar da gevşek bir ağzı var.”

“Evet, öyle.”

“Hey!” dedi Joe arkalarından.

İkisi de başlarını çevirdiler ve Joe'yu ekibin geri kalanıyla birlikte konuşmalarına kulak misafiri olurken yakaladılar. Ivy'nin avludaki *taco* kamyonunda yemek yiyormuş gibi görünen kızlarla

FaceTime'dan görüşme yapan Reyes başını iki yana salladı. "Bir çiftin tartışmasının başını kaçırmaktan nefret ediyorum ve şimdi kimin tarafında olduğumu bilmiyorum."

"Kadın tarafı," dedi Max. "Her zaman. Böylesi daha güvenli."

"Yaşlı Eddie, Lucas'ın çeşmede dilek dilediğini söyledi," dedi Max. "Bunun saçmalık olduğunu düşündüm -çünkü merhaba, o Lucas- ama şimdi gerçekten bunu yapmış olabileceğini düşünüyorum."

Lucas hepsine sırtını dönerek Molly'ye baktı. "Aptal arkadaşlarımız var."

"Şüphesiz." Molly hâlâ... Temkinli olması gerektiğini hissediyordu ama diğer duygular bunu bastırıyordu. Mesela umut. Ve geçici bir heyecan. "Çeşmede dilek mi diledin?"

"Evet. Saf çaresizlik."

"Tamam," dedi Molly başını sallayarak. "Pekâlâ... Öncelikle..."

"Ah, kahretsin," dedi Reyes. "Oğlumuz şimdi bitti işte."

Lucas dönüp ona baktı.

"Üzgünüm," dedi Reyes, "ama bir kadın 'öncelikle' dediğinde hızla kaçmalısın çünkü seni yok etmek üzeredir."

Archer elini Reyes'in yüzüne koydu ve onu kalabalığın arkasına doğru itti. Daha sonra Molly ve Lucas'a devam edin dercesine bir işaret yaptı.

Molly, Lucas'a döndü. "Öncelikle..." diye tekrarladı ve sonra alt dudağını ısırdı. "Bunun senin için gerçekten bir sakıncası yok, değil mi?" diye sordu iPad'i göstererek.

"Elbette."

"Sadece emin olmak istedim," dedi Molly. "Çünkü bu benim bir parçam ve seninle birlikte olabilmem için bütün parçalarımı kabul ettiğini bilmem gerekiyor." Lucas'ın cevabını beklerken nefesini tuttu.

“Her bir parçanı seviyorum.” Lucas durakladı. “Benimle mi olmak istiyorsun?”

Onun yaşadığı şok Molly’yi gülümsetti. “Çok,” dedi.

“Vay be...”

Bu, Molly’nin kakhaha atmasına neden oldu. “Evet. Benim de ilk tepkim buydu. Yani...” Aniden biraz utangaç hissetti. “Bu senin de benimle olmak istediğini söylemen için gerçekten harika bir zaman.”

Lucas onu kendine doğru çekip Molly’nin çok sevdiği o güçlü ve sıcak kollarıyla sardı. “Seninle olmayı hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum,” dedi ve onu öpmek için eğildi. “Seni ne kadar sevdiğim hakkında bir fikrin var mı?”

Ona ne kadar sıkı sarıldığına bakılırsa bir fikri vardı ama yine de başını iki yana salladı. “Belki de bana göstermelisin.”

Lucas bu meydan okuma karşısında gülümsedi ve kollarını sıkılaştırarak başını eğdi...

“Hey!” diye seslendi Molly’nin abisi koridordan. “Seyircileriniz var, biliyorsunuz.”

“Archer,” diye seslendi Lucas, bakışlarını Molly’den hiç ayırmadan. “Tam olarak iyileşmem için işten izin almam hakkında...”

“Al gitsin,” dedi Archer. “İkiniz de. Defolun buradan. Bu doğrudan bir emirdir.”

“Duydun mu?” diye sordu Lucas, Molly’ye. “Doğrudan bir emir.”

Molly güldü. “Belki de gerçekten yerine getireceğimiz bir emirdir.”

Lucas gülümsedi ve onu öptü, *her şey* o öpücüğün içindeydi; sözü, umudu, sevgisi. Molly’nin, ne kadar çok istediğini asla bilmediği her şey...

Sonsöz

Bir yıl sonra

Molly bardaki herkese veda etti ve Noel temasıyla dekore edilmiş avludan geçerek Lucas'ın dairesine çıktı.

Aslında Lucas'ın ısrar ettiği gibi *daireleri* demek daha doğru olurdu. Her iki evi de paylaşıyorlardı ve birlikte kiralayacakları bir yer arıyorlardı.

Archer için bir kayıp davasını çözen Molly halinden çok memnundu. Artık ön büroda çalışmıyordu, bunun için yeni birini tutmuşlardı. Molly'nin kendi ofisi vardı ve hem çocuklarla hem de kendi başına çalışıyordu.

Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Çantasını ve anahtarlarını konsolun üzerine koydu. İki *margarita* içmemiş ve Lucas'ın onu üç gün boyunca uzaklaştıran işten ne zaman döneceğine dair düşüncelerde kaybolmamış olsaydı, tepside duran anahtarları fark edebilirdi.

Işıkların açık olduğunu da... Güzel ve parlak Noel ağaçlarına bakmak için başını çevirdiği an, biri tarafından kucaklanıp omza atıldı. "Lucas!"

Lucas yatak odasına doğru giderken, onun nefis kıcına şaplak attı. "Beni korkuttun!" Bir dakika... Lucas gömlek giymiyordu. Molly, bir onay mırıltısıyla onun kürekkemiğini yaladı.

Lucas'ın gırtlğından alçak, seksi bir hırlama koptu, hemen ardından Molly havaya kaldırılıp büyük yataklarına fırlatıldı. Lucas'ın vücudu onu takip etti, genç kadının kolları çıplak sırtına dolandığında dayanamadı ve sahiplenici, aç bir öpücükle dudaklarına saldırarak inlemesine neden oldu. Lucas onu nefessiz kalana kadar öptükten sonra gülümseyerek geri çekildi. "Tadın çilekli *margarita* gibi," dedi. "Kızlar gecesi mi?"

"Evet." Molly gülümseyerek yüzünü boynunun çukuruna gömdü. Lucas duştan yeni çıkmıştı ve kokusu arzuyla başını döndürüyordu.

"Başını döndüren içki olabilir," dedi Lucas, sesi eğleniyormuş gibiydi.

Ayy! Yüksek sesle konuşmuştu. "Sarhoş değilim," dedi, genç adamın göğsünün her santimini öptükten sonra boğazından yuvarı çıkıp dudaklarına ulaştı.

Lucas en güzel gülümsemesini sundu. "İyi. Çünkü sana yapacaklarımın her saniyesini hatırlamanı istiyorum." Onu kıyafetlerinden kurtardı. Molly kendini Lucas'ın okşayan ellerinde ve talepkâr öpücüklerinde kaybetti.

"Seni özledim," diye fısıldadı Lucas ve tam ait olduğu yere yerleşmek üzereyken kapının zili çaldı.

"Hayır," dedi Molly, ağzını onunkine bastırmaya çalışarak. "Günlerdir bunun hayalini kuruyorum. *Günler*, Lucas. Buna ihtiyacım var. Hem de çok."

"Mmm," dedi Lucas, saf seksten ibaret bir sesle. "Bana bu hayalini yavaşça ve ayrıntılı olarak anlat." Genç kadını tekrar öpmek için eğildi ama ağzı onunkine dokunmadan kapı zili art arda birkaç kez çalarak sinirli bir soluk vermesine neden oldu. "Gitmiyorlar."

"Silahını al," dedi genç kadın. "Onları hemen öldür ve geri gel."

Lucas pantolonunu çekmek için eğilirken gülüyordu.

Genç adam odadan çıkarken, “Acele etmeyi unutma,” diye seslendi Molly.

Lucas geri döndüğünde, Molly onun gülmeyi kesip adını inlemeye başlamasını sağlayacak tüm yolları düşünüyordu. Adam yatağın kenarında durdu. Bir omzunda çanta asılıydı ve diğerinde de bir bebek vardı.

“Gelen Finn’di,” dedi Lucas yarım bir gülümsemeyle. “Bana söylemeyi unuttuğun bir şey var mı?”

Finn, barın arkasında Kızlar Gecesi’ne hizmet ederken Pru’yu bir geceliğine kendine saklaması gerektiğinden yakınıyordu. Molly de bir şekilde ağzını açmış, sonraki yirmi dört saat boyunca bebek bakıcılığı yapacağına söz vermişti. Sonuçta, yirmi dört saat içinde ne yanlış gidebilirdi ki? “Bu gece bebek bakıcılığı yapıyorum! Unuttum!” Alnına vurdu. “Siktir!”

Bebek Penelope dişsiz bir sırıtişla Molly’ye odaklandı. Lucas’ın omzuna salyası akıyordu. “Şiktiii,” dedi sevimli bebek ve en sevdiği insanlardan birini gördüğü için heyecanla bir aşağı bir yukarı zıpladı.

Molly dehşet içinde donup kaldı. “O az önce...”

Penelope, “Şiktiii,” diye tekrarladı ve kocaman bir bebek kahkahası attı.

Lucas gülmemeye çalışarak çantayı yatağa bırakıp Penelope’ye gülümsedi. “Eyyvah. Birinin başı dertte...”

“Bu hiç komik değil!” diye bağırdı Molly oturarak. “Siktir onun ilk sözü olamaz!”

“Şiktiii!” diye tekrar bağırdı Penelope neşeyle.

Lucas savaşı kaybederek sırttı. Bebeğin tatlı buklelerine bir öpücük kondurdu. “Yeni bir kelime zamanı tatlım yoksa annen, sevdiğim kadını öldürecek.”

Penelope başını arkaya attı ve anlamsız heceler sıralarken ona açık bir hayranlıkla baktı.

“İşte böyle,” diye mırıldandı Lucas. “Kimmiş benim güzel kızım?”

Penelope onun için neredeyse eridi ve Molly yumurtalıklarının da aynısını yaptığını gördü. “Böyle iyi görünüyorsun,” dedi yumuşak bir sesle.

Lucas ona bakınca yüzündeki ciddi ifadeyi yakaladı ve başını eğdi. “Nasıl?”

“Bir bebekle.”

Lucas ne güldü ne de espri yaptı. “İstiyorsun,” dedi. Bu bir soru değildi.

Dürüst olmak gerekirse, Molly anne olmayı fazla düşünmemişti. Ancak o anda, denemek istediğini biliyordu. Lucas’la...

Lucas hafifçe gülümseyerek bebeği ona verdi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Bir dakika.”

Genç adam giyinme odasının içinde gözden kayboldu.

“Lucas?”

“Bir dakika,” diye tekrarladı.

Molly, Penelope’ye iç çekti ve minik bebeğin karnını gıdıkladı. “Erkekler Mars’tan gelmiş.”

Penelope kıkırdadı.

Sonra Lucas geri döndü, hâlâ kargo pantolonundan başka bir şey giymiyordu. Genç kadının yanına oturup küçük, siyah, kadi-fe bir kutuyu uzatırken yüzünde kalbini ve ruhunu açığa vuran bir ifade vardı.

“Mutlu Noeller, Molly.”

Molly ona baktı. “Bu...”

Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöken Lucas gülümsedi. “Benim için yaratıldığını, benim yanımda yattığın ilk geceden beri biliyordum.”

Molly gözlerini devirmiş olabiliirdi ama kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki odaklanamıyordu. Dikkatin kendisinde olmadığını anlayan Penelope, Molly'nin yanaklarını okşadı. Molly, Lucas'a bakmaya devam ederken bebeğin küçük ellerini tuttu. "O yolda ilerleyeceğimizi düşünmemiştim..."

"Sana zaman vermek istedim," dedi Lucas. "Fakat aynı zamanda benim kalbim olduğunu bilmeni istiyorum. Ruhum." Başını salladı. "Bütün hayatım. Savaşmayı denedim ama o savaşı uzun zaman önce kaybettim. Seni seviyorum, Molly. Benimle evlenir misin?"

"Sana Penelope kadar şirin bir bebek vermemi istediğin için mi soruyorsun?" Penelope kendi adını duyunca gülümseyip gaz çıkardı, hemen ardından da Molly'nin önüne kustu.

Lucas güldü ve bebeği kolayca kucaklayıp Molly'ye bebek çantasından aldığı bir havluyu verdi. Bu işte çok iyi, diye düşündü genç kadın ve yüzük kutusunu açtı.

Güzel tektası görünce nefes nefese kaldı.

"Sana soruyorum," dedi Lucas sessizce, çünkü Penelope başını onun omzuna koymuş uyukluyordu, "çünkü senin hayatımda olmadığını hayal edemiyorum. Bebekli, bebensiz... Ben her ikisine de varım. Vazgeçemeyeceğim tek şey sensin."

Molly yüzüğü parmağına geçirirken bu sözler karşısında gözlerinin buğulandığını ve yüreğinin kabardığını hissetti. "Mükemmel uydu," diye fısıldadı.

Lucas eğilerek onu Penelope'nin başının üzerinden öptü ve gülümsedi. "Evet. Aynı bizim gibi."